

ZAGGABIROZZI

HYNEK MARÁK

Zaggabirozzi je nositel ďábla, vyslaný Stvořitelem mezi lidi za trest. S jeho přerody a mocnou přítomností je spojeno téměř vše od úspěšné revoluce bolševiků v Rusku přes evropské války i sovětskou přítomnost v zemích českých a dále do budoucnosti. Vrstevnatý román o prolínání živého a neživého světa v dobrou i zlou. Zajímavě pojatá historická fantasy pro milovníky dějin, akce, neobvyklých interpretací a uchvacujícího sugestivního čtení. E-kniha s multimediálními prvky od autora s darem mistrovského vyprávění a komplexním vhledem do dějin 20. století.

V románu jsou rozsáhlejší obrazy a příběhy z jiného světa. Jedním z nich je úřad, kde se Ferda ocitne s Kirilem (aniž by Kirila znal či později poznal.) Dalším je prožitek Kirila, ležícího bez končetin na psychiatrii: jak kráčí pouští, přichází do města, kde řádí mor a nemravnost, kde se svatba obrací v bezuzdný hromadný sex a obyvatelé na něj nakonec zaútočí, znehybní jej a objeví se postava, která ho odsuzuje. Třetím je Ferdou vyslechnuté vyprávění Smarta o jeho záhadné nemoci, kdy mu tělo usychalo, nikdo mu nepomohl, on se válel na ulici a blížil se smrti.

Rádoby divadelní/cirkusové scény, rámuující román vhodně doplňují představu absurdity, ale i nadčasovosti a apokalyptičnosti, odlehčují vyprávění v abstraktnější vrstvě děje.

Autorově záměru vydat rukopis jako e-knihu odpovídají audio a video prvky, které celkové vyznění doplňují a posilují celkový dojem. Kniha tak dost získává a působí uceleněji.

Podstatnou změnou obsahu je kromě přidané předmluvy nové jméno jedné z hlavních postav, které bylo změněno na Emana. Podle autora průvodního dopisu se jedná o symbolickou změnu.

Eman(e-man)však také vyvolává představu electronic man nebo asociaci muž doby digitální. Tento význam se může projevit v dalších dílech. Pokud se tak stane, byl by to další plus v cestě knihy k novému formátu – nejen knižnímu elektronickému, nýbrž přímo multimediálnímu.

Předmluva zajímavě a odvážně vyjadřuje autorovy ambice vytvořit velký román a posunout dál tradici klasiků ruské literatury jako jsou Dostojevskij, Bulgakov, Pasternak, Tolstoj, Solženicyn, Charms, ovšem v duchu naší doby. Netroufám si hodnotit,

zda se mu to skutečně daří, ale považuji za nutné zopakovat napsané v posudku první verze textu: Autor má tři neocenitelné vlastnosti – dar obrazotvornosti, schopnost fabulace a odvahu vyprávět. A na jeho práci je to dobře znát.

Margarita Troševa, agentura Mám talent

english version | по русски

ZAGGABIROZZI

HYNEK MAŘÁK

Země Antikrista

1. díl

*Každý v sobě nosíme kus vlastního Dábla.
Největší jeho díl v sobě nese ten, který nemůže
zemřít.*

Text © 2016 Hynek Mařák
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016

1. díl

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-104-2

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-105-9

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-106-6

Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

OBSAH

PŘEDMLUVA

ÚVODNÍ SCÉNA – CIRKUS BABYLON

ZAGGABIROZZI 1

KIRIL

ZAGGABIROZZI 2

ANTONÍN KRÁSNÝ JUNIOR

FERDA 1984

ZAGGABIROZZI 3

ELITA

SVATBA

SVĚT MJR. ANTONÍNA KRÁSNÉHO ANEB CO SE MÁ
STÁT, SE STANE

SÍLA ANONYMU

ZAGGABIROZZI 4

FERDA ROK 1958

ZEMĚ ANATHEMA

EMAN & NADĚŽDA & MARKÉTA & BEZEJMENNÝ, 23. 5.
1958, čas 22.25

BEZEJMENNÝ

EMAN: NAROZENÍ

BOHNICE

EMAN: INVAZE 1968

ZAGGABIROZZI 14

REKAPITULACE UDÁLOSTÍ DNE 16. ŘÍJNA ROKU 1978

CIRKUS BABYLON – HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU
ANEB JESUS SMART SUPER STAR

ODKAZY

[Die Antwoord, Fatty Boom Boom](#)

[Asaf Avidan, Your Anchor](#)

[Music Carnivale, Jeff Beals](#)

[Rolling Stones/Sympathy for the Devil](#)

[Tom Waits - Flash Pan Hunter/Intro - The Black Rider](#)

[Carmina Burana](#)

[Destruction of the Christ the Savior Cathedral](#)

[Massive Attack, Karmacoma](#)

[MWNH – 08 – Ludzki pies, Swinie, Obal desky Swinie](#)

[Pražský výběr - Proč jen já \(1991 live\)](#)

[Plastic people of the universe Magicke noci](#)

[Ninet Tayeb, Find My Love](#)

Reprodukce

Francisco de Goya y Lucientes, Saturn Devouring One Of His Sons

Obal desky Swinie.

PŘEDMLUVA

Vážená čtenářko, vážený čtenáři,
jako autor příběhu vám krátce popíši, oč mi v románu jde, včetně svého pohledu na současné politické uspořádání. Za účelem rychlého představení světů, které budu líčit, použiji hudbu s vizualizací, volně přístupnou na YouTube. První ukázka:

Jedná se o hudební dílo jihoafrické skupiny [Die Antwoord](#), která je v kulturní branži respektovaná svým originálním vizuálním vyjadřováním, založeným na propracovaném imagi jihoafrických slumů, magii a kontrastu s druhým světem v téže zemi

– světem bohatých. Jak jste si možná všimli, v textu je použito slovo robot, jehož původ pochází od nás z Čech a jedná se o smyšlený novotvar bratří Čapků. Troufám si vám předvést, co tento pojem zažil, než dorazil na místo svého nového působiště, odkud k nám ve formě uvedeného videa dorazil zpět, obut do pozměněného významu. Nabytý tímto věděním vám převyprávím jeho podivuhodně spleťtité příběhy a provedu vás světy, kterými na své pouti kráčet vstříc svému novému určení. Druhá ukázka:

Doporučuji vám spravit si náladu [druhou ukázkou](#). Je to velmi klidná skladba originálního, mimo hlavní mainstream uznávaného izraelského zpěváka Asafa Avidana. Tato skladba znázorňuje pocit harmonie,

kterým bych chtěl vyjádřit vítězství dobra nad zlem ve svém románu.

Proč jsem použil tento přírůbek? Svět, který čtenáři předkládám, vychází svou povahou z křesťanské mystiky promítnuté do mého příběhu. Při své snaze vyjádřit se co nejsrozumitelněji uvádím čtenáře v prvním dílu do světa, který jsem musel vytvořit a popsat. Druhý díl je psaný modernějším stylem, který má mnohem větší dynamiku příběhu a je více postaven na vypravěčském umění. Brutalita a celkový pesimismus prvního dílu má svůj důvod – příběh je založen na vnímání světa z křesťanského pohledu. Z tohoto úhlu pohledu jsme v době naší komunistické zkušenosti vyrůstali v herezi, protože víra v Krista byla ze zákona stíhána. Mým záměrem je ukázat lásku, potažmo víru v Krista, jako hlavní hybnou sílu. Čtenáře konfrontuji s koncepcí zahrnující několik světů, přičemž konečným východiskem v tom našem je cesta za svobodou – vše zakomponováno do magické hry rozehrané před čtenářem.

Svou koncepcí e-knihy s interaktivními odkazy usiluji o rozšíření limitů daných psanému slovu a snažím se vrátit románu spiritualitu, která je běžná v hudbě či ve filmové tvorbě s vyústěním, jež směřuje k výše

řečenému poznání. Na rozdíl od toho, co je běžně dosažitelné na trhu ve formě magických příběhů PC her a ve filmové podobě. Ti starší nechť se zeptají svých vnoučat. Ochotně vás uvedou do světa, který znají a který už dávno formuje jejich představivost i vnímání. Proto se domnívám, že pro tuto generaci nebude má imaginace výrazným problémem. Rozdíl je v pojetí – v mém příběhu jsem záměrně spojil fikci s realitou uplynulého století, přičemž spějí k vyústění, které ve třetím dílu vrcholí zhroucením železné opony a vykročením za dlouhá desetiletí ztracenou svobodu.

Román vychází z pocitů i vědění člověka, který vyrůstal v době normalizace. Pociťoval člověka chyceného v osidlech definovaných útlou knížečkou Poučení z krizového vývoje. Ten člověk už neexistuje. Dle mého dnešního názoru je politický pohled na reálný svět odlišný. Atmosféra románu odpovídá pochopení politického uspořádání na základě vnucené vnější síly za normalizace. Není aplikovatelná na dnešní pochopení světa. Jedná se o uvažování jedince, kterému byla násilím odebrána svoboda a dokresluje atmosféru doby.

Dnes vnímám svět zcela jinak. Je však třeba si uvědomit, že se nám v současné době boří naše zažitá kliše o světě, jak jsme ho znali. K pochopení kořenů

toho, co se děje – a to si musíme připustit, ať chceme, či nechceme –, bychom měli znát podstatu islámu, pravoslaví, judaismu, buddhismu – a omlouvám, se pokud jsem něco vynechal. Jakkoliv se prezentujeme světu jako ateistický národ, troufám si říci, že to není pravda. Je to nálepka, které je levné se držet a neplatí v době, kdy je situace vážná. K pochopení toho, co se v dnešní době děje, bychom měli znát aspoň rámcově obrazy těchto náboženství, abychom mohli posoudit, kam sahají hranice přijatelnosti pro každého z nás. Jinak se naše hodnotící soudy zjednoduší na prohlášení: Islám? Špatně. Rus? Američan? Atd.

Naším cílem by mělo být vytvoření společnosti, která udělala čáru za minulostí formou odpuštění – a už se kádrováním u nás doma dál nezabývat. Co si však musíme naopak vštípit, je to, že bychom se v této převratné době měli povinně ptát našich politiků na jasná vyjádření třeba i této podoby: Kdyby s ohledem na nepodložené spekulace nastala hypoteticky ta a ta situace, jak byste se zachoval? Cílem by nám měl být úmysl udržovat společenství založené na vzájemném respektu a zemi, odkud není třeba emigrovat.

V rámci uspořádání světa, který jsem popsal, chápu Rusko jednoznačně jako hybatele světových sil. Rusové v sobě mají obrovskou sílu. Projevili ji v průběhu druhé světové války a za to jim dodnes patří

naš respekt i má poklona. My si však musíme položit otázku, na jaké straně se nacházíme. Vnímám Rusko jako multikulturní zemi ještě z doby, kdy o tomto výrazu nebylo ani vidu ani slechu v řádech tisíců let zpět, hluboko do kmenových společenství. Svou geografickou polohou je přirozenou křižovatkou euroasijského kontinentu, oblasti, která do příchodu Slovanů, jež vtiskli Rusku jeho charakter, byla ovládána divokými kmeny Skythů, Hunů, Avarů, Chazarů, Volžských Bulharů a dalších etnik. To činí kulturu Ruska tak nesmírně bohatou tradicemi. Tuto symboliku později v románu vyjadřuji legendou o dvou bratrech, kdy jeden se vydává za svou láskou – ženou jménem East, druhý je očarováný spanilou kráskou jménem West. V rámci výše uvedeného respektu však vyjadřuji svůj názor, že i Rusové by měli respektovat naše rozhodnutí učinit krok, který jsme provedli – totiž krok do Evropy, v níž dominuje křesťanství. To nás mimochodem sbližuje s Ruskem. Z důvodů, které jsem uvedl, se Rusko prezentuje jako pravoslavné – ortodoxní, ve smyslu očištném.

V tomto názvu se skrývá síla i čistota, která je ryzí. Abychom byli schopni pojmout svět kolem sebe, svět, který se opírá o tradice, je třeba mít aspoň rámcový přehled o těchto náboženstvích. Tvrdím, že bez ohledu na naši deklarovanou směšnou víru

v „něco“ a denní švejkování jsme schopni spirituálně uvažovat v parametrech těchto kultur a vyhradit si své místo. Jinak se naše poznání světa smrskne na směšné prskání malé země, světu prezentované jako ateistické, ačkoliv to tak dle mého názoru není a nebylo. Náš původní, dnes špatně pojmenovaný historický příklon k ateismu pochází z naší snahy vše rozebrat a přizpůsobit sobě – vlastnímu národnímu individualismu, přičemž poznávacím kódem je naše schopnost vše humorem ironizovat.

Historicky však bylo toto naše pochopení světa založené na křesťanství. Před křesťany zde byli Keltové. Za bolševika nám pohled na svět zploštili do jednoduchých sloganů namlácených do nás formou přetaveného Švejka. Hašek byl génius v tom, co vyjádřil, poněvadž znal podstatu toho, z čeho si legraci dělal. Z katolíků, monarchie a nedostatku svobody. To nelze plně aplikovat na dnešek. Dnešní typický český ateista není schopen formulovat rozdílnost kultur kolem, velkou měrou jsme pak náchylní k víře v každou na trhu dočasně volnou slátaninu.

Vraťme se k Rusku – bez Bulgakova s Dostojevským by pro mě nebyla literatura. Toto je intelektuální výzva Rusům: Kde máte mezi sebou toho, který mě porazí románem? Vyhláшуji soutěž. Ukaž se –

volám! Kde jsi, další Pasternaku, Tolstý, Solženicyne, Charmsi?

Mým kolbištěm je literatura a psané slovo. Toto je hozená rukavice formou veřejně vyhlášené soutěže. Kdo vytvoří lepšího Aljošu z té doby? Začněme rozplétat osud jedinečně krásné osoby Nataši Michajlovny Križské. Vraťme se zpět do ponurých dnů druhé světové války a vykreslím vám Aljošu, ze kterého budete plakat. A vykreslím vám Rusy, na něž budeme všichni pyšní. Tento záměr mi umožní ukázat ten pravý motiv, který dal ruskému národu sílu vyhrát. Za tím účelem jsem pro plánovaný druhý díl vytvořil schéma zrození trojjediného Aljoši, jehož osudy v historicky pro Rusko rozhodujících momentech podpořím myšlenku národního sjednocení a složím Rusku poklonu v literární podobě. Katarzí znázorním pochopení souvislostí z pohledu Aljoši. Svět, který čtenáři ukazují, zobrazují s limity, instinktem, pokorou a respektem, jež byly vlastní mým vzorům. Dostojevskij, Kafka, Bulgakov, Hašek, Meyrink, Perutz, Beckett a další a další. Mým cílem je posunout hranice literatury s odvahou, kterou měli oni.

Popis světů, které zobrazují, se přizpůsobuje vizualizaci toho, co jsme zvyklí přijímat v podobě filmu či videa. Scéna, kterou se chystám vrátit do

období války, bude plná patosu, zmarněných lidských osudů a výrazových prostředků, které k patosu patří. Tuto vlastnost jsme si ve své národní individualitě zvykli přijímat s nádechem ironie. Já se však domnívám, že k velkému románu patos patří a na tomto místě ironii odložím. Aplikováno na dnešní svět si troufám říci, že se vyjadřuji prostředky, které posunují hranice doposud literaturou vnímaného tabu včetně destrukce vlivu času v románu. To vše s vědomím, že navazuji na odkaz výše zmíněných autorit z dnešního pohledu, přičemž pevně věřím, že do příběhu vkládám kus naší národní identity brát vážné věci místy s humorem. Za účelem co nejvyššího propojení psaného slova s hudbou využívám formy e-knihy, která mi umožňuje vytvořit kompozici s interaktivními odkazy s hudbou, přičemž pro zdůraznění role hudby je součástí celé trilogie rovněž koncept rockové opery Jesus Smart Super Star.

Toto je příběh ze země, která nemá přesné hranice ani žádné konkrétní jméno. Označení země Antikrista mi slouží jako univerzální dynamický pojem, který se nevztahuje k žádnému specifickému území, státu ani národu. Představuje volný název pro lokalizaci krvavé implementace experimentu zvaného komunismus. Kulisy, jež jsem zvolil, zobrazují vůkolní svět v rozsahu, který je v rozporu

s oficiálním názorem panujícím v době a místě, kde se děj románu odehrává. Přirozeně se vyskytnou i pochybovači, kteří po přečtení skálopevně prohlásí, že to není pravda, že tak to nebylo. Ale pro ty mám ihned po ruce jednoduchou odpověď: Jestli sami rozumíte lépe tomu, co je pravda, pak tedy přece podejte vysvětlení vlastní. Nebo čtěte dál a sledujte, kam vás dovede ta započatá Hra, v níž se hrací pole cizích světů prolíná a kříží s jednotlivými lidskými osudy, prchavými životními příběhy vetknutými svými skutky do toho ohromného kola života jako neviditelné souřadnice, jež prostupují napříč univerzem ukotvené v bezčasí světa věčných.

Autor

ÚVODNÍ SCÉNA – CIRKUS BABYLON

TMA. TICHO. KUŽEL LEHCE ČERVENÉHO SVĚTLA ZNENADÁNÍ SHORA PROŘÍZNE ČERNOU TMU A OZÁŘÍ PRKNA PRÁZDNÉHO PÓDIA. NAD NÍM SE ROZSVÍTÍ HVĚZDNÁ OBLOHA, JAK JI ZNÁME Z BĚŽNÉ BEZMRAČNÉ NOCI, ALE OHRANIČENÁ CIRKUSOVÝM STANEM JAKO V OBROVITÉM PLANETÁRIU. SVĚTLOMET NAMÍŘÍ PROUDEM SVĚTLA A HLEDÁ. KLOUŽE POMALU PO PLÁTĚNÝCH STĚNÁCH, AŽ ZNOVA DORAZÍ NA PÓDIUM, KDE OSLNÍ DOPOSUD SKRYTOU, OSAMĚLOU POSTAVU. CHVÍLI TO TRVÁ, NEŽ ROZEZNÁME VĚKEM SEŠLÉHO MUŽE S BÍLE NATŘENOU TVÁŘÍ. SILNÁ VRSTVA BARVY ZAKRÝVÁ JEHO PRAVÝ VZHLED. HLAVU MÁ, CO DO PROPORCÍ, K TĚLU PONĚKUD VELKOU. NA SOBĚ SLAVNOSTNÍ SAKO, DO TMY ZÁŘÍ JEHO BÍLÉ RUKAVICE. TICHO PROLOMÍ JEHO STARÝ, ŠEPTAVÝ, ALE ZŘETELNÝ, MÍSTY ZNUDĚNÝ HLAS.

STARÝ MUŽ:

Můj život je plný bílých míst. Není to příběh se začátkem a koncem, jak jste, vy lidé, zvyklí řadit

své zážitky. Bílé skvrny provázejí mou životní dráhu stejně nevyzpytatelně jako bubliny ve švýcarském ementalu. Skáču si z místa na místo, chvíli tady, chvíli zase tam, oproštěný od lidského vnímání času se nemusím řídit vašimi lidskými pravidly a, světe zboř se, nemám konec ani počátek. Mým domovem je černá díra. Otce s matkou nemám taky, mizí v té tmě, co je nahradila, když mě vyvrhli ven. Ano, právě tento detail je zdrojem největšího pozdvižení! Skutečnost, že nemám předky ani rodokmen, původ ani totožnost. No považte, nemám ani rodný list! Vlastně nemám ani žádnou práci. Bez nucení se vám rovnou přiznám: Nikdy jsem nepracoval! Teda díky tomu jsem byl málem úředně vyškrtnut skoro na celé jedno století, doslova jako bych neexistoval. Prý podle zákona – příživa. Fuj, musel jsem si nějakou práci nakonec obstarat, jinak bych vážně nedostal doklady. A bez dokladů nemáš nárok na existenci. Prostě nejsi! Někdy závidím těm, co mohou doložit svůj původ celá staletí zpět. To ale není můj případ. Nit mého života se bezútěšně trhá na malé kousky, které končí v pásu tmy za Mléčnou dráhou. Z příčin jiných než přirozených mi šlape na paty Smrt všude, kam se na své pouti vydám. Lépe řečeno, kde se vynořím, protože můj život není spojitý. A tak si vyrývám svůj příběh do knihy života, kde se mi

zrovna zamane. Jednou jako mazaný panoš Ludvíka XIII., nejstaršího syna Jindřicha IV. Navarrského ze starobylého rodu Bourbonů a spanilé Marie Medicejské. Toho jejich koktavého, zapšklého mrzouta s pyšným rodokmenem jsem snadno oslnil už v raném dětství, abych se nemusel otravovat čekáním, až věkem doroste pro trůn. Obdarován jeho přízní jsem si nenasytně plnými doušky užíval rozmařilého života u dvora. A jindy se zase takto svůdně usmívám do televizních kamer!

STŘIH. POSTAVA NA SCÉNĚ SE MŽIKEM PROMĚNÍ V KRÁSNOU SMYSLNOU ŽENU ŽÁDOUCÍCH TVARŮ. KUŽEL SVĚTLA POMALU PŘEJÍŽDÍ PO LADNÝCH KŘIVKÁCH JEJÍHO STROZE ODĚNÉHO TĚLA, ZATÍMCO ŽENA SI S ÚSMĚVEM VRACÍ SPADLÉ RAMÍNKO ŠATŮ. SVĚTLO SE ZASTAVÍ NA JEJÍM OBLIČEJI. ZÁBĚR NA SLIČNOU TVÁŘ VPROSTŘED SVĚTELNÉHO KRUHU. POKRAČUJE ZVONIVÝ ŽENSKÝ HLAS PLNÝ DRÁŽDIVÉHO VESELÍ.

KRÁSNÁ ŽENA:

Inu, stačí jen kousek, maličko posunout ramenem, aby mi uvolněné ramínko šatů svůdně sklouzlo dolů a navodilo tu lehce nestoudnou atmosféru,

že se stalo něco výjimečného, co se stát nemělo, a že se už už dychtivým pohledům odhalí, co mělo zůstat slušně a počestně skryto. Ale já si to spuštěné ramínko s vyzývavým úsměvem volnou rukou vrátím, kam patří, a nenuceně pokračuji v rozehrané roli. Přesvědčte se sami.

JISKRNÝ PROUD SVĚTLA ZABÍRÁ ZNOVA CELÉ TĚLO. VYZÝVAVÝ HLAS ŽENY PROMLOUVÁ, ZATÍMCO ONA SE S POTĚŠENÍM NECUDNĚ PROTAHUJE PŘED ZRAKY OSTATNÍCH. VŠE DOPLNĚNO NÁZORNOU GESTIKULACÍ A DRÁŽDIVÝMI GESTY. DOKRÁČÍ K DOPOSUD SKRYTÉMU SCHODIŠTI A VYUŽÍJE HO JAKO EFEKTNÍ DOPLNĚK, SPUSTÍ HUDBA. [Music Carnivale, Jeff Beals](#)

KRÁSNÁ ŽENA:

Kdeže jsme to vlastně skončili? (ZNUDĚNĚ) Aháá, u lidí... A všimli jste si, že teď už jsem zase žena? A taky jsme trochu poskočili v čase. (ZVESELA SE ZHOUPNE V BOCÍCH) To já si dělám, co se mi zamane. A teď právě v záři všech těch reflektorů i namířených kamer šelmovsky přivírám oči, rozpustile ze sebe vypustím úsměv zarámovaný rudou rtěnkou a bílými zuby. No, vydechnu ho jako páru

v mrazu a pomalu, líně jako kočka se mírně protáhnu (DOPROVÁZÍ NÁZORNOU MIMIKOU TĚLA), až tělo napne látku šatů a švy se mi na bocích vyrovnají, prsa se vzedmou a bradavky se vztyčí proti tlaku naráz těsného kostýmu. Doplnuji ten náhlý nedostatek šatů v panice tahem zespodu, až se mi elastický okraj sukně zatne do stehen a pomalu, po milimetrech nezadržitelně klouže vzhůru, zatímco ze mě všichni muži kolem ani na moment nespustí oči a bez dechu čekají, kde až se ten okraj nakonec zastaví. Omámeni vůní mého parfému i navlhým odérem z pórů mého těla hromadně ztrácejí rozum i soudnost. Provrtávají a svlékají mě svými pohledy. Jako by jimi chtěli zabrat a kolonizovat každou odhalenou píď mého, jinak střídme a ledabyly zakrytého, bělostného území mé nahoty. Aách, nemůžu se těch světél a pohledů dosyta nabažit. Mužská žádost i ženský chtíč, miluji obojí naráz. Rezonují dokola vzduchem jako magnetická pole a probouzejí a alarmují spící mužské pudy. Bezmocné a srovnané jako zástup železných pilin, zmagnetizované ke krotké poslušnosti vtahují své nápadníky očima do své hry. (S ÚSMĚVEM PODOTKNE) Teda ženské myšlení pro mě zůstává záhadou. Klidně se vám přiznám – nezřídka překvapím i sama sebe! (S NOVÝM ODZBROJUJÍCÍM ÚSMĚVEM MRKNE DO

KAMERY, ROZTOMILE POKRČÍ RAMENY A POKRAČUJE) Takhle si dlaní cudně zarovnáám lemm příliš krátké sukně a přesně v momentě, kdy se na okamžik mihne cíp mého, bílým prádlem zakrytého, klínu, se ještě smyslně prohnu a zavlním na vysokých podpatcích, než jim se zvonivým smíchem zmizím z dohledu kamer a nechám je zkoprnlé a zmámené jako zvěř v říji, která ošálená mámivým hlasem vábničky i zbavená vrozené plachosti, chtivá páření vběhne dobrovolně vstříc vlastní smrti. Áno, slyšeli jste dobře – Smrti. Stačí jim jen naznačit – slíbit, co si přejí slyšet, a vrhnou se k ní sami. Vždycky je někde na dosah.

KRÁTKÝ ZÁBĚR NA HUBENOU MLČENLIVOU POSTAVU V KÁPI V POZADÍ. OBLIČEJ VE STÍNU NEZŘETELNÝ. NA PLÁŠTI OBRYSY LIDSKÉ KOSTRY A NEZNÁMÉ POHANSKÉ SYMBOLY. NÁVRAT SVĚTLA KE KRÁSNÉ ŽENĚ. PO KRÁTKÉ ODMLE ZNOVA ŽENSKÝ HLAS S POVZDECHEM.

KRÁSNÁ ŽENA:

Ach ti muži, vždycky je to stejné. Přetvoření v jepice, jimž netřeba potavy, se v rojích oddaně hrnou

splnit úkol, který jim uložím. V celých tuctech mřou, zatímco já se královsky bavím.

VYBUCHNE V NEFALŠOVANÝ SMÍCH. ŽENSKÉ CHICHOTÁNÍ NA SCÉNĚ SE POSTUPNĚ MĚNÍ V MUŽSKÝ, HROZIVÝ ŘEHOT. VŠE PODTRŽENO BURÁCIVÝM HŘMOTEM (JAKO PŘI STVOŘENÍ SVĚTA), KTERÝ PŘECHÁZÍ V RYTMICKOU HUDBU. HUDBA VYGRADUJE A VŠE UTICHÁ. ZPĚT NAPROSTÁ TMA. NOVĚ ZAŽEHNUTÝ KUŽEL ČERVENÉHO SVĚTLA ZNOVA PÁTRÁ PO PRKNECH JEVIŠTĚ. ODHALÍ VZPŘÍMENÉHO MUŽE V PLNÉ SÍLE, SE VZEZŘENÍM VLÁDCE. NA SOBĚ MÁ DLOUHÝ ČERVENÝ PLÁŠŤ S KÁPÍ, JAKÝ SE BĚŽNĚ NENOSÍ. MUŽ PROMLOUVÁ, ZATÍMCO NA PLÁTNĚ ZA NÍM BĚŽÍ ARCHIVNÍ ČERNOBÍLÉ ZÁBĚRY: OZBROJENÝ DAV ÚTOČÍ – VŘSR, JINÝ DAV NA TRIBUNÁCH SKANDUJE HITLEROVI. STŘÍDAJÍ SE SYMBOLY KOMUNISMU A FAŠISMU, MARX, ENGELS, LENIN, STALIN, HITLER. I. SVĚTOVÁ VÁLKA STŘÍDÁ II. SVĚTOVOU, BOMBARDÉRY A VÝBUCH, NÁSLEDUJE CHARAKTERISTICKÝ HŘIB PO VÝBUCHU ATOMOVÉ BOMBY. STŘIH. POSLUŠNÉ DAVY ZDRAVÍ TRIBUNY PŘI OSLAVÁCH PRVNÍHO MÁJE. DO TOHO

PO CELOU DOBU PANOVAČNĚ POKRAČUJE MUŽSKÝ HLAS.

VLADAŘ:

Abychom si rozuměli, nemám proč držet se vašimi pravidly. Ta jsou mi prostě, na mou věru (S IRONICKÝM DŮRAZEM), k smíchu. Jeden život, jedno tělo, zrození a smrt, počátek a konec, dnes, včera. (POHRDAVĚ) To jsou vaše parametry. Jak už jsem řekl, já nehraji vaši Hru. Stanu se tím, co se mi zlíbí. Čím ale zahnat nudu? Být psem nebo rybou už mě fakt nebaví. Mor už mě taky dávno omrzel, to raději být hejnem vran nebo mořem. A kdo má pořád prosit Větr o pomoc? Já abych se někoho dožadoval? To si raději zahraji přímo s lidmi. Ti jsou ochotní k čemukoliv, jen najít toho pravého. Co takhle třeba potopa! Vzedmutá hladina, co zastíní klenbu obzoru a hrozí rozbít napadrť vše dole. Dobrá volba, ale předtím by to chtělo prostě něco nového a trvanlivějšího. Myšlenku, která vydrží aspoň století. Počkat! Už to mám! Stanu se davem! Rozezleným davem falešných proroků! Zamísím ženskou pomstychtivost a závist dohromady s nějakou jednoduchou vírou a do toho těsta namísto soli přidám trochu slepoty. Pak zbývá už jen celý ten plytký balast vydechnout do širého světa svým

otráveným zeleným dechem a čekat. Času mám dost. Tak jsem tou nákazou zamořil ulice i celá města, vody i zemi a trpělivě čekám. I ten věčně nerudný Vítr mi nevědomky prokazuje službu. Však on už se nějaký ten hňup najde, co z toho s pomateným svitem v očích uklohní pomocí práva a filosofie těžce stravitelný bochník s názvem Objev nové morálky! Zrození nového řádu! Ma-ni-fest no-vé do-by! (ZALYKÁ SE ŘEHOTEM), ba dokonce Nové pojetí dějin? Inu, stačí jen najít toho správného hledače pravdy! A já se svezu na té vlně a za všechno se mu patřičně odměním! Dopředu vidím, co se stane! No uznejte, co může být krutějšího než rozvášněný dav posedlý svým vlastním pěstěným fanatismem? Tupé hordy ozbrojených nevzdělců, moje Malta i cihla, nejlepší stavební materiál, základní kámen mého novodobého chrámu! Je až k nevíře, jak to funguje: „Psům psí smrt! Psům psí smrt!“ spílají sborově mí nově zrození rekruti z tribun všem těm, co nejdou s námi. (NA POZADÍ BĚŽÍ ARCHIVNÍ ZÁBĚRY, HLAS POKRAČUJE) Hřímají zástupy s prapory a symboly v rukou namísto zbraní, vzhlížejí na svého Führera (Вождя), sytí jeho kultem se bijí za moji věc, omámení mým odvarem. Truňkem z bolehlavu, co jsem jim naservíroval svým nemocným dechem, podobně jako kdysi v poháru nebohému Sokratovi,

jen abych zahnal nudu! To byl konečně nápad! Sklizeň zaseta, namísto zrna trochu otráveného dechu s líbivou myšlenkou! Teď už zbývá jen čekat, ať se stane, co se stát má. Že jsem trochu předběhl dobu? (OTRÁVENĚ) Už jsem vám přece řekl, že koncept času je pro vás. Podívejte se laskavě na události se sto- až dvěstěletým odstupem. Aha, vy už budete zase všichni mrtví.

ZÁBĚR ZNOVA NA CELOU POSTAVU, MUŽ REZIGNOVANĚ MÁVÁ RUKOU. KAMERA S ARCHIVNÍMI SNÍMKY JE VYPNUTÁ. OPĚT ZÁBĚR NA DETAIL JEHO TVÁŘE. ZNUDĚNÝM HLASEM PLNÝM SKEPSE A OPOVRŽENÍ, ALE S DŮRAZEM.

VLADAŘ:

Furt jen mřete... V hlavě nic jiného než vlastní smrt. Co, vy lidé, jste vůbec zač? Chystám se vám něco vysvětlit, a než se dostanu do půlky, tak jste už zase všichni mrtví. Moje příběhy nekončí s vašimi životy. Putují za svým posláním spolu s generacemi vašich potomků a jejich vnuků jako věčná ozvěna ze země, kde čas nehraje svou roli. Tak už to konečně pochop, ty věrozvěste, s metrem v ruce o míře lidský život. Já, na rozdíl od vás, co se obracíte v prach,

zůstávám. Napříč staletími zaplňuji ten rastr života, do kterého zatloukám, jeden za druhým, všechny ty příběhy. Věším je na háky a skoby jako použité hadry. Nepotřebné kůže, které jsem už opustil jako had, když přeroste svou velikost. Jakmile mi nějaký život přestane stačit, jednoduše přejdu jinam a to, co zůstane, přišpendlím skobami jako další použitou trofej. Nehybné jako naložené v octu je pak za sebou nechávám viset v tom prázdnu. Tak s gustem vtloukám jeden hřeb za druhým. S kladivem v pravé ruce, náhradní skobou mezi zuby se s vervou rozmachuji a provázen hlasitými výkřiky bolesti, nenávistným syčením i srdceryvným pláčem vtloukám do jejich údů ty hřeby stejně nemilosrdně zrovna jako kdysi do tam toho, co zemřel na kříži, na hoře Lebka spolu s dalšími dvěma. Jošua. Nebo jak se vlastně jmenoval ten prevít, ten darebák z levného kraje, posel pouťových církví, ministrant falešných proroků s plnou hubou spásy, co pak měl ještě tolik drzosti, že mi nakonec sprostě utekl? Copak to je nějaký vděk? Oplátkou za mou velkorysou ukázkovou demonstraci věčnosti. Pravda, sice poněkud bolestivé, ale rozhodně ne falešné. Nabízí všem nějakou duši se spásou. Nic takového já nemám a nepotřebuji. A podívejte se, jak se mi daří! Tak se procházím vašimi životy, sem a tam, jak se mi zrovna

zachce. Toulám se nocí i dnem, mrazem i horkem
vás provázím na vaší pouti. No hádej, kde se objevím
znova? Ach tak, zapomněl jsem se představit. Ale
upřímně – je to vůbec nutné?

MUŽ MIZÍ TANEČNÍM KROKEM ZE SCÉNY,
EFEKTNĚ DOPROVÁZEN VLAJÍCÍM PLÁŠTĚM,
KOUŘEM, ZÁBLESKY A HROMEM. ZAZNĚJÍ
OSTRÉ TÓNY ROCKOVÉ MUZIKY. ÚRYVEK
ZE [SYMPATHY FOR THE DEVIL](#) (ROLLING
STONES). NA PLÁTNO PROMÍTNUT
NÁSLEDUJÍCÍ TEXT:

Please allow me to introduce myself
I'm a man of wealth and taste
I've been around for a long, long year
Stole many a man's soul and faith

...

Dovolte mi, abych se představil,
jsem boháč s vybraným vkusem,
jsem tu již mnoho a mnoho let,
mnohým jsem ukradl duši i víru.

...

Pleased to meet you
Hope you guessed my name, oh yeah
But what's puzzling you

Is the nature of my game, oh yeah, get down, baby

...

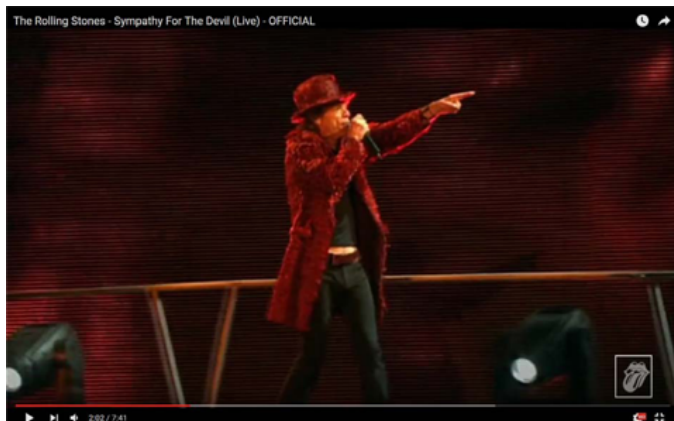
Těší mě, že tě poznávám,
doufám, že tušíš moje jméno,
ale co ti asi vrtá hlavou,
je, co mám za lubem, oh yeah, na kolena, bejby.

...

I stuck around St. Petersburg
When I saw it was a time for a change
Killed the czar and his ministers
Anastasia screamed in vain
I rode a tank
Held a general's rank
When the blitzkrieg raged
And the bodies stank

...

Trčel jsem v Petrohradě,
když jsem viděl, že nadešel čas na změnu,
zabil jsem cara a jeho ministry,
Anastázie křičela nadarmo,
jezdil jsem s tankem,
měl hodnost generála,
když zuřil blitzkrieg
a mrtvolý zapáchaly.

HUDBA UTICHÁ. ZNOVA TMA. OPONA PADÁ. NA NÍ BĚŽÍ JAKO TITULKY K FILMU VELKÝMI PÍSMENY NÁPIS CIRKUS BABYLON, ZATÍMCO DO SETMĚLÉHO HLEDIŠTĚ NA CELÉ KOLO HULÁKÁ DRYÁČNICKÝ HLAS NEVIDITELNÉHO, ZJEVNĚ OPILÉHO VYVOLÁVAČE.

UVADĚČ:

Cirkus Babylon! Jediné představení svého druhu! Herci v rolích umírají a postavy jsou skutečné! Láska i nenávist naživo! Zázraky na denním pořádku! Zaplaťte vstupné a obdržíte vaši lebku z minulého života! Za příplatek do ní vzkřísíme

**i vaše zemřelé já. A za tuzér navíc se můžete
podívat svýma dávno mrtvýma očima! Poznejte
vlastní chyby předešlých životů! Neváhejte
navštívit cirkus ze země Anathema, kde nic
není nemožné a budoucnost je na prodej! Věční
i bohové v lidských příbězích! Odhalte tajemství
smrti! První dějství začíná!**

V HLAVNÍCH ROLÍCH:
(boogie nebo r'n'r rytmus)

Devil is coming back!
With monkey on His neck!
So don't hesitate, to change your fate, it's as simple
as breake yo' neck!
Yeah, Our Master is coming back!
Calling for all He owns,
instead of eyes black stones.
Dancing Sumo with Harakiri let's celebrate His
grace!
And than annihilate human race! Yeah, annihilate
human race.

...

Ďábel se vrací zpět!
S opicí na hřbetě!
Tak neváhej změnit svůj osud, nebo ti zlomí vaz!

Jo, náš Mistr se vrací zpět!
Svolává všechny, co Mu patří,
namísto očí má černé kameny
Tančíme Sumo s Harakiri! Oslavme Jeho
milosrdenství!
A nadejde anihiliace lidské rasy! Ano, anihilace
lidské rasy.

ZNOVA OPILÝ HLAS VLEZLÉHO UVADĚČE:
**Poslední lístky k prodeji! Odžijte si svůj život
pozpátku od smrti ke zrození! Zemřelí při porodu
gratis!**

HLAS UVADÁ, OPONA PADÁ, ZAZNÍVÁ
KRÁKÁNÍ VRAN (Tom Waits)

ZAGGABIROZZI 1

Divné místo stvořil jsem k žití, pomyslel si zklamaně a nespokojeně sám Stvořitel, když procházel mlčky svým dílem. Neztratil ale rozvahu, přijal svůj úděl a znova neochvějně zahájil své dílo.

Tisíc let minulo, tisíc let odříkání a tvrdé práce. Tehdy se zastavil poprvé, aby spočinul a zrakem svým orlím s potěchou obhlédl plody svého úsilí. Pohlédl do minulosti a zarmoucen na duši viděl, co jiní nevidí. Města dávno časem zavátá a vylidněná, národy vymřelé i nastupující, vše stejné, vše zmírající v nesmyslném hašteření.

Obrátil se zkoumavým zrakem tentokrát k přítomnosti a opět se dělo totéž. Všechny kolem už jednou viděl. Každého jedince coby otec už jednou laskal, všechny ty tváře znal. Nikdo nový se už nerodí, smutný pomyslel. Pak zaměřil svůj zrak s nadějí směrem k budoucnosti a bylo to zase stejné. Faleš a přetvářka maskovaná za opravdové a vroucné žití. Tak strnule postál několik staletí, zrakem bedlivě měřil vše kolem, aniž by našel, co hledal. Už už chtěl hromem a bleskem zničit to, co s takovou pílí a láskou po tisíc let budoval. Už už málem propadl marnosti, už už se chystal podlehnout trpkému pocitu zklamání z nezdařené práce.

Pak se poškrábal na hlavě a pravil: „Já, kterému přísluší soudit. Já, který vládnu mocí ničivou, tak neučiním. Sudte sebe samé, to budiž vašim trestem!“ Jak řekl, tak se i stalo. Neboť Jeho Slovo bylo Zákonem. Nastala krátká doba klidu, lidé poctivě soudili každý svůj čin a naslouchali hlasu svědomí. Vida to Stvořitel, sklonil se opět k práci, aby v ní neustal dalších tisíc let.

Minulo tisíc let a Stvořitel se podruhé zastavil, aby obhlédl a změřil výsledky svého úsilí. Naráz zkoumavě prohlédl skrze minulost, přítomnost i budoucnost a naplněn zklamáním se neubráníl rozmrzelosti z tak očividné slepoty a falše lidí. Neboť opět se rozbujelo zlo a násilí a marnivost s hrabivostí neznala mezí.

„Seberu vám prostor!“ zahrozil hlubokým hlasem. Ale bez účinku, lidská bláhovost byla nekonečná. Jak řekl, tak i udělal. Odňal zemi prostor a jen duše nehybné trčely v prázdnu, sevřené strachy a úzkostí z té všepohlcující výšky i hloubky kolem. Ale dlouho ten pocit nikomu nezůstal. Lidská paměť je prchavá a po chvíli všichni znova začali s běsněním a špatnostmi ještě nehoráznějšími než dříve. Zahrozil Stvořitel podruhé, až nicota se zachvěla, vše ztichlo a naslouchalo jeho hromovému hlasu. „Není dost, že

jsem vám vzal prostor, čeládko?“ zařval. „Vidím, že ani čas si nezasloužíte!“

A odebral lidem, jejich duším, čas. Tak trčely duše navěky uzavřené, strnulé. Každý chycený a přikovaný pastí, do níž se narodil. A nic nového se nedělo, neboť čas, měřítko změny, ustal. A nikdo nový nepovstal a nikdo nestárl a neumíral. Stísněný pocit hrozivě věčné prázdnoty a bezútěšnosti všechny sevřel a zmrazil. Ale ani podruhé se nestalo, co mělo. Co Stvořitel ve své dobrotě očekával. Strach a tíseň sice trýznily dvojnásob, ale opět všichni začali s hýřením a marnostmi ještě stokrát ohavnějšími než kdy předtím. Lidská troufalost a opovážlivost nezná mezí. Jako by výše trestu stupňovala i to bezpříkladné řádění. Chtíč žádal orgie a krev a ta stříkala a kosti praštěly a maso vyhrězlo ven, kde se kůže a vazy trhaly jako zapletené v kole, podléhaly podmanivému rytmu, který násobil tu nezvladatelnou touhu rozkoše.

ZKUS TO, žádal sladký polibek neřesti. PŘIDEJ SE K NÁM, vábil sametový neznámý hlas.

Tu rozezllil se Stvořitel po právu znova, když viděl, že ani druhý trest nesplnil jeho očekávání. Už už chtěl ten podivný zbytek starého světa bez prostoru i času smést navždy do hlubin věčného ztracení. Už už chtěl všechny proměnit v mrazivou nicotu

nevědomí. Náhle však, jako by mu hlavou probleskla myšlenka, se usmál, chvíli mlčky postál a pak pravil: „Budiž. Není-li vám dost, že jsem odebral čas i prostor, mám tedy pro vás jiný trest. Vráťím vám prostor i čas. Vráťím starý svět i s člověkem, jak jsem ho kdysi stvořil k obrazu svému. Vráťím staré pořádky. Žijte si jako prve, jak se vám zachce. Ale nebude to zdarma,“ usmál se s úšklebkem. „Zároveň se Světem vám nadělím i Zaggabirozziho. Věčného poutníka vašim nečistým svědomím. Připomínku prvního hříchu.“

A tak byl na Svět seslán Zaggabirozzi, věčný poutník brázdící Svět křížem krážem, neznaje únavy, odpočinku ani smrti. A jak Stvořitel pravil, tak i udělal. A jen Jeho smích hřměl a duněl nad znova stvořenými lesy a horami, rozběsnil moře, rozmetal písek na pouštích a rozvál mračna v oblacích. A vše se zase zdálo být jako prve. Jako kdysi dávno v těch prvních dobách stvořen ([Carmina Burana](#)).

KIRIL

Rok 1986. Emanův příběh začíná v minulosti, z níž neexistují žádné záznamy ani dochovaná historická data. Tento sporý záznam sledu událostí je jediným vodítkem k rekonstrukci jeho nejasného původu rozleptaného po své ose dírami chybějících míst a časovými zvraty. Postaveno na ústním podání zúčastněných osob, odvíjí se předivo tkané struktury ve skocích a odrazech nepravidelné délky, směřujících k cíli jako pavoučí síť ke svému středu. Pokus o věrnou rekonstrukci selhává ze dvou zásadních důvodů, přičemž prvním z nich je velký časový odstup. Čas poslušně sehrál svou roli obří mazací gumy a nahradil fakta zapomněním. Bezcitný jako louh vyleptal díry do lidských osudů i existencí, až zůstala jen prázdná místa rozesetá bez ladu a skladu na měňavém poli života. Sestavit pravdivý obraz událostí jediného dne roku 1986 představuje stopovat v daleké minulosti skutky dávno zaniklých životů. Skládat z rozbitých střepů neznámé tvary a příběhy, jejichž činy chtivě sahají svými dlouhými prsty z dávné hluboké minulosti až do našich dnů. Proplétat se zdánlivě nesourodými, cizími lidskými osudy. Vždyť co za náhodu může spojit osudy tak rozdílné a navzájem neslučitelné

jako k věčné domácí izolaci dobrovolně odsouzenou Juditu, armádního generála Kvočkina – hrdinu Sovětského svazu a jeho dceru Nađu, vnuka Emanu s věčně rozesmátým Ferdou, který přežil i Osvětim, majora Krásného – kapitána policie a zároveň agenta StB s farářem a knězem – otcem Jakubem. A nakonec i Smarta, pojítkem s děním příštím.

Ti všichni a ještě mnozí další jsou chtě nechtě jeden vedle druhého zapleteni do hry, která nás spojuje s legendami z počátku našich dnů. Dohromady i každý zvlášť se v tom ohromném kole života vzájemně svými skutky nevědomky podpírají v tom obludném soukolí, sahajícím až za hranice našeho světa. Protože to nejsou jen osoby z masa, krve a kostí, které ovlivňují trajektorii našeho děje. A ten děj nás bez ohledu na přání, víru či vyznání nemilosrdně prožene vírem událostí, jejichž společným jmenovatelem je fakt, že se dotýkají Stvoření spojeného nejasným způsobem s osudy všech výše jmenovaných. Jako šíp, co protíná let ptáka, zasáhne hlasem z druhé strany do jejich životů, aby zaselo do jejich myslí stín pochyb i poznání. Bytost, jejíž paměť nás vrátí až k samým počátkům vzniku, k oněm sedmi dnům stvoření Světa, ba ještě dál a hlouběji až tam, kam sahá věčná paměť toho, který pije z pramene mrtvé vody – Zaggabirozziho, legáta

prokletých s břemenem věčného života i paměti, muže s Kainovým znamením na čele.

Druhým důvodem pro obtížnou rekonstrukci je nezanedbatelný faktor strachu. Svědectví prostě nikdy nevyšla na povrch a zůstala navždy ztracená osobním rozhodnutím jednotlivých aktérů navěky zamlčet zprávu tak děsivého obsahu a významu. Hrůzu, kterou nikdo z těch, co měli možnost jí stanout tváří v tvář, nechtěl být jen neopatrnou, lehkovážnou vzpomínkou přivolat zpět. Z věrohodných zdrojů víme, že Eman byl od samého dětství vychováván pouze matkou Markétou. Svého otce nikdy nepoznal. Totéž platí o celé rodině z otcovy strany. Tak vlastně z jedné poloviny nevěděl, kdo je a odkud pochází, což nebylo nijak pozoruhodné. S ohledem na pozdější souvislosti lze snadno obstát s tvrzením, že v poválečných letech byly neúplné rodiny běžnou součástí života. Tato se však od jiných v leccěms lišila. Jak jinak interpretovat náhodu, že svého otce neznala ani jeho matka? Ale nebyla to jen absence otce a jeho původu, co rodinu činilo tak ortodoxně výjimečnou. Byl to skrytý klíč k pozdějšímu vývoji událostí. Klíč, který se rozhodla Emanova matka dobrovolně pohřbít, aby z ní její tajemství nikdy nevyšlo ven. Polknout jako hořkým pelyňkem nasáklou hostii

v pevném přesvědčení, že tím konečně celý příběh zastaví.

A tak, aniž bychom chtěli, se ocitáme v našem pátrání rázem až někde v lednu roku 1940, kdy došlo k nechtěnému početí Markéty. V rukou ten neznámý klíč, který je vodítkem i spojnicí k počátku, kráčíme pozpátku z té závratné výše. Sestupujeme z oblak, kde sídlí naše těla, až dolů k původním kořenům zarytým hluboko v pevné zemi, kde kotví naše hlavy. Ale chceme-li odstranit neznámá pole a nahradit tu nesourodou množinu všech skutků a náhod aspoň přibližnými hodnotami, musíme se vydat ještě hlouběji a dál do mrtvé historie. Tak zkusme sebrat odvalu a otevřít tu Pandořinu skříňku, zkusme odsunout víko zakrývající dávný spletenec událostí. Co nás však čeká za neznámými dveřmi?

ZPŘETRHANÉ TKÁNĚ ČASU PROPOUŠTĚJÍ
VODNÍ MASU, JEJÍŽ PŘÍVAL V DENNÍM
JASU..., zaznívá přerývaně šepotem škvírou zpoza
pootevřených dveří, promlouvá vemlouvavě
i výhrůžně zároveň prostorem napříč světy jako
hlas samotného Dábla. Čí rodokmen tu odhalujeme
dennímu světlu? Nebo bude lépe ponechat vše,
jak je? Volba stojí na tobě samém, čti a pokračuj,
nebo rovnou skonči a odejdi, protože následuje
výčet událostí, jejichž příčiny jsou odolné lidskému

vnímání pojetí času a vzdálenosti. Dnes, či miliardu let zpět? Tady a teď, či tehdy a tam? Z lidského pohledu kdysi před dávnými miliardami let, neurčený počet světelných let daleko. Slovy věčných, prostě tady – jen v jiné galaxii. Viděno tak či onak se stalo, že prostoru i času cizorodý předmět na své osamělé pouti dráhou temné ekliptiky dospěl jako vesmírem vržený bumerang do nejvzdálenějšího místa od počátku své cesty. A jako nastavený magnetický pól přitahovaný odvrácenou stranou Měsíce se dráhou druhé půlky opsané kružnice vydal se zlostným syčením pohybem rotujícího tělesa nazpět do místa, odkud kdysi zasažený hněvem Stvořitele začal svou nechtěnou pouť nebeskou sférou. To vše proto, aby v určený moment dorazil přesně na určené místo, a stal se tak spojnicí té pro lidské myšlení dávné minulosti i jiného prostoru s naším běžným reálným světem. Stejně tak si v reakci na předem uvedené nevyzpytatelná náhoda pohrála s našimi osudy. Lze-li tedy označit následující události dílem náhody. Psal se 30. červen roku 1908, když kdesi v prostoru centrální Sibíře, v dnešním Krasnojarském kraji, došlo k explozi natolik silné, že popsáno lidskými měřítky v oblasti přibližně 2 000 km² vyvrátila a zpřelámala kolem 60 milionů stromů a zvuk výbuchu byl slyšitelný do vzdálenosti 1 000 km.

Bylo právě těsně před čtvrt na osmou ranního času, když se sporým ranním světlem zamlžené pustiny neobydlené sibiřské tajgy zčistajasna objevil záblesk, který prozářil temnotu jasnějším než sluneční paprsky italského pobřeží v Kalábrii za bezmračného letního dne. (Podle části svědků se ozvaly dokonce tři po sobě jdoucí exploze.) Napohled zvláštní jev spojený s pozdním východem slunce doprovázel následný lesní požár, který byl pozorovatelný ze vzdálenosti mnoha set kilometrů. Do atmosféry se dostalo nesmírné množství malých částic, především popela z lesních požárů, a v oblasti poblíž výbuchu padal hustý, lepkavý černý déšť, který ulpíval na věcech kolem jako mastně vazká hmota. Několik následujících nocí byla noční obloha i v Evropě podivně světlá a jevy podobné polární záři byly pozorovatelné i v oblasti Prahy, Varšavy a Budapešti. Lidé v blízkých oblastech utrpěli popáleniny pokožky, které se jen obtížně a velmi dlouho hojily. Exploze později vešla ve známost jako tunguzská událost, někdy mylně nazývaná taky tunguzský meteorit, ačkoliv v oblasti žádný odpovídající meteorit nikdy nalezen nebyl.

Následkem výše zmiňované příčiny – události nad sibiřskou tajgou, poslušni stejnému impulsu, ale lidským měřítkem cca o 10 let později, tedy v roce

1918, omývali a utírali v malé vesnici na okraji Kyjeva vystrašení vesničané starostlivě nahé tělo jako zázrakem přeživšího novorozeného chlapce, ušpiněného od hlavy k patě vazkou, mastně černou hmotou. Chlapce, který prozatím ještě neměl jméno. Co však předcházelo té vzedmuté vlně událostí? Která z příčin to protrhla hráze a do jakého světa a odkud vlastně ten doposud neznámý přišel? Tak se vprostřed krvavé spouště dokola poházených mrtvol v provizorní vojenské nemocnici ocitá bez vysvětlení malý nalezenec, který evidentně nepatří nikomu, zatímco zaslepené hordy rudých, posílené chorobnou nenávistí podlého holohlavého muže s bradkou, chladnokrevně pokračují v plenění. Svět je ještě šokovaný vraždou Anastasie Nikolajevny, cara Mikuláše a celé carské rodiny dynastie Romanovců v noci z 16. na 17. července roku 1918, ale rozpoutaná lavina násilí se už dávno valí napříč zemí bez špetky soucitu, rozumu či smilování. Ve stínu vyhasínající první světové války proběhly nekontrolovaně události, které svým dosahem ovlivnily světový vývoj po několik dalších generací.

SVATBA

Oficiálně bylo rozesláno 650 pozvánek, z toho 30 zlatě lemovaných pro nejdůležitější hosty, 150 stříbrných pro vážené a respektované osoby. Prvních 30 bylo doručeno osobně – kurýry. Stříbrné byly zaslány doporučeně. Zlaté a stříbrné pozvánky zároveň sloužily jako propustka – pozvánka na rodinnou oslavu na barokním zámku. Zbylých 470 pozvánek bylo odesláno poštou. Celkový odhadovaný počet hostů na rodinné oslavě: 1 100, protože pozvánka platila pro partnery i rodinné příslušníky. Zámek ve středních Čechách byl na dva týdny odstaven z běžného provozu za účelem armádní konference na nejvyšší úrovni a svatby. Po zralé úvaze generál rozhodl rozdělit obřad na dvě části: veřejnou, kdy přijme hosty a politické činitele, a rodinnou, kde se objeví jen zvaní hosté a přátelé. Tomu také podřídil skladbu pozvánek. Zvyklý na nedozírné rozměry domovské Rusi generál nikdy nepochopil státní hranici mezi Maďarskem a ČSSR.

Na tak malé ploše dvě země? Cože? Ještě víc? A kolik proboha? Mávl rukou a nechtěl víc slyšet. A ani nyní se nenechal rušit ve svých plánech hranicemi.

Za účelem sezvání svých přátel prostě uspořádal armádní cvičení vojsk Varšavské smlouvy. To aby se hosté nemuseli obtěžovat administrativou při přechodu hranic. Na svatbu mířili jeho přátelé z Maďarska, NDR, Československa a samozřejmě Sovětského svazu. V Polsku přátele neměl. Za účelem rozvozu hostů bylo v pohotovosti 30 řidičů. Pro organizaci svatby byl zřízen pohotovostní štáb z pěti armádních odborníků, každý s přímou pravomocí za danou oblast: koordinace svatebního obřadu, nepřetržitá asistence nevěstě i ženichovi po čas svatby a následující dva dny. Zajištění proviantu svatby v rozsahu: svatební tabule, gastronomie v prostředí barokního zámku (ideálně v nějakém dost velkém), dále dorty, šaty, aperitivy, pití pro hosty, vína, vodka, šampaňské, pivo, včetně schválení slavnostní tabule a výběru chodů. Zajištění ubytování, svozu a rozvozu hostů (evakuace). Zajištění kulturního programu svatby: hudba pro příchod hostů, hudba pro obřad samotný, hudba pro novomanžele, hudba k tanci. Fotograf číslo 1, 2 a 3. Krizový štáb měl na starosti cokoli, na co se zapomnělo, včetně ostrahy samozřejmě.

V samotný den svatby proběhla organizace naprosto hladce. Vojenská auta převážela hosty z místa na místo, občanský svatební obřad se odehrál zápisem

na matrice, nevěsta s ženichem vydechli své ano a kariéra rotmistra Karla Suchovce nabrala jasný směr i obrátky. Po poněkud únavném veřejném obřadu (opravdu nečekané množství protivných devótních hostů) následoval rychlý přesun do barokního zámku a začala rodinná část oslavy ve velkorysém stylu. Celkem 1 123 pozvaných obsadilo prostory zámku a přilehlého parku, každý obdržel přesný popis svého umístění u tabule a zábava mohla začít.

Celý program byl v režii politruka důstojníka Gustava Nikolajeviče Smierchina. Uváděl jednotlivé výstupy, muzikanty i klaunská představení pro děti. Taktně se ustoupilo od veškerých typicky svatebních žertů. S ohledem na objem nevěsty se nerozsbíjely talíře a nikdo nezametal, ani si ženich s nevěstou nepřipíjeli vínem do kříže. Zato se hojně jedlo, pilo a zpívalo. A nutno říci, že Naděžda Suchovcová svým hlasem všechny strhla k nevídaně bujarým ovacím. Pleskot, pískot a dupání nebralo konce po každém jejím čísle. Kde skoupá příroda skrblila na těle a vzhledu, přidala na kráse jejího hlasu. Navíc tam bylo opravdu hodně hostů, kteří ten zpěv už dávno důvěrně znali. S pobavenými úsměvy jeden na druhého v nestřežených momentech mrkali a bujaré

veselí nebralo konce při pomyslení na věc, kterou nikdo neřekl nahlas, ale každý ji už dávno věděl.

Tak který z nás je tím pravým otcem?

„Sláva tomu, který se zasloužil o tuto nevídanou veselici! To Geroj! Na zdarovje!“ Ozývalo se pokradmu ze všech koutů.

Šeptalo se, že to mohl být Kulikov, Borodinskij, Chmelař, Krásný nebo Vystoupal. Tak v zákulisí žertem padaly sázky na několik let dopředu. Kdo z nich by to mohl být? Kdo ze jmenovaných je vlastně autorem? Komu patří uznání a připítek slávy? Kudrnatému Kulikovovi, plavému Borodinskému s modrýma očima, dlouhánovi s hákem místo nosu Chmelaři, nebo zavalitému Vystoupalovi s hlavou přímo na ramenech, jako by ani neměl krk? Majora Krásného rovnou bez přemýšlení vyloučili. S jeho dispozicemi nikdo z přítomných nebral vážně v potaz někoho tak nepravděpodobného. Tak směšně indisponovaného. Tak neuvěřitelně obskurního, až se detaily musí probrat delikátně, šepetem stranou. V zásadě sloužila zmínka o Krásném spíše jako pikantní koření, předkrm k dalšímu, navazujícímu jadrnému vtipu. Že se totiž ještě nakrásně (potměšile využili slovní hříčky s příjmením) může po letech ukázat, zda otcem je Krásný. Jak?

No jestli to bude malý Suchovec a bude mu měřit dva centimetry při zápřahu, tak jsme doma, rozléhal se každou chvílí odjinud spiklenecký smích všude kolem a svatební veselí hostů nebralo konce. A co teprve když to bude dcera? Tak vrcholem večera bylo pomyšlení na stokrát omílané mizivé přirození majora Krásného.

A zatímco ženicha plácali po zádech a obdivné „Maladěc!“ zaznívalo po celý večer ze všech úst a světových stran, za předstíraným obdivem se skrývala jen a pouze zlomyslná radost z faktu, jak lacině naletěl. Radost smíšená s nově budovaným mixem respektu a závisti, protože rotmistr Karel Suchovec vystoupal dnešním dnem na vrchol společenského žebříčku. A tak se novopečený manžel pýřil jako páv a hrdě přijímal pocty a Naďa s medovým úsměvem a sladkým hlasem brilantně hrála roli spokojené nevěsty, přičemž v duchu osnovala věčnou pomstu každému, kdo se odvážil i jen polohlasem uchechnout, natož hlasitě zasmát. Ostřížím okem sledovala všechny kolem stolu a navenek rozdávala spokojené úsměvy, za kterými se skrývala ostrá čepel skalpelu budoucí pomsty.

„A poslední číslo je zase pro děti!“ křičí už unaveným hlasem provizorní konferenciér důstojník Gustav Nikolajevič Smierchin.

Podvacáté točí kolem štěstí a rozdává dárky rozjařeným dětem, kterým se nechce spát. Ohňostroj srší a třaská, zatímco radostí zmožené děti si prohlízejí očima plnými štěstí své výhry a narychlo sehnané masky jim umocňují tajemné kouzlo večera. A tak je malý Ivan za tankistu a s ním po boku jeho věrný druh Péťa. S plynovou maskou celý zrudlý a zpocený z nedostatku kyslíku čelí nepříteli a nic na tom nezmění fakt, že je jim teprve sedm let. Jejich boj je dnes skutečný, jako je skutečná ta plynová maska. Přilba a uniforma Němcoura zůstala volná, žádné z dětí nechce být nepřítelem v té chystané hře na vojáky, a tak se úkolu ujal sám generál Kvočkin. Za divokého jásotu všech s SS přilbou na hlavě bojuje se všemi dětmi a přidá se k němu silák Féňa, na sobě taky tu přilbu Wehrmachtu.

Nejdříve nad dětmi vyhrávají a kosí je, jako by to bylo opravdu, ale děti mají každé šest životů, takže nakonec přijde obrat a Němcům docházejí síly a děti ryčí a všichni se baví a generál už leze po čtyřech a mumlá a kvičí a chrochtá jako opravdové prase a musí za trest všechny děti povozit na zádech tak, jak je, protože prohrál.

I Féňa tam leží jako mrtvý a na něm aspoň deset harantů a všichni řvou: „Urrááá! Vyhráli!“

A pak se Féňa začal zdvihat a všechny ty děti zdvihl do výšky, a protože prohrál, tak jim musí všem sloužit, ale jak to provést, když je jich tolik?

A najednou už Féňa ví! Oči mu jiskří, s úsměvem vzal stůl a rovnou s ním na plac. Jen tak, lehce jako židli, ho přemístil a zrovna ten největší stůl ze všech! Tak, jak byl, ho prostě vzal, jako by držel kus papíru, vlezl si pod něj a všem přikázal:

„Nahoru! Šmahem!“

Ale nemusel ani nic říkat, všem dětem to dávno došlo! Féňa pod tím stolem a děti už se staví nahoru. Někdo zavolá: „Pyramidu!“

A všichni souhlasně mručí: „Ano, pyramidu, to je ono! Pomůžem jim!“

A tak se ruce všech daly do pohybu a dospělí kolem staví ty děti na stůl a pomáhají jim zaklesnout ruce a ramena. A už tam první čtyři stojí na tom stole a tvoří základnu a na ně další dva a nahoru přijde sám malý Košťá, obratný a mrštný jako kočka tam šplhá, až je na ramenou těch dvou. To už je tam na vrcholu nad ostatními a pak se pomalu zdvihá, až stojí jako svíčka a hrdě shlíží na všechny kolem z té výšky. Ostatní mu tleskají a připraveni zasáhnout, kdyby spadl, ho jistí, ale teď to teprve přijde!

Protože zajatec Féňa musí pykat, a to se ví, že taky bude! A Féňa si přihrnul vodky na kuráž a už jde na

to! Nabírá sílu pod stolem, prsa se mu dmou jako měchy a pak se pomalu zdvihá. Opatrně, aby udržel rovnováhu, až všichni ztichnou a obstoupí stůl kolem.

Co kdyby se tak zřítili? Napadne v duchu každého... Ale kluci se drží a balancují tam nahoře, protože už to znají. Ale ne na stole! Na stole, to tu ještě nebylo! A pak se Féňa nadechl znova a zařval jako zápasník a pomalu, centimetr za centimetrem, ten stůl zdvihá nad hlavu a nad ním se sedm dětí zdvihlo do ukrutné výšky. Shlížejí pyšně na ty dole, protože to je opravdová sláva! O tom se bude ještě dlouho mluvit a všichni si to budou pamatovat!

A fotograf fotí a blesky cvakají a konfety lítají vzduchem a kolem zní: „Sláva! Hurá!“

A Féňa tam stojí jako sloup z mramoru a ani se nehne a nesmí, protože prohrál a teď pyká. A malý Košta nahoře se dme pýchou a pak někdo zavelí: „Dolů!“

A tak se ochotné ruce všech zdvihly a ten stůl opatrně pokládají dolů, aby se ti malí hrdinové nesesypali. Ale jde to pomalu a zvolna, až se zase stůl dotkne zpátky země a Košta jako první slézá dolů. Za ním ostatní a jásos rve uši a vodka teče a Koštu si podávají jako hrdinu, ani na zem ho nepustí. Z náruče koluje do náruče a ta sláva! A to lidské teplo! A všechny ty rozpálené ženy! A Koštovi se už dávno motá hlava

z těch žhavých živůtků a polibků a ženských očí a ženských prsou a té vůně ženských paží, které ho objímají a tisknou jako malé dítě, ale on přece dítě není. Už to všechno, všechno cítí! A pak ohňostroj spustil znova, a že to bylo málo, tak se ještě kus dál třesklo opravdovým ručním granátem. A bouchá to a hřmí jako při manévrech a každý něco donesl a všichni pořád křičí: „Košťa! Ivan! Péťa!“ Jednoho za druhým jmenují a malí oslavenci jsou pyšní za tu pozornost.

Konferenciér se opět ujímá slova a ohlašuje už opravdu poslední, ale opravdový vrchol večera: „Dnes přijde kdo? Dnes vystoupí kdo? Kouzelník! Mistr tance a zábavy!“

A 1 123 hostů se baví a 1 123 hostů hoduje a 1 123 hostů má svou židli a svou porci a 1 123 hostů ve vojenských a policejních uniformách (mimo dětí, samozřejmě) hledí hňupsky opilýma očima vstříc ukradené budoucnosti a žerou maso a plnými ústy chtivě polykají vše, co se nabízí na bohatých svatebních stolech. Obžerství v přímém přenosu! No a co?

A do toho souznění mezi masem a chtíčem přichází osoba napohled vzdálená tomu jednoduchému vzorci Sežrat a naplnit břich, když je to zdarma! Osamělý tam v tom davu, kde spotřeba zabíjí duši,

přichází sám, jinak oděný, jinak obutý! Pomalým krokem elegána, zde nebezpečného hejska, co oproti chamtivé žravosti staví navenek přímočarou podobu elegantního bytí zosobněnou černými, přiléhavými kalhotami a sakem, lesklými botami do špičky, ale až moc do špičky. Tak, jak to ještě snad nikdo neviděl. A ta úzká kravata? A ty úzké nohavice? Propaguje snad jinou podobu lidství? Co je to zač? Kdo se opovážil? No považte, on má i cylindr! A bílé rukavice! A ty černé brýle? To opravdu přehnal, ty půjdou dolů! V přímém kontrastu k zeleným uniformám ověnceným epoletami hrdinství v podobě třpytivých rudě-zlatě-smaragdově blyštivých odznaků válečného heroismu, vkročil sebevědomý nositel přímočarého mužství na svatbu Naděždy Dimitrijevy Kvočkinové. A není pochyb. Konferenciér se ujímá znova slova: „Dámy a pánové! Milé děti! Přichází Kouzelník Kiril!“

A muzika spustí, ale není to hudba, co by ji čekali, není to skladba, kterou by znali. Podivná, tajemná, ale podmanivá si žádá pozornost a všech 1 123 hostů zbystrilo a všech 1 123 hostů se otočilo a všech 1 123 hostů bezděky podleгло tomu divnému, podmanivému rytmu a mžikem zapomnělo na špičaté boty, cylindr i černé brýle. A všichni jak tam byli – ti v provizorním hledišti i ti na několika

tanečních parketech včetně dalších, kteří vykukovali z oken zámku, jiní na ochozech i ukrytí ve věžích –, všichni do jednoho zbystřili a pohlédli směrem na pódium.

A na scénu přichází kouzelník a mág Kiril. Pomalými, tanečními pohyby se sune jako vánek, klouzá a houpe se, až děti řičí smíchy, protože takový tanec ještě nikdo, ale nikdo!, neviděl. A Kiril je vláčný jako tekutý písek a zároveň pevný, kde se to čeká, a tak splývá spolu s tím rytmem a dýchá spolu s tou divnou, divošskou hudbou, která zní a graduje v neznámých polohách. A už to není jen tanec, to je otevřené rouhání! Vzpomene si jen tak mimoděk všech 1 123 hostů naráz na dávno zapomenuté slovo. Zároveň už ale neví, zda ještě dnes platí, protože poslední, kdo ho užíval, byli jejich dědové a staré matky. Rouhání? Ano, ano, to přece každý ví, rouhají se zlé staré báby, viselo ve vzduchu. Ale proč to všech 1 123 hostů včetně personálu napadlo právě v tento jeden jediný okamžik, zrovna a právě v ten moment, už dnes nikdo neví. Ale děti se smály. A děti se bavily! Rozzářenýma očima sledovaly tu podívanou a samy napodobovaly ty napohled nemotorné, ale rytmicky propracované pohyby, a tak se ta masa dětí dala do společného pohybu jako jedna jediná hmota tam dole pod pódium a Kiril tam stál a v tom podivném

rytmu tomu shora velel jako sám kapitán nějaké pekelné lodi.

A hudba hrála a ta podivná píšťala pískala a ty tóny zněly tak cizokrajně, až se samotná zem chvěla, ale to nebylo všechno, protože tím to teprve vlastně vůbec začalo! To bylo jen na úvod. A kouzelník a mág Kiril tam stál a mlčky, ale v rytmu té neznámé hudby, předváděl jedno ztřeštěnější kouzlo za druhým. Děti křičely štěstím a obdivem a on vytahoval zajíce z klobouku a hned nato zase vypustil holuby jen tak z kapsy od saka, ale ne jednoho nebo dva, ale moc! Rovnou celé hejno snad třiceti holubů, zatímco ti zajíci z něj lezli jeden za druhým a vystrašení mizeli v křoví, až už je nikdo nepočítal! A pak uhodl, co má ta dáma na pódiu v kabelce, a všichni se styděli a všichni se zároveň smáli: No tohle! To bych do ní opravdu neřekl! Pomysleli si uznale pánové a nejvíc se styděla a červenala ta dáma. Ale kouzla běžela dál a on už zase tahal nůž z těla, ale krev netekla, a pak si vzal meč a celý, jak byl, ho vsunul do chřtánu a do krku a do břicha, a tak tam stál a polykal tu ocel a děti z něj nespustily oči a on jim to vracel trik za trikem naplněný dosyta tím laciným pouťovým štěstím.

A tak se zábava postupně samovolně rozdělila na dvě teritoria. Oblast mladých, soustředěná kolem nevěsty a ženicha, se dožadovala hlučné zábavy

a tance a postupně, jak se uvolňovaly zábrany, se navzdory zasedacímu pořádku shromáždili u tabule v blízkosti jednoho z parketů. A tak děti odvedli domů, ať už jdou konečně spát, zatímco na protější straně u vedlejší řady stolů vznikl kruh ctihodných starců. Obklopení na dohled upjatými manželkami střídme, ale pravidelně, srkali vodku a krátili si čas vyprávěním příběhů minulých časů, zatímco od vzdálených stolů omladiny se ozývalo skandování: „Tanec! Tanec! Tanec pro nevěstu!“

Spustila hudba, někdo chytil Naděždu v pase a zavelel: „Řetěz! Utvořte hada!“ Ženicha vtáhli za nevěstu a za všeobecného veselí se nálada uvolnila. Řetěz mladých rostl, v čele pyšně oba novomanželé vedení nevěstou v bílých krajkách.

Jiný příběh z téže kapitoly:

To tehdy přestal být Stalin ovladatelný. Nikdo si nebyl jistý dalším dnem. A Kiril? Postupně začal ostatním nahánět hrůzu. Ať se mu pověsil na paty kdokoliv, vždy si našel způsob, jak z nastražené pasti vyváznout, a pokračoval dál. Už jenom samotné jeho jméno vzbuzovalo paniku i strach zároveň. V té době už si ale dělal úplně, co chtěl. A Stalin? Ten z něj byl přímo nepřítel. Ti, co ho znali, o něm pak říkali,

že tehdy nakrátko tak mocně propadl zlu, až v sobě probudil hlasy samotného pekla. Každého ve svém okolí se na potkání ptal, jestli to slyšel taky. Kdykoliv, během oběda, během běžného hovoru. Posedlý podezřením se najednou prostě zastavil a změřil tě těma svýma očima, o kterých jsi nikdy nevěděl, co přesně si myslí a zeptal se: SLYŠEL JSI TO? Ani přesně neřekl co. Ostatně to byl jeden ze způsobů, kterým deptal všechny kolem. Nenadálé, nesmyslné otázky všeho druhu bez vztahu k předchozímu tématu. Styl, kterým dokázal vyvést z míry téměř každého. Ale začalo se dít něco hlubšího. Otázka SLYŠEL JSI TO? svou frekvencí překračovala meze jeho vypočítavé zlomyslnosti. Začal se ptát tak často, že to už evidentně nemělo nic společného s jeho pomstychtivou taktikou. Posedlý vnitřními hlasy už pozbyl kontrolu nad sebou samým a podezříval všechny kolem. Na danou otázku existovaly jen dvě odpovědi. ANO znamenalo se podrobit okamžitému výslechu na neznámé téma a upadnout v nemilost. Rovnítko pro jistou smrt. NE znamenalo pátravý pohled a nedůvěru. Obě volby byly špatné. Nikdo přesně nevěděl, co se s ním děje ani co hledá, a i ti nejbližší se mu začali vyhýbat. Hlasy, co k němu promlouvaly, mu nedaly spát. Dlouho nikdo vůbec netušil, co je vlastně příčinou změny jeho duševního

stavu. Až konečně nějak vyšlo najevo, že je to snad melodie. Pořád se vracel k nějaké skladbě a ten neznámý nápěv se mu usadil v hlavě a nedal mu spát. Hučel a celé dlouhé dny i noci mu zněl hlavou, ať dělal cokoli. I ti nejbližší spolupracovníci, kteří se pohybovali v jeho blízkosti, později tvrdili, že se tehdy nakrátko úplně pomátl. Přestal vnímat realitu a žil naráz ve dvou světech. V přísném utajení si pozval nejlepší hudebníky a potom i učitele angličtiny. To všechno aby zjistil, co se s ním vlastně děje. Tak se až konečně prozradilo, že příčinou jeho potíží, je nějaká melodie. Neustále mu zněla v hlavě a nemohl se jí zbavit. Nebylo těžké to z těch profesorů vymáčkout, když právě oni hledali její původ a dávali dohromady nápěv i slova. Ukázalo se, že se jedná o anglicky psaný text. Později unikl ven a v kopiích koloval od jednoho k druhému. Dostal jsem se k jednomu výtisku až po válce. Nevím proč, ale pořád ho nosím u sebe, protože já tu melodii znám. A nejen melodii, slova taky, akorát jsem neznal jejich význam. Je to hudba z jiného světa. Však sám vím, kde jsem ji slyšel,“ poznamenal tajemně bez vysvětlení.

Generál vytáhl zažloutlý složený list papíru a ukázal ostatním [znění skladby](#) s překladem do ruštiny. A zatímco papír koloval kolem stolu, přisedla si k posluchačům na okamžik i tancem schvácená

Nada. S úsměvem se zadívala na žlutý list papíru
a předala ho dál:

Koba? Are you there? Im instantly letting you know:
Death is permanent end of your life,
It is the depth of damnation you dive,
No matter wheather human or just sub relation,
You are the part of the process called annihilation,
Heart stops beatig, You´re no more eating
And after body is dead,
Senseless soul needs bread,
It will be only Devil´s breath what you get.
Only Devil´s voice what you get.
Koba in coma, It´s just Death aroma,
Kobacoma, Death´s aroma

You sure you want to be with me I've nothing to
give,
Take a walk take a rest taste the rest,
Use me, I 'm the best, call me Death, be my guest!
Take a walk take a rest a taste of rest,
I 'm Koba in coma, It 's just death aroma
Kobacoma, death 's aroma

...

Kobo? Jsi tady? Bez přestání ti opakuju:
Smrt je trvalým koncem tvého života,
topíš se v hlubinách prokletí,
nezáleží, zda lidská bytost nebo jiný stav
podřízenosti,
jsi součástí procesu nazvaného anihilace,
srdce se zastaví, už nepotřebuješ jíst
a poté, co tělo zemře,
duše bez vědomí potřebuje potravu/chleba,
dostane se ti jen Ďáblova dechu.
Jediné, čeho se ti dostane, bude dech Ďábla.
Koba v komatu, je to jen aroma Smrti,
Kobacoma, aroma Smrti.
Jsi si jistý, že chceš být se mnou, ale nemám ti co
dát,
jdi se projít, odpočiň si, zkus, jak chutná odpočinek,

použij mě, jsem nejlepší, říkej mi Smrt, buď mým hostem!

Jdi se projít, odpočiň si, zkus, jak chutná odpočinek, jsem Koba v komatu, je to jen aroma Smrti, Kobacoma, aroma Smrti.

Tak se papír od jednoho k druhému posunoval kolem stolu, mlčky bez poznámek si ho hosté podávali jako dokument z jiného světa, zatímco generál pokračoval. „Slyšel jsem pak i názory, že zažíval peklo už zde na zemi ještě před posledním soudem. Nikdo na to samozřejmě nevěří, tak jaké peklo, a ostatně, vždyť je to všechno jeden svět,“ uzavřel téma generál znaveným mávnutím ruky. „Ale byli i takoví, co přísahali, že tu skladbu slyšeli taky. Zpíval ji prý sám Koba sobě samému. A ten, co ji zpíval, si prý taky

říkal Koba, tak vlastně Koba začal stíhat Kobu. Ale kde se Stalin naučil anglicky, už nikdo nevysvětlil. Jak je možné, že sám přišel s textem v řeči, kterou neznal? Koba vypustil sám ze sebe dvojníka, který se mu vymkl kontrole, tvrdili další. A Kiril? Ten vůbec neexistuje. Prý povolal samotného Ďábla. Pche, povídačky kněží, kde by se u nás vzal Ďábel, když není. Říkám, jen samé tlachy! Vždyť jsme ho zrušili – úředně. Prý to byl nějaký malý, drzý kluk! A ještě prý byl podobný Stalinovi zamlada, tvrdili mi ti, co se s ním potkali. Zase nesmysl, ačkoliv – vysvětlení pro to není. No intenzita Stalinova soužení se mezitím stupňovala. Dlouhé hodiny zůstával zavřený sám v kanceláři hlavního štábu, odkud řídil válku. Ale místo aby ji řídil, tak začal chytat Kirila. Všechny síly a armády soustředil na něj, to bylo ve čtyřicátém druhém. A pak ten uniklý text u někoho našel. Obvyklá náhodná kontrola s neznámým cílem přinesla úspěch a to, co už z jeho nejbližších každý věděl, se dostalo až k němu. List s přepsaným a přeloženým textem té skladby vyplaval na povrch a Stalin běsnil. Fakt, že text, který mu zněl v hlavě a o kterém byl přesvědčený, že se jedná o jeho ryze soukromou věc, koluje v přepisu mezi jeho podřízenými, považoval za důkaz své slabosti. Poprava stíhala popravu, jako první to odnesl

profesor angličtiny, následovali jeden za druhým hudebníci a on už pak nevěřil vůbec nikomu. Rozleptaný paranoií vlastního stihomamu jednal sám na vlastní pěst a sevřel oblast Stalingradu do železných kleští svých tankových divizí, aby už konečně Kirila zastavil a jednou provždy vymazal z povrchu zemského. Kirila, kterého označil za pravou ruku samotného Hitlera. Tak žil v tom svém uzavřeném světě přeludů. A šílenství, které se mu vedralo do hlavy, začalo být tehdy poprvé zjevné i navenek. Výslech stíhal výslech a paradoxně tehdy NKVD i GPU, prověření veteráni z Čeki, došli k podobnému závěru. Gestapo i tajné služby SS pracovaly ve stejnou dobu v nejvyšším utajení pro Hitlera na podobném úkolu. Morálka německých vojáků se rozpadala přímo v poli vinou neznámé osoby – agenta zvaného Kiril. Tajná složka SS ustanovená pro zjišťování nálad mezi vojáky vysílala zakódované, nejvyšším stupněm utajení chráněné depeše přímo samotnému Vůdci. Odevšad mu přicházely znepokojivé informace o strhující změně nálady mezi vojáky wehrmachtu. Z Polska, Ruska, Pobaltí i z Čech se trousily kusé zprávy podobného obsahu. Nikoliv strach ze smrti, to strach z posmrtného trestu se šířil jako mor. Usadil se v myslích vojáků wehrmachtu a hltavě vyžíral jejich

vnitřnosti jako nenasytná zubatá tasemnice. Kaťuše ve vypáleném Berlíně, kapitulace Německa a ukrutné utrpení civilního obyvatelstva. Zhrzené a ponížené ženy, povražděné zneužitě děti, zpytavé a zlobou i záští přesycené pohledy vlastních žen s veřejně prodřenými rodidly čekaly doma v Německu s němou otázkou v očích: Co jste to dopustili? To je vaše vina! To je vaše válka! Kde jste byli? Syčely zlomené a předčasně zestárlé cizím hlasem na své manžely a syny. V hrůzách války zhmotnělé představy kolovaly v obrazech jedna za druhou jako zlý sen. Jako mor ochromily morálku a kdysi dávno zažehnutý motor pyšné touhy po pankontinentální Říši tisíciletého vítězství srazilo na kolena vědomí kolosálního světového opovržení bez nároku na slitování. Celé generace dlouhý trest. Dějinné fiasko. Budoucí synonymum padouchů, co po zásluze prohráli válku. Poznání a vhled, že strana, na které stojí, je ta špatná, probudila svíravý pocit viny a klíčící zárodek strachu z trestu. A posměchu, který pálil víc než bolest. Vzduchem se šířila zvěst prohry. Zvěst z jiného světa, která šepotaným hlasem přinášela zprávy z druhé strany. Hlas z otevřených bran říše mrtvých promlouval k vojákům, zajatcům i strážným v koncentračních táborech. Všude po celé říši, na různých frontách a místech se v jeden čas

dělo totéž, vyplývalo jako nevyvratitelný závěr příjemci z utajených depeší. Diagnóza: atmosféra strachu ochromuje akceschopnost německých sil. Společně s hladem a mrazem vysává odhodlání z mužů v poli i v zabraných zemích a v prázdnu po ní zůstává apatie, zárodek budoucího strachu z posmrtného trestu. Děs a hrůza přicházejí ve vlnách jako přílivové vody z říše smrti. Jako nemocný dech mrtvého se plíživě šířila zvěst o porážce a děsu až z míst, která byla za hranicemi tohoto světa. Sdělení o utrpení a trestu nelidské povahy se šířilo nepřátelskými řadami. Síly, které vír válečných hrůz uvedl do pohybu, byly starší než svět sám. Krutá odplata původem až odkudsi z neznámé říše Anathema nedělala rozdíl mezi hranicí života a smrti. Věčné prokletí a opovržení viselo ve vzduchu jako obrovský Damoklův meč a deptalo sebevědomí a pýchu německých sil, informovaly utajené depeše vůdce o podivných a nesrozumitelných náladách v mužstvu už téměř půl roku. Nemožné až zvrácené zprávy o posmrtných trestech, vize prohry, padlého Berlína, zmínky o hromadách podvyživených nahých těl zahalených v černém dýmu rozžhavených pecí. Zprávy a vzkazy mrtvých se množily, jako by se ty dva světy protnulý a spojily. Souboj mezi Stalinem a Hitlerem dostal nový, neznámý rozměr. Obě strany

si uvědomily, že definitivní převahu ve válce získá ten, kdo si podrobí osobu označovanou v rozporu s veškerou logikou za původce těchto nálad. Zdroj toho posmrtného strachu, spojence s říší smrti – tajemnou postavu všemi označovanou jménem Kiril. Tak či onak, pravdu stejně nikdo nevěděl a dodnes ani neví. Co já vím jistě, že jsem Kirila potkal jako jeden z prvních, ještě jako malého kluka. To když jsme srovnali se zemí Chrám Krista Spasitele v Moskvě v třicátém prvním. Na rozkaz z nejvyšších míst. Celá oblast uzavřená a on si tam vyšel zevnitř, jako by se vůbec nic nedělo. Zdi se ještě řítily k zemi, půda se chvěla detonací, celou Moskvou ještě hřměla tlaková vlna a vytloukala okna, zatímco on se tam promenádoval jako po bulváru. Vypil nám všechnu vodu a ještě měl drzé řeči. Ostatní ho chtěli zabít na místě, kluk nekluk. Vysmíval se nám, že to neumíme zničit. Byl opravdu divný, ale já jsem je tehdy zastavil, zastal se ho a naštěstí jsem poslechl radu starého Kuzmy a nechal ho jít. Byl to jen chlapec, dvanáct, třináct let. Jurodivý hladem, říkal jsem si v duchu, takových tehdy u nás bylo. Však jsem to tak i okomentoval do hlášení Stalinovi. Kdybych tak tehdy jen tušil, jak hluboce se pletu. Podruhé, to jsem ho potkal až o mnoho let později. Nevím, jestli byl vtělením samotného Koby, jak někteří tvrdili, ani

nemůžu potvrdit nic dalšího. Jedno ale vím jistě. Umí věci, o kterých se nám ani nesní. A ze kterých leze strach až dodnes. Jak jsem už řekl, podruhé jsem ho potkal ve čtyřicátém třetím v lednu,“ pokračoval generál po další vodce a loupl krátce okem po spícím Kirilovi na nejvzdálenějším konci druhé řady stolů a po těle mu mimoděk přeběhl mráz. Naplnil nový pohár, obrátil ho do sebe a vrátil se ke vzpomínkám: „To jsem samozřejmě ještě neměl potuchy o jeho vztahu se Stalinem ani o tom, že je vlastně hledaný za přísného utajení všemi tajnými složkami zároveň, Gestapem i NKVD, a to v armádě i mezi civilním obyvatelstvem. To všechno jsem se ale dozvěděl až po válce. Uvázli jsme tehdy v německém obklíčení, v samém epicentru stalingradského kotle, na předměstí Stalingradu. Děly se tam věci, které už nikdo nechce znova přivolávat zpět. Víc než měsíc jsme hájili jednu ulici. Leželi jsme zakopaní v zákopech, týden bez jídla jen tak, v mrazivé zimě, jsme se živili sněhem a žvýkali doslova, co bylo kolem. Každý sám za sebe. Jedlo se v noci, nikdo se den nato druhého neptal, jak chutnalo a co jsi vlastně jedl. V obklíčení německých sil, které ale neměly kam prchnout uzavřené vnějším okruhem našich, nás v přesile vybíjeli odsouzené ke smrti hladem. V naší situaci v zásadě šlo jen o to, která smrt přijde

dřív. O postupu našich jsme nevěděli vůbec nic. Spojení jsme ztratili před dvěma měsíci. Jedinou variantou, jak se dostat k jídlu, bylo zlomit nepřítele a ukořistit jeho proviant. K tomu jsme ale potřebovali znát jejich pozice. Tak jsme dokola omílali jedinou šanci k přežití – průlom. A z té vřavy najednou vyšel. Uprostřed nepřátelské palby si to zamířil rovnou k nám. Jen tak, z ničeho, se tam naráz vynořil z kouře a výstřelů a jak šel, tak doslova kosil jednoho nácka za druhým. Procházel tou frontou jako přízrak. Podobné výjevy nebyly zas tak neobvyklé. Stávalo se, že se občas někdo pomátl hladem nebo vyčerpáním, ruply mu nervy a vyrazil navzdory smrtelnému nebezpečí přímo vstříc hlavnímu nepřítele. Městem se tehdy motaly stíny lidí. Zoufalci, kteří přišli o rozum a nevědomky, nebo i vědomě, vzali útokem opevnění Němců vstříc jasnému konci. Říkali jsme tomu poslední hurá. Ale on přišel z opačného směru a na rozdíl od všech ostatních přežil! Nejen to, cestou k nám pozabíjel aspoň pět nácků. Znamenalo to, že prolomil linii nepřítele z opačné strany. To bylo prostě nevídané!

Když konečně dosáhl hranice našich zákopů, zalehl za naše opevnění a hned spustil: „KDO TADY TOMU VELÍ!“ Zavolal si mě a stroze mi sdělil, že z pozice vyšší šarže přebírá velení. Představil se jako Kiril

Alexandrovič Opruzov a hned ověřoval rozložení našich sil i stávající situaci. Na sobě dlouhý kabát a čisté oblečení, boty, které mu každý mohl závidět, teplé rukavice a ušanku. Kroutil nechápavě hlavou, proč nemáme žádný proviant a ještě víc ho rozčílilo, že už nemáme ani vodku. ‚KDE MÁTE ZAJATCE? KOLIK? ŽÁDNÉHO,‘ odpověděl si sám po krátkém tichu. ‚A KDE PROVÁDÍTE VÝSLECHY?‘

Kde bychom přišli k zajatcům? Bylo nás tam sotva dvacet, z toho dva zranění na nosítkách a tři hluší. Snažil jsem se mu vysvětlit situaci. ‚Živé zajatce neberem, máme dost starostí sami se sebou,‘ sdělil jsem mu, co tak asi teď potřeboval vědět. ‚Jeden je slepý na pravé oko, které mu neměl kdo ošetřit. Mrazem zaschlá rána zůstala jen tak, zbytky oka měl už dva dny v obličejí zakryté starým hadrem, který mu při každém pohybu sklouzl. Odříznuté nepřátelskou linií od ostatních nás tu postupně vybíjejí jednoho po druhém jako zvěř. Už více než měsíc nemáme zprávy o pozicích našich.‘

Zakroutil nechápavě hlavou.

‚TAKTO SE PRÝ VÁLKA VÉST NEDÁ,‘ zamručel a vyptával se dál. Pak se sklonil k jednomu z raněných – zrovna ke Koljovi – měl průstřel plíce a zaútočil na něj: ‚PROČ SES NECHAL RANIT? VŠICHNI DO JEDNOHO MÁME STEJNÝ ROZKAZ – VÁLKU

VYHRÁT A TY SI LEZEŠ DO CESTY NĚMECKÉ KULCE. TO JE PORUŠENÍ ROZKAZU. NA DISCIPLINÁRNÍ KOMISI!’

Bledý, bezkrevný obličej Kolji zšedl vztekem: ‚Kryl jsem velitele,‘ zasípal s námahou. ‚Žádné kulce jsem do cesty nelezl.‘

‚NE? TY JSI JI VYHRÁL V KARTÁCH? KULKA LETÍ A TY MŮŽEŠ JÍT NAPRAVO, NEBO NALEVO. NE TAK KOLJA, TY JSI SAMOZŘEJMĚ NEUDĚLAL NIC JINÉHO, NEŽ ŽES JÍ VLEZL DO CESTY A NECHAL SES POSTŘELIT,‘ pokračoval zlostně Kiril. Hodil na něj svůj kabát a aniž by čekal na odpověď, poznamenal: ‚DOPOVÍME TO POZDĚJI.‘

A bez dalšího zájmu o Koljův osud pokračoval v kontrole našeho stanoviště. Pod nepřetržitou palbou jsem se snažil ho seznámit se situací.

‚Kolja mi zachránil život!‘ hulákal jsem na něj. ‚Skočil na mě a svalil mě k zemi, když zahájili palbu. A schytl to za mě.‘ Nevím, jestli mě slyšel, pokýval hlavou, jako že už je to vyřízené, tak jsem dál pokračoval v popisu situace. ‚Ztratili jsme spojení se světem. Víc než měsíc tu trčíme v obklíčení a postupně nám dochází i munice,‘ vysvětloval jsem mu bezvýchodnost našeho postavení. ‚Poslední jídlo jsme si rozdali před týdnem. Naši jsou stažení

v centru, pokud chceme přežít, musíme se probít zpět za nimi. Neznáme ale ani přesné pozice nepřítelů ani pozice našich.'

Zmlkl, pokývl hlavou a potom mi sdělil: 'V NOCI ZAJMEME JEJICH VYSUNUTOU HLÍDKU, PROVEDEME ŘÁDNÝ VÝSLECH A ZJISTÍME ROZLOŽENÍ POZIC. PO PŮLNOCI ZAHÁJÍME PRŮLOM A VYTÁHNEME SMĚREM BERLÍN!'

Pátravě jsem se na něj podíval, zda to opravdu myslí vážně. Bylo těžké věřit, že mu smysly slouží, natož v sobě najít víru v úspěch akce. Zesláblí hladem, munice nám docházela a proti nám stály ve srovnání s námi pořád ještě relativně dobře opevněné německé síly. Než jsem ale stačil cokoliv říct, mávl rukou, že jsme jako skončili debatu a odebral se do zákopů povzbudit vojáky a sdělit jim rozkaz: 'PO PŮLNOCI VYRAZÍME NA ZTEČ. CÍL: PROLOMENÍ NEPŘÁTELSKÉ LINIE, VYRABOVÁNÍ JEJICH PROVIANTNÍHO SKLADU. DŮVOD: DNES OBDŘŽELI NA DLOUHO POSLEDNÍ DODÁVKU PROVIANTU. KURVY TAM ŽÁDNÉ NEJSOU,' dodal uštěpačně, 'NA BABY SI MUSÍTE POČKAT AŽ DO BERLÍNA.' Postavil se před nás a hromovým hlasem, aby přeřval bitevní vřavu, pokračoval: 'OSOBNĚ SE POSTARÁME O ZAHÁJENÍ OPERACE, ZÍSKÁM JEJICH ZAJATCE A ZAHÁJÍM

VÝSLECH!‘ Hřměl hlasem jako zvon. ‚JAKMILE ZJISTÍME JEJICH POZICE, ZAHÁJÍME PŘESUN A ÚTOK. PŘESNÝ ČAS ÚTOKU: ÚDEREM DVANÁCTÉ DNES V NOCI. POVEL K AKCI: NA BERLÍN!‘

Co mám říkat? Cvok.

Neměli jsme ale moc na vybranou, zůstat na místě bylo stejně bezvýhodné. Mužstvo mlčky přijalo rozkaz nového velitele. Když padl první soumrak, bez jediného slova zmizel v kouři a dýmu bitvy. Občas štěkl nějaký výstřel a asi hodinu se nic významného nedělo. Zraněný Kolja, vysílený horečkou, mezitím upadl do bezvědomí. Jeho stav byl neudržitelný. V dané situaci, bez léků a možnosti mu poskytnout lékařskou péči bylo jen otázkou času, kolik jeho tělo ještě snese. V nastalém tichu jsme počítali minuty a se vzrůstající nevolí očekávali příchod Kirila. V okamžiku, kdy se na noční obloze ukázal měsíc, začali všichni pochybovat o správnosti načasování. Reptání se změnilo ve zlostnou diskusi. Snažil jsem se držet jeho rozkazu, ale ostatní byli stále otevřeněji proti.

‚Kdo ho tady poslal, odkud je? Zná ho někdo? Co je to zač ten Kiril?‘ ozývalo se ze všech stran. Pak navrhovali počkat na temnější noc, až se jasná obloha zatáhne mraky.

„Vždyť nás budou mít jako na talíři. Proti přesile za jasné noci nemáme šanci a neznáme ani polohu našich,“ ozývaly se stále jasnější logické pochybnosti. „Rozkaz je rozkaz,“ uzavřel jsem diskusi a bez odpovědi zapadl do baráku.

A Kiril pořád nikde. Už jsme zase propadali obvyklé apatii, když se zničehonic znova rozpoutala zuřivá palba a před námi se vynořily z kouře a tmy jeho obrysy. Skloněný jako burlak postupoval pomalu vpřed obtěžkaný tělem zajatého nácka. Opětovali jsme palbu, abychom mu pokryli ústup, a s ohromením jsme sledovali celý jeho šílený manévr, až dopadl znova do bezpečí našich zákopů. Nácek byl ale už mrtvý, čistý průstřel hlavy. Mužstvo se nahrnulo ke Kirilovi. Když ale viděli, že plýtlval silami kvůli mrtvole, nechápavě zakroutili hlavami a ztratili zájem. Kiril neřekl ani slovo. Kývl na mě, abych mu pomohl s odtahem mrtvého do zákrytu zbytků baráku, kde jsme měli hlavní stanoviště, a zahájil operaci Výslech. Ostatní na něj zírali jako u vytržení. Bylo tak kolem deváté hodiny v noci, měsíc svítil studeným chladem, sníh křupal a vítr bodal tisícem mrazivých bodlin zvířeného, přemrzlého sněžného prachu. Rozložil jeho mrtvolu doprostřed místnosti, nasměroval mu hlavu k západu, roztáhl mu ruce a začal ho nožem porcovat. Netrvalo to dlouho

a oddělil mu všechny končetiny, ruce i nohy, přičemž každou z nich rozložil na přesné místo v místnosti, až jimi vytyčil oblast kruhu, v jehož středu zůstal trup s hlavou. Chvíli jsme nevěděli, co dělá, ale jedno mi bylo jasné hned. Neporcoval ho k jídlu. Pak se sklonil k zemi a hrabal se holýma rukama v tom mrtvém. Obloha se rozzářila detonací a v té záři se nám znova zjevil, jak si maluje obličej jeho krví. Dvěma prsty si vyznačil v obličejí krvavý trojúhelník. Vrchol umístil na čelo, odkud dvěma tahy prsty každé ruky načrtl pomalými, soustředěnými pohyby ramena, aby vzniklou základnu spojil pod bradou. Zírali jsme na něj s údivem i nedůvěrou, ale nikdo si ho netroufal zastavit. Před našima očima se proměnil v pomalované zvíře, divokého, jurodivého běsa. Jeho pohyby byly ale zručné a metodické, jako by přesně dodržoval nějaký postup. Nakonec oddělil od trupu hlavu. Trup vyhodil ven z místnosti, hlavu postavil na střed a uřezal jí uši. Co následovalo potom, nevím. Viděl jsem začátek, byl jsem tam, když ho porcoval. Mrtví a zranění, bolest a lidské maso, údy a obnažené kosti, prasklé lebky, to už mě dávno přestalo děsit. Pro mě za mě, ať si s mrtvým dělá, co chce. Všichni tady kolem jsme měli vlastní zkušenosti s mrtvými a každý je prožíval jinak. Týden bez přísunu jídla v ukrutném mrazu přežili

jen ti, kteří se odhodlali přežít za každou cenu. Přežít a bojovat! Potřebuješ to slyšet? Žrali jsme maso nepřitele!“ vykřikl generál vzdorovitě. Břinkl vypitou vodkou o stůl a vyprazdňoval se dál: „Každý mrtvý fricek byl tenkrát naším chlebem. Na naše si nikdo nedovolil sáhnout. Zatím. A s každým soustem jsme se zároveň měnili ve zvěř. Pro mě ale byl čas střídat, tak jsem šel. Každý z nás to dělal jinak, někdo se schovával, jiný měl potřebu rituálu. Nic zvláštního se nedělo, pomyslel jsem si tehdy při vzpomínce na své zážitky z finské války před necelými dvěma lety a raději se vydal kontrolovat hlídky. Unikl jsem ze spárů bílé smrti tam, tak se není proč vzrušovat,“ prohodil mimoděk a nakrátko se odmlčel. „Chceš vyhrát tuto válku? Tak poslechni vnitřní hlas a sežer nepřitele,“ vybalil to generál rovnou a rozhlédl se kolem, jak to na ostatní u stolu působí. Povzbuzen zájmem pokračoval: „To už přece věděl každý z nás, co jsme tam ještě zbyli. Akorát jsme si to nechávali pro sebe. Z pozic nás vyháněl hlad! Přísun jídla z Německa. Lidská kotleta, co přišla po svých až za námi do Stalingradu,“ rozesmál se boдрým smíchem, jako by právě narazil na tuze veselou vzpomínku. „Berlínský kotlet,“ poznamenal ještě. A hned zase pokračoval: „Ale v okamžiku, kdy na něj Kiril začal mluvit německy, jsem ztratil zájem

a odešel raději zkontrolovat naše pozice a vystřídat hlídku. Nic nového nám zatím neukázal. Od těch, co tam zůstali, vím, že si přiložil jeho uši ke svým a až pak konečně začal s tím jeho výsledkem. Uřezané uši prý tiskl k hlavě, špinavý jeho krví, v obličejí ten divný obrazec, křičel německy pokyn za pokynem, kýval hlavou a odpovídal, kladl otázky, udával rozkazy, prostě s ním mluvil. Jako do vysílačky. No a co? Další marný pokus. Raději jsem šel pryč. Blb ze štábu, který neví, jak to tady chodí. Co nám vlastně přinesl? Za dvě hodiny máme zahájit útok a on tady ztrácí čas porcováním mrtvolky a pouťovým představením výsledku mrtvého. Rozladěný jsem raději obcházel pozice a kontroloval jednoho za druhým, když mě zavolal voják Kočevskij, že se Kolja probral z bezvědomí a volá po mně. Zamířil jsem do místa, kde leželi ranění, a skončil u nemohoucího Kolji. Přivítal mě slabým pokusem o úsměv, klidnýma očima se na mě podíval a naznačil pohyb ústy. Poklekl jsem k němu, chytil ho za ruku a vybídl ho, ať se neunavuje mluvením.

„Mífo, příteli, musím s tebou mluvit,“ začal unaveným hlasem. „Musíš vědět, co se stalo, ještě než odejdu z tohoto světa. Necítím už bolest,“ zašeptal mi do ucha, když viděl můj pokus ho utišit. „Byl jsem tam s ním,“ pokračoval. „Došel si tam pro toho Němce,

on... On, ten Kiril, je pronásleduje i po smrti! Nemají... nemají se kam schovat,‘ rozkašlal se a chvíli se dávil. Pak ale pokračoval s námahou dál: ‚Síla sídlí tam, kde věříš, že ji najdeš,‘ blouznil z horečky. ‚Následuj toho muže, Míto, nesnaž se rozumět tomu, co dělá. Přinesl vám volbu. Už mi nezbývá moc času, ale nebojím se smrti. On, on mi tam pomůže. Slíbil, že na mě počká, jen co to vybaví s Haraldem Baumgartnerem. To je ten, co ho teď vyslýchá. Má, má jméno vyryté na přívěšku na krku, podívej se, ať víš, že mluvím pravdu. Jděte do útoku. Mají, mají tam ukrytý proviant a jsou těsně před vzpourou. Jdi s ním, Míto, utíkej si pro klobásy,‘ dýchal ztěžka. ‚A užij si je i za mě. Věř mu. Slyšel jsem to všechno tam, odkud jsem právě přišel. Byl jsem už mrtvý, byl jsem už tam na onom světě, ale ještě jsem se nakrátko vrátil. Chytili jsme ho na rohu staré Kazachské, v místě, kde se kříží s Universitělským prospektem. Kousek od bulváru. Tady, přímo v Caricynu. Kde jsme kdysi potkali Natašu, vzpomínáš? Kdybys, Míto, věděl, co jí udělali. Byla tam se mnou taky. Už je to zase ta stará Nataša, zdraví tě. A Kiril si pro něj došel až tam – mezi mrtvé. Pomohl jsem mu ho chytit. Štěstí, že jsem měl ten jeho kabát, poznal mě hned. Fricek měl čistý průstřel lebky. Ještě se nenaučil... Prozradil nám všechno. A Mathias Bronski tam byl taky, ten je

ještě na živu, ale i on tam byl! Vodí tam i ty, co jsou ještě živí! A oni pak vynášejí ten děs ven! Mathias, to je ten raněný. Uvidíš sám, slíbil, že všechno poví, všechno i o Nataši. Míto, řekni mi, co mají co dělat na našich místech? Ať si po smrti jdou tam, odkud přišli. Ať odtáhnou! Ale oni ani po smrti neodejdou, nenajdou... Protože Kiril...' Hlas se mu ztrácel v šepotu. 'A Kiril, to je, on je samotný...' Koljovou tvář projel poslední záchvěv života a nedořekl, co měl na srdci. Hlava mu poklesla a byl mrtev.

Nevěřicně jsem na něj zíral a nevěděl, co říct. Kolja Ivanov Plečnikov, můj druh z dětství, právě vypustil duši. A těsně předtím, než před mýma očima zemřel, se procházel po bulváru rozbitého Stalingradu. V části, které se dodnes říká starý Caricyn. V části, kde jsme kdysi společně potkali mou budoucí ženu Natašu ještě předtím, než jsem se odstěhoval do Moskvy. V části, která dnes už neexistuje, protože je zmizelá v troskách války a rozpadlá na prach a rozvaliny, pronásledoval mrtvého Němce Haralda Baumgartnera, aby ho společně s Kirilem zatkl a vyslýchal? Aby se tam potkal s dalším živým Mathiasem Bronskim? Kde tam? Kde lze potkat a vyslýchat mrtvého? Co se stalo mojí ženě?

„Koljo! Koljo! Probud' se!“ křičel jsem na něj a třepal mu rameny, zatímco mi slzy stékaly po obličeji.

Udělal se mi zle. Dělo se něco divného. Země hučela, byli jsme už zase pod palbou a nebylo ji čím pořádně opětovat, protože nám docházela munice. Přičítal jsem to ale zimě a nedostatku jídla. Krčili jsme se v zákopech jako krysy, svět kolem se chvěl a duněl a náš nový velitel vyslýchal mrtvého. Trvalo to ještě asi dalších dvacet minut. Noční vzduch už zase zhoustl dýmem a kouřem, hlad v nás znova vyvolal vidiny a přeludy. Stěny se hýbaly, viděl jsem kulky lítat kolem mě jako ve zpomaleném filmu, krčil jsem se v zákopu, držel pozici, nespouštěl oči z linie před sebou a stěží rozeznával rozdíl mezi bludem a realitou. A pak se k nám vrátil. Cíp těch uší mu lezl z náprsní kapsy, jak si je tam nedbale zasunul, hubu zmazanou od krve, v obličeji pořád ten příšerný trojúhelník jako nějaký divoký Tatar spřízněný s bohem války nám udával rozkazy. Úsečně nám sděloval pokyny, načrtl na zem přesné rozmístění sil nepřítele, odkryl jejich zranění a nejslabší místa, přesně nám určil pozice zásob, munice s proviantem a popsal každý objekt. Němci nás přechíslovali zhruba tři ku jedné, naší výhodou byl moment překvapení a znalost jejich slabin. Sdělil nám dopodrobna jejich zranění a věděl, že obsluha pravého kulometného hnízda má čistý průstřel levé ruky.

„JE TAM SÁM, POČKÁME, AŽ SE POKUSÍ O PŘEVAZ RÁNY,“ dodal ještě, jako by si náhle vzpomněl na poslední důležitý detail.

Bylo to k nevíře. Sypal nám z rukávu detaily o jejich jednotce, jako by se jim díval do oken. S podezřením jsem Kirila sledoval a přemýšlel, zda se nepomátá na rozumu. Pak jsem si vzpomněl, co mi říkal Kolja, a odešel jsem z krytu, abych se podíval na vyhozené torzo těla Haralda Baumgartnera. Bez potíží jsem našel trup těla bez hlavy vyhozený u stěny ve sněhu. Špičkou boty jsem ho natočil hrudníkem vzhůru, na zbytku krku uvolnil límec košile a vytáhl stříbrný řetízek se jmenovkou: Harald Baumgartner, Ebertystraße 30, Berlin. Srdce mi tlouklo a svět se motal. Kolja měl pravdu. Kolja s ním opravdu byl? Sebral jsem tu jmenovku, zasunul ji bezmyšlenkovitě do kapsy a přidal se znova ke Kirilovi, který pokračoval v popisu situace. Nikdo sice nezpochybňoval pravdivost jeho informací, ale oči ostatních se leskly nedůvěrou. Všichni věděli o nesmyslném způsobu, jak k nim přišel. Výslechem mrtvol. Ve vřavě kolem se děly každý den šílené věci a tohle byla jen další absurdita v řadě. Nikdo se ale zároveň neodvážil Kirila přerušit a zdálo se, že jeho sebevědomé vystupování začalo působit. Aspoň v nás vzbudil odhodlání zemřít v boji, pokusit se

o průlom. A ještě jednu důležitou věc nám sdělil: Němci na protější straně nejsou jednotní, jednotka je těsně před vzpourou, popisoval jasným strohým výkladem, jako by to s nimi probíral před hodinou ve škole u tabule. Jejich velitel si ukryl většinu proviantu pro sebe a mužstvu rozdával už delší dobu jen zbytky. Za obvyklých okolností by na to prý nikdo nepřišel, ale viděl ho postřelený kulometčík. Přistihl je, jak spolu s dalšími poddůstojníky přenášejí největší část zásob pro sebe. Přichází na ně opravdový hlad a nejsou na to připraveni. Od úst k ústům už měsíc koluje v jejich mužstvu zpráva, že velitelský štáb chystá variantu úniku pro případ kapitulace samotného Pauluse. Vytvářejí si tajně vlastní zásobu proviantu a prostředky na případný útek na úkor mužstva. Ale ten kulometčík je viděl! Oznámil to ostatním a vyvolal ostrou hádku s velitelem. Za to musel zůstat držet stráž postřelený v hnízdu. A právě dnes jejich velitel vydal rozkaz, že nesmí opustit palpost i přes dobrovolné nabídky ostatních mužů převzít stráž za něj. Mužstvo teď má o důvod víc nenávidět vlastního velitele. Podřídili se rozkazu, ale v jednotce to vře. Morálka se rozpadá každou hodinu. Většina mužů stojí za postřeleným kulometčíkem Mathiasem Bronskim, zatímco velitel se ukryl se svým štábem, aby se konečně pořádně

najedl z kradených zásob a ponechal si pár hodin na rozhodnutí, jak naloží se vzpurným kulometčím v hnízdu.

„ROZLEPTANÍ UKRUTNOU ZIMOU A NEDOSTATKEM STRAVY, S VĚDOMÍM, ŽE JE JEJICH VLASTNÍ VEDENÍ PODVÁDÍ, JSOU ZRANITELNÍ PŘES TO KULOMETNÉ HNÍZDO,“ vysvětloval nám Kiril sebejistě, jako by to četl. „STAČÍ VYUŽÍT MOMENTÁLNÍ NÁLADU A ZAŽEHNOUT ROZNĚTKU JEJICH VZDORU. VY PROVEDETE SOUSTŘEDĚNÝ ÚTOK NA KULOMETNÉ HNÍZDO, ZMOCNÍTE SE HO A DOSTANETE TOHO RANĚNÉHO KULOMETČÍKA. MUSÍ BÝT ALE ŽIVÝ. VYTÁHNETE HO VEN ŽIVÉHO A POPRAVÍM HO JÁ OSOBNĚ VENKU. TO JE ROZKAZ! JESTLI BUDE KŘÍČET, NECHÁTE HO VYŘVAT, CO MÁ NA JAZYKU. ONI HO MUSÍ SLYŠET! MORÁLKA SE JIM ROZSYPE A JEJICH VLASTNÍ ZLOST A VZTEK UŽ ZBYTEK DOHRAJE ZA NÁS,“ skončil svou řeč. „JESTLI JE TU NĚKDO, KDO S PLÁNEM NESOUHLASÍ, AŤ VYSTOUPÍ TEĎ,“ dodal nakonec.

Odjistil si pistoli a vyzývavě čekal, zda se někdo pohne. Nebylo pochyb, že by ji použil. Krví zmalovaný jako bestie tam chvíli stál, zatímco nikdo se ani nehnul.

V krátké pauze jsem přemýšlel nad Koljovými slovy a nevěřícně shledal, že se informace shoduje s tím, co už jsem znal. Nevím, kde na to všechno přišel, nikdo mu sice nevěřil, ale nikdo to ani nerozporoval. Byl jsem jediný, který mohl potvrdit, že Harald Baumgartner i Mathias Bronski byly reálné osoby, o kterých mi dnes pověděl náš přítel Kolja. Přišlo mi na místě podpořit Kirila, a tak jsem se vztyčil a potvrdil správnost jeho rozhodnutí. To byla první chyba, mužstvo mi přestalo věřit společně s Kirilem. Na oko se podřídili jeho velení a šli jsme do toho. Mlčky jsme si rozdělili zbytky munice, na každého vyšlo přesně 90 patron, a pak jsme čekali na půlnoc. Pamatuji si, že byla jasná měsíční noc. Posedlí běsem hladu a strádání, přeplnění vztekem a nenávistí jsme neměli vůli ani energii mu odporovat. Agonie smrti nás dohnala k zoufalému odporu, objala nás všechny mateřským stiskem, nakojila jeho vůlí a my jsme se odevzdaně podrobili jeho vedení a byli jsme odhodlaní k útoku. Takto jsem mylně vyhodnotil situaci já a bez váhání jsem vyčkával na rozkaz ke zteči. Do půlnoci zbývala zhruba hodina a Kiril o nás ztratil zájem. V tichu a tmě tam možná už půl hodiny mlčky seděl, oči zavřené a nikomu neodpovídal. Skrčený v zákrytu jsem se připravoval k bitvě, když jsem zjistil, že hledím do hlavní namířených pušek.

Vlastní jednotka mě obstoupila a odebrali mi zbraň, aniž by kdo prohodil jediné slovo. Musel jsem něco říct, musel jsem prolomit tu hradbu. Byl jsem jediný, kdo věděl, že Kiril má pravdu.

„To nesmíte, co chcete dělat? To je vzpoura. Zbláznili jste se?“

„Zbláznili? Zešílelo nám vedení,“ odpověděl mi Andrej. „Útok na Berlín? Ty tomu věříš, veliteli? Ty snad věříš historkám o skladu proviantu? Nesmyslu o vyslýchání mrtvého? Všichni máme hlad a chceme porazit Němce, ale to neznamená, že kvůli tomu zbytečně vlezeme přímo do jejich hledí jako živý terč. Proč nepočkáme na temnou noc, dnes je jasno jako za dne! Přežívali jsme bez něj předtím, přežijem bez něj i potom. My zůstáváme a čekáme, žádný útok nebude!“

„Všechno, co Kiril řekl, je pravda!“ vyštěkl jsem na něj. „Potvrdil mi to sám Kolja těsně předtím, než zemřel! Řekl mi i jméno toho mrtvého Němce, Haralda Baumgartnera! Toho, co ho Kiril vyslýchal. Taký mi Kolja potvrdil, že mají jídlo, klobásy. A i jméno toho kulometčíka naproti je Mathias Bronski! Prý, prý zabili mou ženu Natašu...“ vzlykl jsem a přeskočil mi hlas. Ale hned jsem se opanoval: „Má pravdu! Ve všem, co nám řekl, má pravdu! Máme naději na

vítězství, musíme jít s ním! To vám všem vyřizuje Kolja!’

„Babské řeči! Nakazil ses od něj taky,“ skočil mi do řeči Andrej, namířil mi pistolí na hlavu a odjistil.

Konec, to je konec, říkal jsem si pro sebe v duchu a hleděl do ústí hlavně. Tak to přišlo. Každý z nás se s tím naučil žít, čelili jsme smrti každý den, apatie vůči ní byla vlastnost, kterou jsme si vypěstovali, abychom nezešíleli, táhlo mi hlavou. Jen mi vadilo, že má moje poslední kulka přijít z vlastních řad. Každý z nás mlčky předpokládal, že až to přijde, bude to v boji. Ale takto? Poprava v zákopech? Vlastní vzbouřenou jednotkou? Očima jsem bloudil po ostatních, abych se dovolal zastání, ale nikdo se na mě nedíval. Oči sklopené, uhýbali mému pohledu a čekali na výstřel.

Najednou sebou ale všichni cukli a jejich pozornost se obrátila jiným směrem. Z vedlejší místnosti přicházel vylomenými dveřmi Kiril.

Jen tak, bez zájmu k nám došel, zcela ignoroval namířené hlavně a v rychlosti nám sděloval: „NENÍ ČAS! ZMĚNA PLÁNU! NĚCO SE STALO. ZMĚNA ROZKAZU. MUSÍM SÁM. ZAHÁJÍTE PALBU, AŽ DÁM POKYN. NE DŘÍV. SIGNÁL ZNÍ: NA BERLÍN! NESTŘÍLET, ANI KDYŽ S NÍM VYJDU

VEN!“ přikázal nám bez vysvětlení. „KRYJTE MĚ, KDYBY ZAHÁJILI PALBU ONI.“

Ukončil instruktáž, co máme dělat, a chtěl odejít ven, když v tom Andrej stroze přikázal: „Chopte se ho, už tady nevelí.“

Ostatní obestoupili Kirila a s namířenými hlavními mu zabránili v odchodu. Situace byla bezvýchodná, ale Kirila jako by to vůbec nezajímalo.

Unaveně vzdychl, jako když se rodiče zlobí na děti, zvedl prázdné ruce nad hlavu a klidně vysvětloval: „BRONSKI NA DRUHÉ STRANĚ JE RANĚNÝ A STRÁŽ NAPROTI PRÁVĚ OPUSTILA STANOVISTIŠTĚ! MÁME JEDINEČNOU PŘÍLEŽITOST! NIKDO HO NEHLÍDÁ A ON ZAČAL SPŘEVAZEM. POKUD TEĎ ZAÚTOČÍME NA JEJICH HNÍZDO, TAK HO DOBUDEME BEZ JEDINÉHO VÝSTŘELU. JDU DO TOHO SÁM! VY POČKEJTE TADY A NESTŘÍLEJTE, DOKUD NEVYDÁM POKYN!“

„Už tomu nevelíš!“ přerušil ho rázně Andrej.

Kiril ho změřil nechápavým pohledem a pak spustil: „A JAKÝ JE TVŮJ PLÁN, NOVÝ VELITELI? MÁŠ SNAD NĚCO LEPŠÍHO V ZÁLOZE NEŽ SHNÍT TADY ZIMOU A HLADY? NAPROTI JSOU KLOBÁSY A TY ZAČLÁNÍŠ V CESTĚ NA BERLÍN! ALE DOBŘE, AŽ JE PO TVÉM,“ podotkl

smířlivým hlasem. ‚UDĚLÁME TO PO NAŠEM. UKAŽ NÁM, JAK SI STOJÍŠ ZA SVÝM, KDYŽ SES TAK AKTIVNĚ UJAL VELENÍ. RUSKOU RULETU, DÁME RUSKOU RULETU, AŽ ROZHODNE!‘ S těmi slovy vytáhl svůj revolver, v chvatu vyprázdnil zásobník, vložil tam jeden náboj zpět, zatočil bubínkem a zaklapl. Odjistil a zamířil sám na svou hlavu. ‚MŮJ ROZKAZ ZNÍ: NA BERLÍN! ZAHAJUJI OPERACI SÁM. JAKMILE OBSADÍM KULOMETNÉ HNÍZDO NAPROTI, VYDÁM ROZKAZ A ZAHÁJÍTE ÚTOK I VY!‘

S těmito slovy stiskl kohoutek, spoušť cvakla naprázdno a podal pistoli Andrejovi. Zbabělost se neodpouštěla. Výzva visela ve vzduchu. Pokud chtěl velet, neměl na vybranou a musel přijmout hozenou rukavici.

Andrej vzal mlčky revolver, zatočil bubínkem, namířil si na spánek a vykřikl: ‚Na život! Na přežití! Na rozum!‘

Pak zavřel oči a stiskl kohoutek. Ozvalo se suché prasknutí, jak spoušť podruhé cvakla naprázdno a řada byla opět na Kirilovi.

Ten bez meškání chytil revolver, ve spěchu zatočil bubínkem a už na sebe znova mířil: ‚NA POMSTU! NA BERLÍNSKÉ DĚVKY! NA TY JEJICH DOMÁCÍ

MANŽELKY! UKÁŽEME JIM, JAK SE TO DĚLÁ!
NA VÍTĚZSTVÍ!’

Spoušť cvakla naprázdno a revolver koloval k Andrejovi. Řada byla na něm.

Vzal revolver, zamířil na sebe a zařval: ‚Na vítězství rozumu! Na taktiku! Na naše!’

Zbraň cvakla naprázdno a vrátila se znova ke Kirilovi. Šestkrát na sebe střídavě vystřelili, Kiril právě vystřelil posedmé a pořád stáli živí proti sobě. Řada byla na Andrejovi. Měl jsem toho už plné zuby.

‚Dost už!’ Vložil jsem se do sporu a pokračoval: ‚Přestaňte! Zbytečně se tady rveme a Němci zatím získávají převahu! Zastavte souboj, Kiril ať zahájí útok, nikomu z vás se nic nestane. Když to vyjde, připojíme se, když ne, zůstáváme v pozicích a čekáme na příznivější okamžik k útoku! Stačí?’

Andrej vzal zbraň, zatočil kohoutkem, zamířil na sebe a řekl: ‚Platí. Ať zahájí ten svůj útok na Berlín! Já mezitím dokončím...’, poznamenal ještě posměšně, když vyšla rána. S průstřelem hlavy se bez hlesu sesul k zemi, aby nám už nikdy nedořekl, co vlastně dokončí.

‚PŘEBÍRÁM VELENÍ,’ sdělil nám Kiril bez emocí. Vzal si spěšně svůj revolver a znova ho nabil. O mrtvého Andreje nezavadil ani pohledem. ‚VYRAZÍM SMĚR KULOMETNÉ HNÍZDO. PO

DOBYTÍ VYDÁM ROZKAZ KE STŘELBĚ. DO TÉ DOBY ŽÁDNÝ NEVYSTŘELÍ. AŽ SE DĚJE COKOLIV!“ zahrozil naposled.

Vyšel sám směrem ke kulometnému hnízdu a už se neotočil. Ohromení jsme zapomněli na předchozí spor. S odjištěnými zbraněmi jsme s napětím sledovali jeho pohyb. Krytý stínem se blížil ráznými kroky ke kulometnému hnízdu. Čekali jsme, kdy se to stane. Každou vteřinu jsme už už slyšeli výstřel, ale nepřišlo vůbec nic. Za naprostého ticha prošel jindy bděle strážným územím nikoho, dorazil až k hnízdu a pak nám zmizel z dohledu v útrobách krytu. Asi deset minut bylo ticho. Sebrali jsme si zpět zbraně a beze slova jsme s napětím čekali, co bude dál. Kiril obrátil v opevnění kulomet proti německé linii a pak se najednou kulometčík objevil s rukama nad hlavou, levou postřelenou ruku měl holou, z poloviny zavázanou obvazem, jak se zrovna asi snažil ošetřit. Krytý proti palbě na něj Kiril mlčky mířil a čekal. Co se odehrálo v následujících minutách, byla ta nejdivnější věc v mém životě. Dokonce jsme se potom nemohli shodnout ani na tom, co se vlastně přesně stalo. Verzí bylo víc, každý měl tu svoji vlastní, které věřil. Jako by se spojily a protnulily odlišné světy a odehrávalo se několik příběhů současně.

Kiril na něj promluvil německy a něco mu nařizoval. Zřetelně jsme slyšeli jen dokola opakované: ‚Nein, nein, mein Gott, nein!‘ Zajatec se hystericky rozkřičel do noci a jako by pozbyl smyslů. Téměř nelidským řevem sděloval něco v němčině ostatním vojákům naproti. Čekali jsme, že zahájí útok nebo spustí palbu, ale nedělo se pořád nic. Němec ryčel a hulákal tou svojí němčinou a napětí houstlo. Tak jsme všichni poslouchali tu jeho germánskou noční litanii jako nějaké Boží slovo. Trvalo to asi pět minut, než se dosyta vyřval. Přísahám, nikdy v životě, předtím ani potom, už jsem nezažil delších pět minut. A ten svůj projev pak zakončil sadou jmen. To už jsme viděli nejasný pohyb na opačné straně. Němci se přeskupovali k útoku. Kiril ale ještě zdaleka neskončil. Přistoupil k němu a podal mu nůž.

Napětí houstlo na obou stranách. Čekali jsme na první podezřelý pohyb, abychom spustili palbu, ale nedělo se pořád nic. Němec si vzal nůž, rozvzlykal se jako malé dítě a už ani nemluvil. Hrůzou jen mečel protivně znetvořeným hlasem, zatímco Kiril mu krátce přikázal, co má dělat. Zajatec zaskučel ještě jednou a pak vzal ten nůž a sám si uřezal levé ucho. Krev mu proudila po uniformě, když ho rukou rudou a zmáčenou vlastní krví podal Kirilovi. Pokračoval dál, aby si poslušně uřezal i to druhé. Obě strany

s odjištěnými zbraněmi s ohromením sledovaly ve svitu měsíce to divné divadlo. Druhé ucho už mu nešlo uříznout tak hladce, krev mu prýštila po krku, kůže se táhla jako tkanice od bot z lebky k téměř odříznutému uchu a nechtěla povolit. Až nakonec za nepřítelného skučení tu šlachy s neobratností leváka přeťal, skončil i s druhým uchem a poslušně ho znova odevzdal Kirilovi. A až potom na něj Kiril mlčky kývl a pustil ho. Postrčil ho ze zákrytu a klidně ho nechal jít znova za svými. Čekali jsme na pokyn k útoku, ale nedělo se nic. Ve vzduchu viselo jasné sdělení. To už ale nebyla žádná řeč. K nepoznání změněným hlasem se vracel a žaloval, co se mu přihodilo. Proud řeči z něj lezl beze smyslu, jako by se učil používat hlas poprvé v životě. Kvílel tam a skučel jako špatně zajeté štěně.

Neděsil ho strach ze smrti, ale hrůza z toho, co bude po ní. Cloumal jím děs zemřít, protože co nastane potom, bude horší než teď. Zkrvavený a zmučený klopýtal zpět, naříkal a vyčítavým hlasem popisoval hrůzy, které je čekají po smrti. Hlas mu přeskakoval jako vzlykajícimu děcku, drmolil slova jako by se jich chtěl zbavit, přímo se s někým hádal a nám všem už došlo, že se hádá s Kirilem, který mu z krytu přikazoval, co má dělat! Mluvil do těch uší a on mu odpovídal! Nikdo neslyšel, co Kiril říká, každý

potom ale tvrdil něco jiného. Nicméně všichni, jak jsme tam byli, můžeme svorně přísahat, že jsme slyšeli toho německého zajatce naráz promluvit čistou ruštinou. Naříkavým hlasem nám sděloval, kde jsou ukryty zásoby s proviantem a jmenovitě kdo ho ukradl. Pak zase přeskočil do němčiny a tak pořád dokola. Němčinu střídal s ruštinou podle toho, ke které straně zrovna mluvil. Chvilí nato nás zase v ruštině prosil, žadonil o slitování, až z něj nakonec vypadlo, že už si toho dávno všimli! Už dávno prý vypožorovali, že naše útoky se soustředí na získání zajatců, ze kterých pak nezbude nic než jen holé, ožrané kosti. Ba dokonce se nám on sám začal nabízet k snědku! V zoufalství se obrátil a zamířil znova k nám! Ve strachu se nám vnucoval jako kus chleba se sýrem, ale zároveň prosil, ať pro boha živého už nechá na pokoji jeho duši. Jako prase na porážce se snažil vykoupit svým vlastním masem a s prosbou mířil přímo ke Kirilovi a žadonil o Boží milosrdenství.

Mlčky, očima bez víry jsme pobaveně sledovali tu proměnu a s údivem poslouchali. Oči nám zářily chtivostí.

,Já chci zemřít a odejít v pokoji! Jsem tady jen na rozkaz, nechtěl jsem urazit vaši zemi ani vaše předky! Nechci mít nic společného s vaším Bohem!

Jen plním rozkazy! Jsem voják jako vy! Jsem Mathias Bronski! Jen člověk z masa a kostí! Zasloužím si trest tady na Zemi! Prosím! Prosím, nech mě zemřít v klidu!‘ žadonil a kňoural jak malé zlobivé děcko. ‚Nech moji ženu,‘ zařval naráz šílený běsem a hlas mu začal znova přeskakovat. ‚Jsou to jen děti! Za nic nemůžou! Seber si místo nich mě! Berlín hoří!‘ řval už zcela z cesty, mimo realitu. ‚Moje dcera za nic nemůže, nech ji! To ti nestačila moje žena? Odkud víš, kde bydlím? Ne!‘

Kňoural tam na celé kolo, zatímco my jsme ho mlčky a bezcitně měřili, hladovýma, napůl nepřítelnyma vlčíma očima jsme ho poslouchali a neslyšeli. Zkušeně jsme na dálku měřili, kolik tak asi váží a který kus masa je lepší.

Vidiny z jiných světů pluly kolem a nikdo už nevnímal realitu. Co byla realita? Zmrzlý a hladový svět tady, nebo sladká iluze vítězství za každou cenu? Slovo? To, co nám tu ve strachu ze smrti kdákal, nebo smrt? Pomsta? Ožralství barbarské odplaty? Na čí straně je Bůh? Na naší být nemohl. Strach ze smrti ztratil smysl. Kosmologie říše smrti se chopila moci. Obě strany umí ve válce skloňovat Boha stejně. Deklamují jeho pravdy, ale Bůh není na žádné z nich. Ten, který se naučí být živý ze ztrát nepřítele, vyhraje.

A nepřítel byl náš chleba, mouka, ucha, boršč, maso, vodka, piroh i zrno.

Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemřeli však, vydá mnohý užitek. (Jan, 12:24)

Ano, to jsme už znali. Boha jsme popravili už dávno. Hladoví k smrti jsme zabíjeli, abychom přežili smrt hladem. Zrno jsme sežrali za syrova a čekali hojnost, když nebylo co sázet. A zároveň jsme viděli Kirila, jak mu skloněný nad jeho ušima udával rozkazy. Další hňup v řadě, nebo opravdový spojenec s jiným světem? Vidina, nebo hmatem poznatelný svět? A tak zatímco se ještě před chvílí zajatý Němec klopýtavým krokem blížil zpátky ke svým a sděloval cosi druhé straně, aby se už už zdálo, že konečně dosáhne cíle a skončí v bezpečí za jejich linií, najednou se v něm něco zlomilo a on se šílený děsem obrátil a vracel se k nám! Mumlal něco o vykoupení a krok za krokem se blížil ke Kirilovi! V děsu z toho, co viděl jen on, se vzdal a nabídl raději svou smrt! Kapituloval. Svě tělo nabízel jako živou hostii. Náš svět se zbortil a nikdo už nevnímal s určitostí jeho obrysy. A pak začal o Nataši! Zdecimovaný strachem křičel něco o svých dětech a ženě, ať je prý nechá na pokoji, až z něj vylezlo, že to nechtěl!

„Já, nechtěl jsem to udělat. Byl to jen rozkaz. Nechtěl jsem jí ublížit! Natašu Nikolajevnu Kvočkinovou z toho vynech!“ hulákal už zase v ruštině. „Ano, zabil jsem ji, ano, ano, ano!“ řval. „Ale měli ji všichni, nejen já. Byli tam se mnou i Kurt Fleischer, Max Schuster a Otto Koch. Ne, dcera tam nebyla! Nic o ní nevím,“ blábolil pod tlakem. „Nech moji ženu Gildu!“ vrískal už nesnesitelně. „To ti nestačí, že už je mrtvá? Gildo, promiň!“ vzlykl ještě naposled.

Najednou ale třeskl výstřel a on se bez hlesu sesul mrtvý k zemi. Divadlo skončilo. Stál jsem a ztěžka zadržoval dech. Tiskl jsem zbraň, až mi zbělely klouby. Mušku zacílenou směrem, kde předtím byla jeho hlava. Číhal jsem s prstem na spoušti. Chtělo se mi rvát, ale zůstal jsem zticha. Nataša Nikolajevna Kvočkinová byla moje žena. Ještě doteď jsem tajně doufal, že se všichni mýlí, že přežívá ukrytá někde ve sklepech Stalingradu. Ale právě jsem se dozvěděl, že to není pravda.

Vrácení znova do reality jsme si všichni uvědomili, že výstřel padl z protější strany, z jejich linie. Někdo z vlastních už nevydržel a na cestě k nám ho zabil. Přitom neměli pohnutky jako my – z hladu, nenávisti, ztráty rodiny a blízkých. Sami zásobení spižírnou klobás ještě dleli ve světě relativního blahobytu a prchavého rodinného štěstí příšlého v dopisu

od osamělé manželky tam kdesi doma v dalekém, bezpečném Německu. V Berlíně, který hoří? Leipziger StraÙe 12, byt číslo 5, Gilda Bronski. To není tady a teď. Teď se potácíme v rozvalinách svého vlastního zašlého světa, který už přestal existovat. Kde je moje žena? Moje rodina? Město mého dětství? Můj rodný dům? Vše zmizelo v nenasytném průběhu války a já jsem o nich neměl až doteď žádné zprávy. Rozhostilo se opět ticho. Fronta zmlkla jako v kostele při mši, mrazivý vítr štípal do tváří a chvíli se nedělo vůbec nic. A pak začali Němci pálit sami proti sobě.

V tu chvíli se ozval signál.

„NA BERLÍN! NA TY JEJICH KURVY! JEDEM MRDAT NĚMKY!“ řval Kiril jako šílený na celé kolo a zahájil útok.

A pak jsem se konečně rozhybal. Posílený vztekem a nenávistí, rozžhavený žalem po Nataši jsem slepý pomstou sklopil zbraň a začala řezba. Mrazivý vítr štípal do nitra samotných kostí. Země nás vyvrhla ven jako nepotřebné, zatímco hlad přestal působit. Vidiny a bludy nás objaly kolem ramen a společně zaklesnutí jsme kráčeli napříč zemí nikoho. Ze světa kolem vytékaly síly a rozplývaly se vniveč ztracené v nesmírných dálkách prostoru a času a jako dírou ve starém hrnci unikaly láska a světlo nahrazeny mrazivě temným proudem zloby a pomsty. Čas

přestal hrát roli stejně jako tok dnů a nocí, které už nikdo nepočítal, protože chaos, který nastal, zničil logiku poslušnosti i příčin. A tak zatímco v jiných dobách bdělé vykladačky karet se rozprášené v lágrech chvěly hrůzou a celá desetiletí zahrabané vědmy zalezly ve svých skrýších ještě hlouběji pod zem a raději mlčely, stín chaosu přišel, aby čas i datum ztratily smysl a řád, a my jsme se poddali tomu proudu. Mrtví, nebo ještě živí? Jen těla, co zůstala v prázdnu. Odkud jsme se vraceli? A smrt? Přestala nás děsit svou podstatou i obsahem. Nechala nás napospas mrtvým živlům a nepříteli.

Jen přijď, když máš tu odvahu, Smrti... Strašíš ztrátou života, ale cena je pořád nízko. Přežili jsme díky masu nepříteli, vím, o čem mluvím. Jen jmenuj, čeho se máme bát. My, co žereme lidské maso, řekni, co má být naším strachem? Co kurva, vážená paní Smrti, má být pro nás strach? V krvi a tříšti rozbitých zubů ve vlastním bláhovém ksichtu teprve poznáš, Dámo, svůj omyl. Pozdě? Cha chá! Vítej v zemi Anathema! Řvali jsme s Kirilem a nevěděli, co to znamená! My serem na víru. Tohle je naše milosrdenství! Smrt spláchnem do hajzlu. Au revoir! My jdeme proti ní. Stalingrad, někdy v lednu 1943.

Ožralí vidinou pomsty jsme zahájili palbu a přešli do útoku. Strach z porážky se v nás zlomil a zmizel.

Krok za krokem jsme postupovali jejich územím a sledovali ten nenadálý zvrát. Na vlastní oči jsme viděli, jak popravili své tři velitele, pak další dva vojáky a bez vedení se dali na nekoordinovaný ústup. Jejich formace se rozpadla na dvě skupiny, které zběsile útočily jedna na druhou. Všem nám začalo docházet, co se tady vlastně děje a jak to Kiril všechno zmanipuloval a zosnoval. S bázní smíšenou s obdivem jsme ho sledovali, jak postupuje neohroženě kupředu a mistrně využívá nastalého zmatku. Jako by ani válka pro něj nebyla. Vykračoval si od pozice k pozici jako po svém teritoriu a zabíral metr za metrem, za sebou nechával jen mrtvá těla. Hotový bůh války. Odřízli jsme asi pět nácků a kruh kolem nich se začal nemilosrdně svírat. Za chůze jsme vraždili jednoho za druhým, až zbyli jen tři z nich, zatímco ostatní se stáhli z dohledu. Odhodili zbraně, že se vzdávají, a něco na nás řvali. Jednoho se ujal rovnou sám Kiril. Začal ho zaživa porcovat a osekávat, nejdřív ruce, pak nohy zatímco ti dva ho nevěřícně sledovali. Než stačili zareagovat, chytil jsem toho druhého a začal totéž. Řval něco o vzdávání, ale nikoho to nezajímalo. Tupým nožem jsem mu uřezal nohu, potom druhou. Co jsem nemohl oddělit nožem, jsem rozdrtil podpatkem, ukopl botou a umlátil šutrem, až vazy a kosti konečně

povolily. A zatímco ho ostatní drželi, pokračoval jsem rukama. Nakonec přišly na řadu uši. Zbýval poslední. Tomu jsme uřezali jen ruce a uši a poslali ho živého nazpět. Uřezané ruce jsme mu přivázali na záda jako batoh. Jen ať jim všem sdělí, co je čeká. Posel ze země Anathema! Tu noc jsme řádili jako pominutí. Takové posly jsme nakonec vypravili celkem tři. Vzorec byl pořád stejný. Nejdřív hleděli na popravy svých kamarádů, potom jsme jim usekali ruce nebo prsty a bez uší je vrátili jako živý vzkaz. Jednomu z nich jsme ještě vypíchli oko. Jedno stačilo, usoudili jsme. A celou tu dobu jsme řvali jako zvěř: Na Berlín! Leipziger StraÙe 12, byt číslo 5, Gilda Bronski!

V ranních hodinách jsme obsadili jejich teritorium a zpití vítězstvím si dělili jejich jídlo i munici. Klobásy, měli tam metry klobás! Hltali jsme je zmrzlé na kost po kouscích jako hostii. Přesně v místě, které nám Kiril a potom i ten zajatec popsal, jsme skutečně našli skrytou zásobu proviantu a polní výbavu na cestu a zásoby velitelského štábu na útek. Nebylo toho moc, za dva týdny jsme už zase neměli co do huby, ale tehdy nás to všechny zachránilo před jistou smrtí vyčerpáním a hladem.

Tu noc jsem ještě Kirila naposled viděl v proviantním skladu, když pro sebe obsadil poslední láhve s chlastem. Ani nevím, co to bylo, všechno do něho

vjelo naráz, vypil tři láhve bez zastavení, aniž by mrkl okem. Ten chlap musel být snad ze železa. Pak si utřel hubu, odhodil poslední láhev na zmrzlou zem, až to zazvonilo, poznamenal, že vodka je lepší a chystal se zmizet pryč.

Než stačil odejít, ještě jsem ho chytil za rameno a spustil na něj: ‚Tys to všechno věděl. Věděl jsi, že si obvazuje v krytu ruku, věděl jsi, že se chystají ke vzpouře, kde mají proviant, jména! Odkud to máš? Už jsme se potkali, ve třicátém prvním, pamatuješ? Jsi to znova ty, Kirile? Tehdy u Chrámu Spasitele, objevil ses tam přímo po výbuchu! Jak jsi to tehdy dokázal nezemřít? Jak vůbec dokážeš přežít? Co víš o mojí ženě? A žije Naďa? Co moje dcera? Člověče, řekni mi, co je s mou dcerou!‘

Obrátil se na mě skelnýma zpitýma očima a nechápavě zakroutil hlavou: ‚O ČEM TO MLUVÍŠ? JAKÝ CHRÁM? KDE?‘ Otáčel se hlavou a očima hledal chrám. ‚TY TU MÁŠ DCERU?‘

‚Ne tady! To bylo v Moskvě! Před jedenácti lety. Byl jsi tehdy ještě malý kluk. Maladěc! Vzpomínáš? Copak si mě nepamatuješ? Podívej se! Podívej se mi do obličeje! Určitě si vzpomeneš! Zachránil jsem ti život, když tě chtěli zastřelit! A teď jsi zachránil život nám. Mně dokonce dvakrát! Kolja mi všechno řekl!

Říkal, že přežijeme, když se tě budeme držet! Pověz mi, co víš o mojí dceři? Má naději?’

Kiril se bez zájmu zahleděl do mého obličeje, vteřinu na mě zíral, pak se zatvářil, jako by přemýšlel.

„UŽ VÍM, TY JSI VANGRATH. KELTSKÝ MAMUT, STRÁŽCE JANTAROVÉ CESTY,“ mumlal.

„ALE TEN NEMĚL PŘEDNÍ ZUBY... PO KRVI VANGRATH.“ Dodal záhadně a v ten okamžik z něj

ještě vypadlo: „NAĎU UŽ NEŠLO ZACHRÁNIT, ALE DCERA JE ZDRAVÁ A ŽIVÁ. COS TO JEŠTĚ

ŘÍKAL?’ poznamenal najednou jakoby vytržený ze vzpomínek. „NADĚJE? JAKÁ DCERA? KDO TADY

MLUVÍ O NADĚJI? TA UŽ TEN VÁŠ VÝMYSL NEPOTŘEBUJE,“ trhl sebou a zlostně se na mě

podíval. „CO SE MI VLASTNĚ PLETEŠ DO CESTY, TÁHNI MI Z OČÍ!“ obořil se na mě najednou

změněným hlasem. „NIKDY JSME SE NEVIDĚLI. TO MUSEL BÝT NĚKDO JINÝ, JÁ NEUMÍRÁM.

ZA CO BYCH TI ASI MĚL DĚKOVAT? JÁ SI PŘEJI KAŽDOU VTEŘINU SVÉHO BYTÍ SMRT SÁM

PRO SEBE, TAK PROČ BYCH MĚL BÝT VDĚČNÝ? VÍŠ TY VŮBEC, S KÝM MLUVÍŠ? SMRT JE TU

PRO VÁS, JÁ CHODÍM S NÍ!“ Hulákal na celé kolo. „ŘÍKALI, ŽE NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ, ALE

POSLEDNÍ TAM VŽDYCKY TRČÍM JEN JÁ SÁM. NIKDO DALŠÍ UŽ NEZBÝVÁ! VŠEMI JAZYKY

TO MELOU DOKOLA: SPES MORITUR ULTIMA!
(NADĚJE UMÍRÁ POSLEDNÍ.) KDYŽ UMÍRÁ
POSLEDNÍ, MUSEL BYCH JI POTKAT, TU VAŠI
NADĚJI! ASI JSEM TA JEJÍ NÁHRADA, KDYŽ
JEŠTĚ NESTIHLA DORAZIT OSOBNĚ, TAKŽE
MILERÁD JSEM VÁS POZNAL! POTĚŠENÍ
NA MÉ STRANĚ! ALE POZOR! ZA MNOU
SE TÁHNOU JEN MRTVÍ, NIKDO DALŠÍ UŽ
NEZBUDE. POKAŽDÉ JE TO STEJNÉ, ČEKÁM
TAM AŽ DO KONCE A NIKDY JSEM NIKOHO
DALŠÍHO NEVIDĚL! TAK KDE JE TA NADĚJE,
CO NEUMÍRÁ?‘

V tu chvíli se zablesklo, země se otřásla a s ní i mé
tělo. Tlak mi dolehl na prsa jako kámen a pak už nic
nevím. Když jsem se po několika minutách chladem
probral, ležel jsem na sněhu zapadaný prachem ze
suti a rozvalin a v ústech odpornou nasládlou břečku
krve, prachu a střepů. Střepy byly zbytky mých zubů,
uvědomil jsem si. Opuchlým jazykem jsem bolestivě
prozkoumával neznámou díru, huba mi brněla
a rty jsem měl suché a zpuchlé. Toužil jsem po vodě
a pomalu, zvolna jsem přicházel k sobě, zkusmo hýbal
tělem, zda jsem naživu a celý, a s nedůvěrou jsem
ohledával své ruce, nohy i hlavu, abych zjistil rozsah
poranění. Mé zuby... Celá řada předních zubů byla
pryč, jinak jsem byl zjevně v pořádku. Po Kirilovi

ani vidu ani slechu, zmizel neznámo kam ve válečné vřavě, zatímco já jsem se rozlámaný sbíral, abych se bez předních zubů vrátil k jednotce a pokračoval ve společném útoku. Kirilovi tehdy mohlo být tak něco přes dvacet let, byl jsem asi o deset let starší a i přes svou závratnou kariéru jsem měl nižší hodnost než on. Přidal jsem se k ostatním a pokračovali jsme v postupu.

Spěchali jsme, než se Němci vzpamatují a vrátí pro to nejcennější ze všeho: proviant. Se štěstím jsme se probili přes několik ulic k další skupině našich. Z celkového počtu dvaceti jsme dorazili všichni. Chyběl jediný Andrej, který zahájil vzpouru. Zranění i hluší, bohatší o ukořistěný proviant a německou municí jsme se vítali s našima a dočasná radost nebrala konce. Na chvíli jsem dokonce zapomněl na chybějící zuby. Večer nato, po více než měsíci strádání zase v teple a sytí, jsme teprve začali skládat dohromady celý příběh. Každý přidal něco, až se ta podivná mozaika složila a všem nám společně došlo, že jsme byli svědky něčeho opravdu jedinečného. A po dlouhé době jsme si taky dovolili spánek s plným břichem. Žvýkal jsem hltavě zbytkem zadních zubů kusy zmrzlých klobás, bolest jsem zaháněl vodkou a jako jeden dlouhý sen jsme probírali události předchozí noci. Nikdo z nás však

neměl jasnou odpověď na to, co se vlastně opravdu stalo. Já sám jsem měl výpadek paměti, za nic na světě jsem si nemohl vzpomenout, co se vlastně dělo bezprostředně po výbuchu, při kterém jsem přišel o zuby.

Jako ten Vangrath, zněla mi v uších poslední Kirilova slova a usilovně jsem myslel na svou ženu a dceru Naďu. Věděl jsem, že mi něco z příběhu chybí, ale musel jsem to pustit z hlavy. Nebyl čas na přemýšlení a luštění záhad. Bitva zuřila, začal boj o další den. Kiril se ztratil, my jsme zůstali naživu. Válka běžela dál jako stroj a na řeči nebyl čas. Nikdo se nezabýval minulostí ani budoucností. Čas ztratil svůj význam. Začal nový lednový den roku 1943. Ten den jsem jako zázrakem našel svou dceru Naďu živou a zdravou. Společně se sestrou mojí ženy se ukrývaly v podzemí opuštěného bloku. Tehdy jsem se taky dozvěděl, co se stalo mé ženě, a mysl mi potemněla pomstou. Vděk a radost ze shledání s dcerou byl poznamenán temným stínem příběhu smrti mé ženy. Krev ve mně vřela, vztek mě dusil až k zemi, když jsem před všemi přísahal, že se pomstím! Že můj trest půjde až za smrt! Za hranice lidského života! Až tam, odkud jsme přišli. A koho by tehdy vůbec napadlo, že náš čas přijde? Kdo mohl tušit, co se bude dít v Berlíně za dva roky,“ sbíral generál odvahu k pokračování

v příběhu. „Tehdy nás Kiril provázel se samotnou smrtí. Byli jsme tam, v říši mrtvých,“ poznamenal ještě odhodlaně jakoby natruc.

Naděžda se znuděně odtáhla od stolu a zamířila na toalety. Za chůze vytáhla rtěnku, přisunula se k zrcadlu blíž, zavřela oči a naslepo si načrtla do obličeje obrazec od čela až po bradu. A když oči znova otevřela, uviděla odraz své tváře zarámovaný rudým trojúhelníkem rozmazané rtěnky. Trojúhelníkem, jehož vrchol byl na čele a základna protínala obličej mezi rty a bradou. Opilá slávou i vínem vyšla ven z toalet, s úsměvem se přitočila ke stolu a spustila:

„Ale papá, pořád ty tvoje historky z války, vždyť už to nikoho nebaví, co říkáš na tohle?“ Vyzývavě nastavila svůj obličej zmalovaný rudým trojúhelníkem. „Podíváme se do té tvé říše mrtvých,“ dodala ještě pobaveně.

Všichni jako na povel ztichli. Generál Kvočkin se vztyčil a chvíli váhal, co má udělat. Stůl napětím zmlkl. Zjevně mu nebylo příjemné to náhlé přerušení. Evidentně měl v úmyslu pokračovat tím, co se stalo v Berlíně, oči mu zářily chtivostí vypovědět ty zážitky ven, zbavit se jich, odvalit ten balvan jednou provždy. Pak se ale sklonil, mlčky zabořil prst do čokolády a provedl totéž co Nada.

„Když svatba, tak po našem! Nu, davaj! Na Kirila! A na moji Naďu!“ zařval na celé kolo.

Hlavu vztyčil vzpurně vzhůru i s vodkou v ruce, až mu vyšpláchla ven, a ocejchovaný čokoládovým trojúhelníkem v obličeji dal ostatním znamení, kudy se bude ubírat zábava. Jako uhranutí se hosté s úlevou rozesmáli, vědomi si chvilkového napětí, a jeden za druhým si rozpustile malovali trojúhelníky do tváře.

„Svatba je svatba, jedenkrát za život a ten se musí oslatvit! Dnes na Kirila! Hudba! Tanec!“ ozývalo se znova ze všech stran a na Karla Suchovce, čerstvého manžela, si v tu chvíli nikdo nevzpomněl.

A vzdálený rytmus přišel jako na zavalanou. A 1 122 hostů, protože teď už jich bylo o jednoho méně, se zaposlouchalo, zda se nemýlí. Zpočátku zaměnitelný s tichým ševlením větru doplněným o neznámý rytmický tikot se kradmo připlížil a jako mlhavý závoj nenápadně vplynul mezi hosty a jednoho za druhým pomalu, neznatelně sváděl k tanci. Bylo obtížné určit nástroje pro zvuky tak cizokrajné povahy, jako by ani nepatřily tomuto světu. Utkaná z hvězdného prachu plula prostorem melodie hraná neznámými nástroji a všem kolem zněla sladce podmanivým a jednoduchým rytmem. Tóny jako převzaté ze zahrady samotného Edenu rozlévaly uspokojení a úsměvy, prostupovaly těly jako opojný

hlt silného vína, aby si sjednaly pořádek a podřídily těla i mysl monotónní rezonanci, která nenásilně, ale s o to větší intenzitou udávala dráždivý rytmus. A do toho divná píšťala mámila k tanci.

Tak se mysl všech, stejně jako jejich těla, hmota i každá živoucí buňka... Všichni dokola, jak tam byli, se podřídili tomu jednoduchému rytmu a v jeho pohupování se pustili do tance a zapomněli na čas a zapomněli na prostor. A oddaní tomu houpání stejně jako smrti či životu, si nabírali tu rozkoš, protože hranice mezi živými a mrtvými se setřela hudbou. Harmonií z budoucnosti, která začala na všechny působit. A nešlo jen o pocit. Hýbala těly a ohýbala je do neznámých tanečních pozic, které se podřídily jako jeden stroj tomu monotónnímu nápěvu. A jako v transu se očarování dali do tance, všichni do jednoho obličeje zmalované tím podivným trojúhelníkem, ale svatba je svatba...

„Na Naďu! Na generála Kvočkina!“

A generál se držel za hlavu a prsty měl zezadu propletené a s lokty od těla se v podřepu pohupoval, až ten jeho trojúhelník byl vlastně dvojí, jeden malovaný, druhý vyjádřený obráceně rukama, jak skrčil ruce vzpažmo, dlaně v týl jako při kozáčku a tělem udával kolíbaté tempo ostatním. Nemotorný jako medvěd se šklebil a smál bezzubým úsměvem,

jak mu v opilosti vypadl můstek, až všichni pochopili, že se mají poddat tomu křepčení a tanci spolu s ním. A generál zpitý vodkou křičel: „Na Berlín! Jako zamlada! Davaj!“

Oči mu blyštěly neznámým svitem, když se zkušeně a s grácií pohupoval do rytmu, jako by ho už znal. Jako by to vše už tady jednou bylo.

A vprostřed té vřavy vévodili tanci Kiril s Naďou. S lehkostí a šarmem, který se přelil i do Nadi, tam spolu splynuli v jedno černobílé tělo. A jeho černé kudrnaté vlasy dnes byly zčesané dozadu do týla, přilehlé brilantinou k hlavě násobily délku jeho bezkrevného, dlouhého obličeje. A pak zazněl konečně zpěv. Tlumeným, zastřeným hlasem šamana sděloval každému, co chtěl právě slyšet. A tak Naďu ani nepřekvapilo, že ta slova znala. Naopak. Zvonivým hlasem se bez okolků přidala a s lehkostí sobě vlastní odzpívala duet, aniž by se kdy podivila nad tím, odkud to přišlo a kdo jí to našeptal. Ale otázky nebyly na místě. Rytmus žádal zpěv a její hlas lahodil do páru s tím tajemným cizím hlasem a ta slova prostě přišla a zase odešla a Naďa se bavila a tančila a smála a oči jí zářily a ten rudý trojúhelník, který si rtěnkou načrtla na obličej, v nočním světle lamp zčernal a zářil a ona tím zpěvem jen ještě umocnila omamnou atmosféru tichého, loudavého

orientálního rytmu. A tak svým podmanivým hlasem slovo za slovem opakovala, co jí právě přišlo na mysl a nepátrala po porozumění. Proč? Protože na všechna proč bude čas zítra a pozítří a někdy jindy, ale teď, když má svou svatbu a hudba hraje a tančí se, tak bude zpívat. A tak zpívala. A zpívala se zavřenýma očima a zpívala s rozpuštěnými vlasy a zpívala s roztočenou sukni, až to bylo neslušné. Ale co, vždyť svatba je jen jednou.

A hudba hrála a Naďa tahala ta slova bůh ví odkud a zpívala společně s tím hlasem:

Don't want to be on top of Her list
Violently and furiously kissed
Vylizov: he gave up in sixty seconds
With the strength they will all have together!
So for now: Vylizov is out of luck, Zlodějov gives
nasty fuck
When there's no trust there'll be beasts
And while blood comes we'll start feasts

...

Nechtěj být na začátku Jejího seznamu,
zlostně a násilnický zlíbaná.
Vylizov to zabalil po 60 sekundách,
silou, kterou máme všichni dohromady!

Takže teď: Vylizov má smůlu, Zlodějov divoce
mrdá,
kde není důvěra, nastupují bestie,
a když se objeví krev, začneme hostinu.

...

Kobacoma, Death 's aroma [x4]
You sure you want to be with me I've nothing to
give
Take a walk take a rest taste the rest
Take a walk take a rest taste the rest
Take a walk take a rest a taste of rest

...

Koba v komatu, aroma Smrti. [x4]
Jsi si jistá, že chceš být se mnou, ale nemám ti co
nabídnout,
projdi se, odpočiň si, okus odpočinek,
projdi se, odpočiň si, okus odpočinek,
projdi se, odpočiň si, chuť odpočinku.

Avšichni se královsky bavili a nálada i s vypitým vínem
jim stoupala do hlavy. Naďa se držela Kirila a hleděla
mu do očí a objala ho kolem ramen a majetnický, jak
to měla ve zvyku, ho táhla k sobě blíž a blíž, ale on
nepovolil jako ostatní. Najednou to bylo jako tlačit
do zdi, ani píd' už to nešlo, stál pevně jako hora, ale

pokračoval v tom tanci s ní dál. A tak kroužili a Naďa se poddala síle toho neznámého muže a splývala společně s ním dohromady a padala mu do náruče a pak se zase nechala chytat, až všichni vyjekli, ale on ji vždy v poslední chvíli chytil a pokračovali dál, jako by se nic nestalo a ten rytmus tu byl jen pro ně. A tak proplouvali tím svatebním hodokvasem jako křižník se vztyčenými plachtami, hrdě a majestátně zabírali parket pro sebe. Naďa oslepená tím zážitkem se vytáčela a skláněla až k zemi a odevzdaně padala do jeho paží z výšky, ze vzduchu, z prázdna, jako by pro ně tíže ani neexistovala, a bylo s podivem, jak to všechno zvládnou, protože její proporce byly gigantické, ale Kiril jako by ani tu tíhu nevnímal. Vedl ji po parketu mistrně a s lehkostí a celkový dojem, kterým působili, byl prostě úchvatný. Tak mimořádný, že ohromili všechny kolem, až tam stáli v kruhu a tleskali, až je rozbolely ruce. A tak dupali a bylo to málo, tak si zuli boty a bouchali do stolu těmi botami. Bubnovali ten rytmus jako o život, o stoly a o židle a pak se zase dali do tance. Někteří bosí, jiní s nábytkem, který zrovna byl v dosahu, Ivan tančil s židlí a silák Féňa? Jak jinak – vzal stůl, zdvihl ho, jak byl, a bylo mu to pořád málo, tak nahoru ještě naložil Katju. Ta tančila bosá na tom stole, co ho Féňa držel zespodu, a tak chodili po parketu.

A protože si nemohl nalívat, tak mu nalívali ostatní, a že držel ten stůl, tak nemohl odmítnout, a tak pili a jako v transu se poddávali tomu rytmu. On Katju nosil dokola a ta se nahoře kroutila jako spoře oděná hadí žena, až z toho přecházely oči. A vzduchem zněla ta píseň a do ní se ozývalo: „Na Zdorovje! Davaj!“ A Féňa tam stál s tím stolem a upíjel vodku a víno, co zrovna přišlo, zatímco nahoře nad Féňou na tom stole se Katja vlnila v neznámém smyslném tanci, až se jí sukně zdvíhala a stehna se blyštěla do noci. Mezi nimi prosvítal bělavý klín jejího spodního prádla, zatímco kroužila a vlnila břichem, až oči přecházely. Prsa jí neposlušně poskakovala pod výstřihem a rozpuštěné plavé vlasy zářily dokola jako majestátní lví hříva a aplaus a jásot, který následoval, by porazil i slona.

Ale Nadi to bylo pořád málo. Zvyklá poroučet měla dojem, že tomu ještě pořád něco chybí, a tak se uličnický zasmála tím svým zvonivým hlasem. Když zrovna nezpívala, mrkla na Kirila. Svatba nesvatba, takový elegán a světák a ten úmysl jí čísel z očí a zkoušela ho přitáhnout, ale marně. Tak vymyslela se svou ženskou lstivostí léčku a počkala si, až byl ve vzduchu Kiril a pak ho k sobě konečně přitáhla a v tu chvíli se nemohl bránit, protože nestál na zemi, a tělo se dotklo těla a prvotní chlad se taval jako vosk

v plameni, až zažehla ten plamen i v něm, a za ten krátký moment, kdy se jeden druhého dotkli, kdy ho přitáhla celým svým tělem od kotníků přes bedra a prsa až k obličeji, se na okamžik celí dotýkali a už už to vypadalo, že patří jí, že zmizí v těch bílých svatebních záhybech a polštářích toho jejího chtíce a že spadnou k zemi a tam se tomu oddají. Ale pak se Naďa vzepjala a silná jako býk se zapřela a užívala si tlak jeho těla a vzdorovala jeho tíze, až zastavila ten pád. Ba zdálo se, že ho jako zápasník pohltí, jak měla ve zvyku pohltit ostatní muže. Ale Kiril se opanoval a vrátil se z předklonu zpět do původní polohy a za sebou k údivu všech vytáhl ze záklonu i Naďu.

A nikdo netušil, jak to mohl dokázat – vždyť ten pohyb byl v rozporu se všemi přírodními zákony i samotnou gravitací a všichni do jednoho už věděli, že to je více než tanec, protože všude kolem bylo dost mužů, kteří ten její manévr už znali a kteří věděli, co znamená, a že to je způsob, jakým si Naďa majetnický brávala, co jí při milování náleželo.

A rytmus se valil a Naďa nenuceně přidala další sloku:

I am dangerous person:

You sure you want to be with me I've nothing to
give
Take a walk take a rest taste the rest
Use me, I'm the best, call me Death, be my guest
Take a walk take a rest a taste of rest

Koba in coma, It's just death aroma
Kobacoma, death's aroma [x3]

...

Jsem nebezpečná osoba:

Jseš si jistá, že chceš být se mnou, ale nemám, co
bych ti dal,
projdi se, odpočiň si, okus odpočinek,
použij mě, jsem nejlepší, říkej mi Smrt a buď mým
hostem,
projdi se, odpočiň si, chuť odpočinku.

Koba v komatu, jen aroma Smrti,
Kobakoma, aroma Smrti. [x3]

...

Death is permanent end of your life
It is the depth of damnation you dive
No matter wheather human or just sub relation
You are the part of the process called annihilation
Heart stops beatig, You're no more eating

And after body is dead
Senseless soul needs bread
It will be only Devil's breath what you get
Only Devil's voice what you get

Koba in coma, It's just death aroma
Kobacoma, death's aroma

Nothing personal...

...

Smrt je tvalým koncem tvého života,
topíš se v hlubinách prokletí,
nezáleží, zda lidská bytost nebo jiný stav
podřízenosti,
jsi součástí procesu nazvaného anihilace,
Srdce se zastaví, už nepotřebuješ jíst
a poté, co tělo zemře,
duše bez vědomí potřebuje potravu/chleba.
Dostane se ti jen Ďáblova dechu.
Jediné, čeho se ti dostane, bude dech Ďábla.

Koba v komatu, jen aroma Smrti,
Kobakoma, aroma Smrti.

Nic osobního...

„Ještě!“ křičela Naďa jako pomínutá, jen co odzpívala další sloku. „Jsi můj!“ řičela do noci jako říčná samice.

ZKUS TO, žádal sladký polibek neřesti. PŘIDEJ SE K NÁM, vábil sametový neznámý hlas.

A tak ho tlačila k sobě, ale už to nebyl jen tanec, ale boj. Táhla ho do sebe jako divoká voda. Jako vír, když stahuje klády pod splavem, se chtěla zmocnit jeho těla, ale najednou byl konec a on tam stál pevně a vzpřímený, jako by se nic nedělo. Ta skladba dozněla a veselí utichalo.

A ostatní se chtivě dožadovali: „Ještě! Ještě!“

A ten sametový hlas je všechny opravdu ještě jednou naposled přídavkem ovanul a lákal k tanci. Ale Kiril se uklonil a jako za starých dávných časů, jako hrabě nebo samotný velekněz té svatby, poklekl na pravé koleno a v tom úklonu jí políbil na ruku a galantně poděkoval za tanec. Všichni tleskali a dupali a mlátili botami o stoly a ovace nebraly konce. Víno proudilo a pro Naďu si přišel nový nápadník a večer pokračoval a hudba hrála, ale už to zase byla jen ta pozemská hudba, ne jako předtím.

Muzikanti se svíjeli a čardáš střídal tklivé dumky, kdy si všichni mohli odpočinout, ale co naplat, každý cítil, že ten okamžik byl pryč a s ním i hra. A ze všech nejvíc to cítila sama nevěsta a s udiveným pohledem

pořád ještě naslouchala tomu vábivému hlasu PŘIDEJ SE K NÁM, ZKUS TO... a tělo jí hořelo a samým vzrušením se stěží ovládala, potácela se při tanci a věděla, že stála jen krok od té slibované rozkoše. Ale tanec už ji tak nebavil, protože postrádal ten náboj, tak se omluvila a za potlesku odešla z parketu. Rudá a rozpálená, jak jí tělo žhnulo, se chopila vína a hltavě pila, až narazila na manžela, a ta neznámá síla v ní ho stáhla, až se tiskli k sobě a pak zmizeli za prvními dveřmi a tam se ho konečně zmocnila. Brala si, co jí náleželo, co jí přece už dnes patřilo! Plnými doušky se sytila, ale bylo to tak žalostně málo. A veselí pokračovalo a oči všech zářily tím poznáním, tím nevyřčeným tajemstvím, že všichni kolem ví, co teď Karla Suchovce čeká a co se za těmi dveřmi děje. Na Kirila v ten okamžik zase zapomněli, protože tón udávala nevěsta s ženichem a generál Kvočkin. Byla to přece jejich svatba! Jejich peníze. Jejich veselí. Davaj! Na Zdorovje!

A když se Naďa objevila znova, úsměv jí hrál na rtech a povýšeně každého sledovala a vybírala tanečníka jednoho za druhým. Novopečený manžel tam vysátý, zpitý a zmožený spal za dveřmi přímo na zemi, jak ho po použití odstrčila, zatímco svatba dál pokračovala a veselí proudilo a hudba hrála. A do ostatních jako když střelí, už to znali, ten její pohled

a ten nekonečný chtíč, a tak jí s respektem ustupovali z cesty. Ale Naďa věděla, koho hledá. Nestála o Kulikova, Borodinského, Chmelaře, Krásného ani Vystoupala. Nestála o žádného z mužů kolem, ani o svého vlastního. Podlehla volání vnitřního hlasu. Jen Kiril to byl, kdo ji vábil. Jako pól magentu ji přitahoval a nasával do sebe, až ho našla a tentokrát vyzvala k tanci ona jeho.

„Jsi můj!“ říčela do noci jako jelen v říji.

ZKUS TO, žádal sladký polibek neřesti. PŘIDEJ SE K NÁM, vábil ji znova neznámý hlas, ale už nebyl sametový, ale chraplavý a temný.

Noc už se krátila, bylo téměř před rozbřeskem, hosté znavení a utahaní pokukovali po židlích a mysleli na postel, polehávali po stolech, ale takt udávala nevěsta a střez se ukázat na svatbě únavu či nudu! Hostitel se baví, host se musí bavit s ním! Generál už dávno usnul na stole, ale najednou se vzbudil a posílen krátkým spánkem se znova zapojil do opíjení kolem. A tak pivo, víno i vodka tekly proudem, ale už nechutnaly. Hostině vévodily vpadlé a znavené obličeje, neupravené účesy s pobryndanými róby a zplihlými pohledy v rozkasaných uniformách chvatně upravených po skrytých milostných hrátkách odehrávajících se jak ve velkorysých prostorách zámku, tak i v přilehlém parku. S kruhy

pod očima už všichni zírali směrem ke konci, ale místo něj přišlo to, čemu u nás říkáme druhý tah. Znova se pilo o závod, až se všichni násilím propili ke stavu zření.

Tělo ještě nevstřebalo předchozí dávku alkoholu ani únavu předešlé noci, ale nevěsta žádala o další tanec: „Na! Zajež to masem a zapij teplým borščem a na zdraví a znova!“

A Kiril pil jako o závod, až všichni kolem kroutili hlavami: Kam to ten chlap dává? Jak je možné, že ještě stojí? A Naďa ho konečně vtáhla zpět na parket a všem už bylo jedno, co hrají. A Kiril se znova poddal tomu rytmu a byl přesný a strojený, korektní a decentní. A už to nebyla ta hra jako předtím, už tam nebyl ten zápal. „Vezmi mě s sebou!“ žadonila Naďa. „Vezmi si mou duši, je tvá,“ šeptala mu rozpustile do ucha a sama se smála tomu vtipu, jak za nic požaduje něco... Za duši, v kterou nevěří, si koupí tu rozkoš! Usmívala se vychytrale pro sebe nad tím obchodem, co vymyslela, a s vyzývavým výrazem v očích, který mylně pokládala za vrchol šibalství, na Kirila vysílala jen chlípně obhroublé pohledy plné žádosti a chtíce. „Zaveď mě tam,“ naléhala při tanci pokaždé, když se přiblížila k němu a rozkošnický mu kousala lalůček, a docela se jí líbila ta myšlenka, jak nad něj vyzraje. Jak ho vtáhne do sebe, jen co se podvolí, jen co

aspoň na okamžik podlehne. „Vezmi si mě celou, spal mě! Stáhni mě s sebou k věčnému prokletí slasti!“ nabízela se při každé příležitosti, jak jen to šlo. A s ženskou lstivostí číhala podruhé na vhodný moment, kdy si ho přitáhne jako prve, ale čas běžel a příležitost nikde. Kiril se oddával tanci a vodil ji napříč parketem, ale ani jednou se nestalo to, co předtím. „Přijď za mnou, kdy chceš! Vezmi si mě, kdykoliv se ti zlíbí! Dělej si se mnou, co se ti uráčí, seber si mou duši, ať patří třeba Dáblu!“ žadonila tlumeným hlasem a stahovala ho k sobě, ale marně. Zvyklá dostávat, o co si požádala, mu panovačně přikázala: „Patříš mi! Dnešek je můj! Vezmi si mě jako muž ženu, chci tě! Dnes je to má svatba! Dnes mám právo na splnění každého přání! Nařizuji ti, aby sis mě vzal, žádný sňatek, ty rošťáku!“ dodala žoviálně, ale hned se zas vrátila ke svému uraženému tónu malého děcka, kterému odebrali hračku. „Tak to žádá etiketa! Je to přání nevěsty a slušný host ví, co se patří!“ přikázala mu vyzývavě a zpitýma očima zkoumala jeho obličej a nabízela se bez studu a bez skrupulí, jako by šlo o zboží na trhu, a ne o lidská těla.

A pak se stalo něco zvláštního, něco, čeho si nikdo nepovšiml, co patřilo Nadi a nikomu jinému.

Kiril se zastavil. Jako by ji poprvé zaregistroval, měřil ji svýma chladnýma temnýma očima, přičemž se jeho tvář postupně měnila, až nenávratně ztratila lidskou podobu.

A Naďa ohromená tou proměnou zírala do tváře hada, který jí rozeklaným jazykem odpověděl syčivým hlasem: „KIRIL PŘIJDE, ALE NE DNESSS. KIRIL SSSPLNÍ PŘÁNÍ. DOHODA JE UZAVŘENA. KIRIL SSSE NEDĚLÍ SSS DRUHÝMI, TO NEBUDE MŮJ SSSUKIN SYN! TO MLADÝ VYLIZOV SSSE KLUBE VEN!“

A s těmi slovy se vrátila jeho tvář zpět do původní podoby, načež jí položil ruku na břicho. Jako by věděl, koho v sobě Naďa nosí, jako by cítil ten život vevnitř, jí silně, ale ne surově dal najevo, že dnes o to nestojí, protože ví, co se tam vevnitř ukrývá. Důvod celého veselí. Zatajený původ celé svatby, který teď odhalený sálal z Nadi ven. A při těch slovech se v ní něco pohnulo, jako by z ní život prchal v panice pryč, tlačil ji a škubal zevnitř, až se jí udělalo náhle nevolno. A tak rychle skončili s tancem, než ji u stolu obestřely mdloby, a svatební hostina konečně skončila a hosté ji křísili, až zase přišla k sobě a otevřela oči. A pak Naďu odnesli do postele a s ní šli už spát i ostatní hosté. A Kiril se vytratil a s ním i všichni další.

A zahrada konečně ztichla a ranní rozbřesk se hlásil o slovo.

A Naďa jak byla opilá a zmožená, tak se ještě dlouho po východu slunce válela na posteli a nemohla usnout. Hlava jí zvonila a krev jí bušila v tepnách a v uších jí jako ozvěna zněla Kirilova poslední slova: „PŘIJDU, ALE NE DNES. PŘIJDU JINAK, NEŽ BYS CHTĚLA! MLADÝ VYLIZOV SE KLUBÁ VEN!“ A jeho tvář proměněná v hada se vracela jako nesrozumitelné poselství z cizí, neznámé země.

SVĚT MJR. ANTONÍNA KRÁSNÉHO ANEB CO SE MÁ STÁT, SE STANE

Koho ještě zbývá udat? Přemýšlel usilovně doma ve svitu noční lampy major Antonín Krásný. Před sebou hustě popsaný blok s metodicky, abecedně označenými stranami pro snazší orientaci v datech. Písmeno za písmenem, stránku za stránkou obsahoval tlustý zápisník v abecedním pořadí seznam všech osob, se kterými kdy Antonín Krásný přišel do styku. Zvláštní oddíl byl na konci za písmenem Z, oddělený vyztuženým, kartonovým listem. Tam se ocitli ti, s nimiž se střetl, zaujali ho, ale doposud neznal jejich jméno. Jakmile jméno získal, předal je automaticky pod příslušné písmeno. Tak stačilo jen zalistovat a oprávněný uživatel snadno zjistil, že Arnovský Josef – řezník naproti v krámě sice působí přátelsky a politicky korektně, ale rozhodně zaslouží zvýšenou pozornost, neboť jeho útraty převyšují odhadem sumu jeho příjmů. Namátkou tažený další list – Menzel Otakar, MUDr. Následoval odkaz na šanon v polici, kde pod dalším odkazem zaznamenáno: pečlivý dentista, málomluvný otec 3 dětí s manželkou Alžbětou (viz Menzelová), která je rovněž spíše zamlklá, o politice nehovoří a postoje mají na pohled přijatelné až neutrální. Není známo,

zda věří v Boha, neboť otázku umně zamluvil tak, že nebylo možné posoudit, zda ano, či ne.

Major Krásný měl tři základní bloky: Blok A, potenciální podezřelí, kam spadali úplně všichni, nevyjímaje ani jeho vlastní rodinu. Blok ukrýval i záznamy o matce a sestrách s různými poznámkami ohledně způsobilosti k tomu či onomu, vesměs však s kladným hodnocením. Poněkud hůře s posudkem dopadla jeho vlastní manželka Anna Kalinová, nyní Krásná. Za účelem orientace i po přejmenování založil pro každou takovou osobu karty dvě, jednu jako Kalinovou (za svobodna) a pod současným jménem aktuální kartu druhou, znějící na Krásnou Annu s odkazem na kartu před přejmenováním. Výjimky se vztahovaly vesměs na provdané ženy, překvapivě však bylo i hodně případů přejmenování mezi muži. Tento úkaz vzbudil pozornost mjr. Krásného a zasloužil si zvýšenou administraci. Většinou se tím pachatelé snažili zakrýt příbuzenský vztah k předchozí rodině, zamaskovat národnostní původ či příslušenství k určité skupině nebo zamést stopy za skutky předchozího života. Druhý blok B se zabýval reálnou klientelou. To byli ti, kteří zasluhovali sledování. Třetí blok C – vyřízené případy. Představoval evidenci těch, kteří byli z nějakého důvodu šetřeni policií či jiným orgánem státní moci,

a vznikl tedy o nich konečně plnohodnotný úřední záznam. Nebo zemřeli.

Namátkou zalistroval stranami, aby se zastavil nad jménem Kalina Jan. Na okamžik zaváhal, přerušil listování, aby zamyšleně pokračoval až k příjmení Krásný Antonín starší. Vepsáno do karty: otec Antonín Krásný zemřel dne 16. července roku 1956 násilnou, úkladnou smrtí. Dovlečen zaživa a za plného vědomí, zároveň zcela při smyslech spoutaný a opatřený roubíkem, do starého zatopeného lomu, svržen do vody a zavražděn potupně utopením. Pachatelem osoba toho času v příbuzenském poměru s obětí: Jan Kalina, bývalý statkář-kulak a otec mé ženy Anny. Pachatel se sám k činu doznal. Prsty hbitě zalistroval seznamem, aby přeskočil na záznamy o statkáři Kalinovi. Zde uvedeno: Jan Kalina, bývalý statkář, vrah, nalezen v cele oběšen den poté, co sám učinil přiznání. A to nejdříve v kostele, odkud po zpovědi se odebral domů, odtud pak sám sebe udal. K činu samotnému vyjma jediné věty: Pán sám teď vedl mou ruku, když jsem před lety zásahem změnil jeho vůli, odmítl cokoliv dalšího říct. Následovalo přiznání, že vše způsobil sám, bez cizí pomoci. Domněnka, že tímto chtěl ochránit (či pomstít?) svou dceru provdanou za syna oběti nepotvrzena, ani nevyvrácena. Motiv neznámý. Hrůzný čin popravý

utopením obecně vešel ve známost jako Brodská vražda či Bestie z Brodu. Vražda klasifikována jako politická, neboť oběť – soudruh Antonín Krásný – byl v místě aktivním straníkem, zakládajícím členem JZD, předsedou MNV a oblíbeným vedoucím pionýrského oddílu Poběda. Tělo vraha z rozhodnutí vyšetřovacích orgánů pochováno v neznámé lokalitě, aby se zamezilo vytvoření poutního místa či jakékoliv zvrhlé piety ze strany jeho případných následovníků a obdivovatelů. Svědectví pohřební služby: sám sebe oběsit nemohl, když jeho kosti byly tak zpřeráženy, že tělo nedrželo pohromadě a prsty byly zulámány a vykloubeny, prošetřeno a tvrzení důkazy následně vyvráceno jako falešné. Nepravdivá se ukázala rovněž i zpráva, že údy – ruce i nohy – byly zcela odděleny od těla tak, že je prý museli mrtvému přišít zpět za účelem pohřbu. Vyšetřování vedeno soudruhem Antonínem Krásným mladším (tedy mnou osobně), toho času majorem, který rovněž našel tělo oběšeného vraha i samovraha. Pitevní zpráva ztracena. Případ odebrán místnímu oddělení VB, prověřen inspekci, uzavřen jako sebevražda. Zalistoval ještě hlouběji a mezi prsty mu proklouzl ohmataný list karty s názvem Ferdinand Feurstein. Hustě popsaná strana však byla na rozdíl od ostatních karet plná nezodpovězených otázek. Jedna za druhou

vyzývavě čekaly na odpovědi, ale zatím zůstávaly jen odrážkami textu s otazníky a prázdnými místy. Počínaje osudnou Ferdovou sázkou s Kirilem až po záhadnou spojitost s dávným proroctvím staré Kiszové. Chaoticky popsaná strana končila zmínkou o ruské ruletě a spojitostí s Markétou, uzavřená jasně formulovaným, tlustě podtrženým rozhodnutím – vysoce podezřelý, nespustit z očí!

Všechny tři bloky byly mimopracovní dobrovolnou aktivitou Antonína Krásného juniora a pomáhaly mu v orientaci i přehledu při občasných, nezvladatelných návalech práce. Bloky samotné představovaly pouze jakýsi seznam, vodítko s odkazy na stejnou logikou řazené šanony, které obsahovaly jako lékařské karty doktora chorobopis každého, kdo se kdy ocitl v majorově hledáčku. Byly okamžiky, kdy major Krásný propadal právem téměř beznaději – postaven před nesmírnost lidstva a společnosti s pokorou věděl, že jeho dílo nikdy nemůže být dokonalé, jak by chtěl on sám. Při představě kolik lidí vůbec nezná a jak mizivou část populace stačí ověřit svými vlastními silami pouze v jeho bydlišti, městě, kraji... rodné zemi. Někdy se mu až zatočila hlava při závratné představě něčeho tak dokonalého, aplikovaného na celé lidstvo. Přítomné i minulé... Neuvěřitelně přesná evidence každého, všech... přestupky, trestné

činy, názory, politická příslušnost, vztah k víře... vše jasně a metodicky seřazené, aby se vyloučila duplicita či omyl. Sám dobře věděl, jak jednoduše lze zanést chybu, například při přejmenování nebo přechodu ze statusu (bloku) A do B nebo rovnou do C. Pohyb zpět se nepředpokládal. Tedy přesun z B do A nebo z C do B. Hluboko pod všemi záznamy ukryto za písmenem Z a kartonovým oddělovačem vězelo osamoceně několik listů, na které čas od času Antonín Krásný nerad vepsal událost či zážitek, který neuměl přiřadit ani pojmenovat, logicky zařadit nebo mu prostě nerozuměl. Co je psáno, to je dáno, přijal jako axiom bez pochyb a váhání a křečovitě se tohoto pravidla při práci na svém archivu držel jako dávní námořníci polárky. S nevolí listoval několika posledními stránkami z minulosti, které obsahovaly neúplné, záměrně nejasné poznámky, jako například: Koho nikdy nezabiju a proč jsem před ním malý pán? Následovala zbylá strana volná, jako by čekala na vysvětlení, aby pokračovala strohou otázkou na dalším listu: Úloha bezrukého a beznohého? Pod tím později jiným písmem připsáno: Má vůbec smysl brát v potaz, když se Kiszová ve všem ostatním zmýlila? Načež následovala opět pozdější oprava té samé věty – jinou barvou s datem otcova pohřbu v závorce škrtnuto slovo zmýlila a přepsáno shora

tučně na **nezmýlila**. Dole úplně vespod vězela jakoby nedokončená samotná otázka: Jak to mohla vědět? Samostatnou novou stranu si vysloužilo jediné jméno bez další poznámky: Naďa.

Major Krásný s povzdechem založil další nový list na úplný konec, rozhlédl se obezřetně kolem sebe, zda ho někdo náhodou nepozoruje, a pak rychleji než obvykle, snad aby ho nikdo nepřekvapil, na nový poslední list založený na samotném konci roztřeseným písmem napsal něco, co ho už dlouhou dobu trápilo a soužilo, ale doposud se bál to i jen vyslovit: Lze zabít Kirila? Neposlušná ruka to vepsala jakoby natruc svému pánu na volný papír. Chvilí mlčky zíral na to, co provedl, jako by nemohl uvěřit vlastní odvaze. Pak s nečekanou rychlostí blok zaklapl a uložil do zásuvky vedle dřevěného víka staré krabice od doutníků s úhledně srovnanými, podivně zdobenými kostkami. Stůl zamkl, zhasl lampu a pokoj se ponořil do černočerné tmy. Antonín ztěžka otevřel oči a obklopený nocí potichu jako stín odešel z pokoje a neslyšně zamířil do ložnice manželky Anny. Dobrých dvacet minut strávil nehnutě v jejím pokoji přímo u postele nakloněný nad její obličej a bedlivě poslouchal, jak pravidelně oddychuje. Tak nad ní mlčky stál a přemýšlel nad jejím spánkem, zatímco jeho vlastní mysl mu ho odpírala. Pak se

stejně neslyšně otočil, uvolnil mimoděk zaťaté pěsti a pomalu, nerad, aniž by vydal sebemenší zvuk, vyklouzl ven a zamířil znova do své pracovny bez toho, že by dnes spící ženě jakkoliv ublížil. Dveře ložnice se za ním zavřely tak potichu, jako by se vše odehrávalo kdesi hluboko pod hladinou jezera, kde panuje jen věčné studené ticho a tma. A jen co jeho stín zmizel, ozval se ložnicí přidušený ženský vzlykot, zatímco tělem lomcovaly záškuby a křeče zřetelně viditelné i přes nataženou deku.

Dlouhé hodiny pak ještě seděl Antonín ve své pracovně. Noc se už chýlila k ránu, když stále a snad už posté zíral při nočním svitu lampy na dopis, který měl pečlivě založený u karty své ženy Anny. Dopis, který zčistajasna před necelým měsícem přišel Anně poštou od sestry Karolíny a shodou okolností ho pošťák neúmyslně předal přímo jemu, čímž způsobil, že dopis Anně nikdy nedorazil. Slovo za slovem, řádek za řádkem Antonín opakovaně pročítal tu zvláštní zprávu určenou jeho ženě a ztěžka vstřebával jemu prozatím záhadný obsah.

Milá sestro,

je tomu už dlouho, co jsme se neviděly. Vědět o sobě nedáváš, a tak vlastně ani netuším, jak se ti daří. I po

všech těch událostech zůstáváme přece rodinou. Jsi má jediná sestra a tou zůstaneš, ať se děje cokoliv. Manžel František se před měsícem konečně vrátil z nemocnice. Jsem ráda, že je po téměř půl roce zase konečně doma. Práci kováře už však vykonávat nemůže. A to následkem špatně zhojené zlomeniny pravé ruky, kterou si pohmoždil při pobytu ve vazbě poté, co se tehdy vše seběhlo. Vyjadřuji tedy pokorně na dálku ještě jednou vřelé díky tobě i tvému choti za jeho shovívavý a lidský přístup k celé věci, a tedy i za to, že můj František nemusel nakonec po celém vyšetřování do vězení. Je dobře, že jsme odevzdali pole do JZD, aspoň teď nemá tolik práce. A za tu dlouhou dobu, co byl Franta pryč, na hospodářství stejně nikdo téměř nesáhl. Franta teď vlastně nemá na práci vůbec nic. Dlouhé hodiny posedává nečinně doma, občas zajde na výpomoc do státních lesů, kde je teď nově zaměstnaný, ale nemají pro něj s ohledem na jeho špatně srostlou ruku stálou práci, tak přežíváme, jak se dá. Někdy mám dojem, že ho rána pořád ještě bolí, ale nestěžuje si. To víš, občas není ani co do hrnce, ale hlavně, aby se děti najedly. Já aspoň mám svou jistotu na statku. Zbyly tam na mě úklidové práce a čištění dobytka i skotu, ale nestěžuji si, dokud mi zdraví slouží. Matka po tom, co se stalo, bydlí s námi. Zeslábla a změnila se, dům

otce chátará. Po tragédii z něj udělali odloučenou část statku, takže už ani neslouží k bydlení, ale já tam už nemám přístup. Mrzí mě, že není ani kytka na hrob kde složit. Celým svým srdcem bych si přála ulevit si aspoň takto.

Ale proč ti vlastně píšu. Představ si, že se po letech u nás ve dveřích objevila Helena Kiszová. Přišla se svým synem Belou, který jediný přežil válku, protože v době zatčení celé rodiny gestapem byl ve vedlejší vsi a podařilo se mu ještě v tom samém roce jako zázrakem uprchnout do Maďarska, kde Kiszovi před válkou původně žili. Před nedávnem se dozvěděl, že jeho matka je naživu, a tak se pro ni vrátil a z ústavu ji odvedl. Dokážeš si jistě představit mé překvapení, když se naráz otevřely dveře a v nich stála Helena se svým synem. Pobyli u nás celou noc a následující den odjeli někam k Budapešti. Nechtěj zažít tu ostudu, když vyšlo najevo, že je nemám ani čím pohostit. Nevím, jestli nám věřili, ale snad viděli sami, že spíše jsou opravdu prázdné. Naštěstí Bela nějaké peníze měl, tak zašel vedle k sousedům a přinesl maso a brambory s kusem sýra a chleba a polovinu všeho nám nechal.

Ale k věci. Po celou noc, kterou jsme strávili vzájemným vyprávěním našich odloučených osudů, mě Hela důrazně kladla na srdce, ať ti vše napíšu. Co

všechno mi sdělila, ani neumím asi správně podat. Nedává mi to smysl, ale jak jsem slíbila, tak teď činím. Je pravděpodobné, že dlouhým pobytem v ústavu pro choromyslné přece zčásti pozbyla rozumu, ale ať je vše tak, jak si přála a já jsem se zavázala předat dál. Vůbec během té dlouhé noci působila dojmem, jako by mi přišla něco naléhavého říct a že celá návštěva má jiný účel než pouze zdvořilostní. Vymámila si na mně slib, že ti vše odešlu dopisem. I na této formě trvala. Osobní návštěvu zamítla a sama se mi omlouvala, že pro svou chabou znalost písma a češtiny nemůže jinak než o předání požádat zprostředkovaně mě. Návštěvu rezolutně zavrhl slovy, kterým zase nerozumím. Se zděšením v očích se křižovala, blábolila cosi o tom, že chce umřít u Dunaje, že osobní setkání nebylo součástí dohody a ať s tím pošlou někoho jiného, kdo zaplatí. Svůj život už dala v sázku tolikrát předtím! A na Belu zapomeňte, ona sama prý ztratila dost, obracela se jakoby k někomu třetímu v místnosti. Z celé rodiny mi zůstal akorát on, tvrdila a demonstrativně Belu objímala. On mě zavede zpět za rodinou, protože mu požehnal sám Ježíš. Ano, sice musím splnit svůj úkol, dluh, který sahá až do mého mládí a doby, kdy jsme ještě žili na Ukrajině, ale úplně musí stačit, když

napíšeme společně tento dopis a pošleme ho poštou, tvrdila.

Ale k obsahu. Tehdy v minulosti se totiž událo cosi, čemu jsem pořádně nerozuměla, ale z toho, co mi oba vysvětlovali, Bela bohužel umí jen slabě slovensky, se stala věc, která má dle jejich tvrzení dohru až v dnešních dnech. Na Ukrajině bydleli uprostřed nějaké vesnice nebo oblasti, která se jmenovala Голодомор, někdy v roce 1932, 1933. Na mapě ani nehledej, nikde jsem nic nenašla, tak zase přesně nevím. Nejsem si ani jistá, jestli jsem vše pochopila správně, ale tam se to tehdy stalo. A někde uprostřed toho Golodomoru se prý stal zázrak a Bela se vyhnul jisté smrti. Už mu snad chystali smyčku na stromě, ale všechno změnil nějaký kluk nebo muž, nebo oba dva. Prostě se tam zčistajasna objevil nějaký malý kluk a zařídil, že Bela i s rodinou přežili. Tady jsem nepochopila, co Hela říká, protože se pořád křížovala a mluvila hned o zázraku, hned zase o nějakých mrtvých pionýrech. Skákala z místa na místo, aniž by se to vztahovalo k samotnému příběhu. Ale zničehonic tam Belu obklíčily děti, které se podobaly pionýrům. V několikanásobné přesile ho chytili a už ho táhli na strom, že ho chudáka oběsí. Bez soudu, jak se to naučili od dospělých. я Безбожник а ты? Křičela na našeho Belu rusky jedna z nich, než ho

chudáka odvedli ke stromu. Proč? Nevím, ale žádné jídlo u sebe neměl, opakovala Helena. O sobě Hela tvrdí, že už byla v tu chvíli úředně mrtvá i s nejstarším Attilou a manželem Tiborem i ostatními z rodiny. Už je dokonce i pohřbili do hlíny, ale že je zasypali málo, tak se mohli ještě dívat, co se děje s Belou, zatímco ti pod nimi se taky ještě hýbali a všichni do jednoho umírali. Hladem tak zesláblí, že se nemohli vysvobodit. Za mrtvé se v té zemi prý platilo, tak tam měli mrtví větší cenu než živí, a to byl důvod, proč se jich chtěli zbavit. Živé měnili papírově v mrtvé, aby vydělali peníze, a o těla se pak už nestarali. Pohřbít. Proč? Stačilo nás svázané a zesláblé hladem naházet do jámy. Už si myslela, že se dostali až do země, kterou sama nazývala Anathema. Zemi, kde mrtví žijí dohromady s živými a neznají rozdíl. Ale pak se prý objevil ten malý kluk, který je zachránil. Nejdříve Belu, ale nemohl ho jen tak vysvobodit, protože jich byla přesila, tak způsobil, že měly všechny ty děti vidiny a místo našeho Bely oběsily jednu z vlastních řad, zatímco Bela mohl odejít, protože ho nikdo z nich už neviděl, jen Hela s rodinou. Nejdříve tomu všechny omylem tleskaly, jak se v té smyčce kroutila a sebou škubala. Spletly to úplně a namísto našeho Bely oběsily nějakou pionýrku. Ale pak prý najednou částečně prohlédly a vlastníma očima ty děti uviděly,

co způsobily, tak se začaly hádat a mordovat mezi sebou jako zvěř. Vlastně jako lidi, zvěř to tak neumí. Požraly se tam navzájem, ale neviděly už nic než jen sebe. Ba ani navzájem se neviděly. Jako psi posedlí vzteklinou na sebe štěkaly a cenily zuby, proměněné ve zvěř, ale s lidskou podobou se spustily na čtyři nohy a v chumlu jeden dávil bez milosti druhého. Paměť těch skutků v nich však už zůstala. A jakmile procitly ze zvěře nazpět v malé děti, s nevírou se stavěly do stoje a hleděly na své ruce a nohy, jako by je poznaly poprvé. A nerozuměly vlastnímu tělu, které proměněné v nástroj v cizích rukou způsobilo, co hlava neuměla pochopit.

„A i na nás ostatní s Belou zapomněly, protože nás neviděly, ale my jsme se pořád ještě nemohli hýbat. Jen jsme se dívali zpola zasypaní hlínou, když ten kluk vzal Belu za ruku, zamířili k nám a pak se to stalo.“ Přesně tohle mi Hela řekla. „Bůh je svědkem, že nelžu,“ zaříkávala se. „Sestoupil tam sám Ježíš. Celý zlatý a plný světla tam zářil, zatímco ten Kiril zachránil Belu. My jsme se najednou vším tím Jeho světlem cítili sytí a silní. A i ti, co byli dole pode mnou, se oživilí hrabali ven a rozcházeli se najedení znova k domovům a ti pionýři, ty děti se taky jedno za druhým oživlé sbíraly, nevěřícně kroutily hlavami a pomohly té své kamarádce z oprátky, protože se

oživlá začala znova dusit. Pamatuji si, že měla modrý flek kolem krku, tak si ho zakryla tím jejich rudým šátkem, načež beze slova na rozloučenou zmizely za kopcem ve vedlejší vesnici, kde měly rodiče. A tak se stalo, že nás všechny zachránil ten malý kluk s Kristem a já jsem před nimi padla na kolena, protože jsem ho poznala podle očí.

„Jděte pryč od bran do země Anathema, kde neznají Písmo svaté. Tady končí Boží království a začíná hranice mého druhého Já,“ pronesl Ježíš směrem k nám.

„Nato jsem sepjala ruce a děkovala jim za záchranu a pak se ptala, jak se jim oběma máme odvděčit. Na věky služebnicí boží, slibovala jsem na místě, abych vyjádřila pokoru.“

On však mi odpověděl: „Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Neslibuj příliš. A pokud jde o něj, ženo,“ pohlédl na toho malého kluka, „volba je na tobě samé.“ A takto přesně pokračoval: „Chceš děkovat a sloužit ruce, která nevládne vlastnímu tělu? Věz, že pán té ruky je nestálý. Jeho síly sahají až před Adama, prvního z lidí. Dobře zvaž, čím povaze sloužíš nebo děkuješ, a varuji tě, nechtěj znát tu jeho. Zde na rozhraní světů panují jiné zákony.“ A jen co to dořekl, za zády toho malého kluka jsem uviděla další osobu. Stařec s měděnou tváří, která planula

zeleným měsíčním svitem, na mě zíral očima, z nichž mě obešla hrůza. Ústa otevřená, jazyk zapadlý, až jsem to nevydržela a musela se otočit jinam, protože se mi z toho zeleného přítmí začala točit hlava. Pohledem jsem sjela znova na toho malého, ale ten tam bez zájmu stál, jako by se ho už nic netýkalo. Kluk všechno slyšel a už víc neřekl, jako by tam ani nebyl a nezachránil nás. Hned nato ale přišel k našemu Belovi, který děkoval na kolenou se mnou, a toto bylo, co mu sdělil: „Nech si svůj vděk pro jiné, nestojím o něj. Vydej se s matkou tímto směrem,“ ukázal rukou, „a s sebou vezmi ty, na kterých ti záleží. Mně nezáleží na žádném krom tvé matky. Jdi, až dojdeš k veliké řece, kde se ti zjeví znamení s prázdným křížem. A čelo tě bude pálit a bolest hlavy sežehne rozum, tak se omyj vodou té řeky a uhas plamen a pak budeš na místě, kde přečkáš všechny strasti a úklady. Tvá matka pak dokončí, co ty začínáš. Ona už ví, protože vidí.“

Načež se mi v mysli vyjevil jasný obraz tváře téhož chlapce, ale vyrostlého v muže s uřezanýma nohama i rukama. Kiril Alexandrovič Opruzov bylo jeho celé jméno. A nad ním stál i ten, který to udělal! Dobře si ho pamatuju! Než jsem se ale stačila leknout a cokoliv dodat, ten malý se otočil a odešel. A v ten samý okamžik, kdy se od nás vzdálil, se tam objevil

najednou ten třetí, už dospělý, kterého jsem zase viděla jen já s Belou. Pro samou tu záři ale nemohl až k nám, jen nás zpovzdálí pozoroval. Zlýma očima plnýma hněvu se proměňoval střídavě v hada, střídavě v bytost podobnou člověku a snažil se dostat k nám blíž, ale pro tu zlatou zář z Ježíše nemohl. A já jsem stála a viděla jako jediná všechny čtyři, Ježíše s trnovou korunou i toho malého vedle jménem Kiril, za ním ten se zelenou tváří a světelným znamením na čele a nakonec ten poslední, který střídavě hadem, střídavě člověkem s kopytem chtěl na dosah k nám skrze to světlo. To byl Dábel. A tři jejich hlasy se ve mně spojily. A zatímco ten kluk už mlčel, mluvili oni. Jeden prikazoval hlavě, druhý srdci, třetí tělu. Nutili mě jít každý jinou cestou, zatímco já jsem s údivem zírala na sebe samu cizíma očima a hltala světlo z Ježíše a sytila se jím jako masem. Byli tam tenkrát i Židé z Oděsy, Chasidi, co jsme je znali. Leželi v tom hrobě dole pod námi a pořád ještě dýchali. Zrovna se vyhrabali ze země a posílení tím samým světlem a žářem milosrdenství padli na kolena s námi a o překot děkovali oběma.

„Míříme do Amsterdamu,“ vykřikovali mezi slzami štěstí a žádali o požehnání.

Špinaví od hlíny se pak ale vydali opačným směrem než my a kudy šli, zvěstovali příchod konce světa. Že

viděli na vlastní oči samotného Ahasvera, věčného Žida. Znova se prý objevil, ale už není sám, chodí teď po světě ve dvou, osleplý přišel o své vidoucí oko a vodí ho malý kluk. A brány pekel se otevřely a skutky z jiných světů teď povalí Zemi, volali se zanícenými pohledy, modlili se do zemdlení, zatímco shrbené a vyhublé ženy se za nimi táhly s malými děcký v uzlících z plátna na zádech a ramenou. A co se stalo s naším Belou i Ježíšem, považovali za velké znamení a hned se i mezi sebou na místě přeli, jak ho vyložit, až jim samým rozčílením pejzy vlály, ale na ničem kloudném se neshodli. Ale v jednom se nakonec sjednotili. Trvali na svém, že dál půjdou sami, a za chvíli zmizeli z dohledu, ačkoliv jsme je přemlouvali, ať jdou s námi naším směrem. Den nato je pak chytili ti samí pionýři tentokrát už s rodiči a do jednoho je tam zamordovali, ale nechtěj ani vědět jak. Všechno jsem viděla, i když jsem tam nebyla. A zase tam byl u toho mordu Židů ten malý kluk. Kiril mu říkali, ale už to nebyl on, co zachránil našeho Belu, ale bytostí byl tím mužem-hadem, jako by se proměnil, aniž by změnil podobu. A Ježíš tam chyběl taky, tak to schytali ti Židé za všechny, protože byli najednou zpět nepochopitelně živí, posílení a sytí, ačkoliv je ještě včera titíž kati zaživa polomrtvé hlady naházeli do hrobů, jak rabovali ves za vsí a sháněli jídlo.

Ale nás Bela dovedl až k městu, které se jmenovalo Budapešť, vlastně dvě města a řeka Dunaj.“

Tak, sestro, skončila ta jejich pouť nakonec šťastně, toho Kirila už prý Hela nikdy znova potkat nechce a už vůbec ne toho druhého, o kterém tvrdila, že je sám Ďábel. Křižovala se jen, co na něj pomyslela. On i ti dva prý ale byli jedno tělo. I když rozdělení na tři bytosti byli jeden, trvala na svém. Hela se během vyprávění chvílemi brekem celá třásla a dokola pořád objímala Belu, kterého považovala tolik let od války za ztraceného. Často s horlivostí sobě vlastní vykřikovala, že On teď znova vyslyšel její prosby a poslal za ní Belu, aby mohla umřít u Dunaje, kde na ni čeká zbytek rodiny. A že od té dávné doby oněch událostí z Ukrajiny je mu celá rodina zavázána slibem, protože je vysvobodil z jisté smrti. Celou rodinu v čele s tehdy zhruba osmiletým Belou. Jak má být ale vděčná někomu, kdo je jen polovina celé bytosti? Ptala se mě, aniž by čekala na odpověď. Co se tehdy opravdu stalo, ti už lépe nepovím, protože ona vše vylíčila slovy, jako by se vrátila ze samotného pekla. Země se tam prý hýbala zaživa pohřbenými. Jako zázrakem se dostali živí pryč z místa se jménem Голодомор, odkud nikdo živý vyjít neměl. Pletlo se jí to v hlavě natolik, že ani kolikrát nevěděla, o kom mluví.

„Bela viděl malého kluka, ale já jsem se mu podívala přímo do očí a vím, koho v sobě nosil. Starší než svět!“ Vykřikovala Hela bez sebe vzrušením. „Chvíli tři, chvíli zase jeden, ale toho druhého se zlýma očima, toho Belzezuba už víckrát vidět nesmím. Jen díky záři z Ježíše se k nám nedostal na dosah. Živá nebo mrtvá, tomu se vždycky vyhnu na sto honů,“ zaříkávala se, až z toho šel strach. Tak tenkrát unikli jistě smrti hladem či oběšením a to vše zásluhou samotného Ježíše Nazaretského s tím malým klukem, tvrdila Hela, protože to byl její Bela, který je pak vyvedl pryč z té hrůzy stejně jako kdysi sám Mojžíš Židy z Egypta! „To on nás vedl jako světlo ze tmy. Jako sám Spasitel!“ Opakovala několikrát za sebou jako u vytržení, jako by tomu opravdu sama věřila. Sestro, jde přece jen o vyprávění staré cikánky, tak ber všechno s rezervou, vždyť je to na území tehdejšího už Sovětského svazu, tak to ani není věrohodné. Jsem si jistá, že nemluvila pravdu, jde o jeden z dalších nesmyslů, kterými dokázala Hela zásobovat posluchače celé večery. Ale žádala mě, ať ti slovo od slova vše předám, tak pokračuji. A když pak konečně živí a zdraví, celá rodina, dorazili k Dunaji, usadili se tam a prožili nejkrásnější část svého života. Jak se dostali do Čech, už není tak důležité. Hela taky během večera několikrát naříkala, že neuposlechla

jeho rady a měla zůstat u Dunaje navždy a svalovala pak vinu opakovaně na sebe.

A teď tomu už teda vůbec nerozumím, ale co mi Bela i s Helou sdělili, ti takto přeposílám. Jako odměnu za jejich vysvobození měla Hela, nebo Bela?, za úkol v životě najít člověka, který tomu zachránci, tomu malému klukovi z Ukrajiny za odměnu jednou uřeže ruce i nohy, a poslat ho splnit jeho úkol. Sám ten malý kluk jim tak tehdy přikázal. Šlo o jeho vlastní přání a sdělil jí vše beze slov, ať ani nikdo jiný neslyší a neví. Hlavně ne ten Ďábel. A že teď právě nastal jím určený rok, tak plní, co slíbila. Vím, že ti to nedává smysl, ale tak na mě během noci naléhala, že ti vše musím předat, až jsem prostě nad vším mávla rukou a takto ti to přeposílám. Jakkoliv je to hrozné, divné i neuvěřitelné, tohle po mně doslovně chtěla a já jsem jí to slíbila. Prý je to její úkol z jiného světa, jinak nenajde po smrti pokoje.

Sestro, odpusť mi, že tě tím obtěžuji, ale nemůžu jinak. Historie jako by se vracela, aniž bychom ji chápali, a víš sama, jak se stalo, že jsme Helenu s jejich rodinou poznali. A za to, jak nám tehdy ten Kiril pomohl, zase dlužíme my jemu, sdělila mi Hela. I Bela potvrdil, že cestu mu ukázal ten Kiril, bez něj by zůstali jen sytí nebo se vydali společně s Chasidy vstříc jisté smrti. Je mi jasné, že tě ihned po přečtení

v rozčilení napadne: Jak jsi to, sestro, vůbec mohla napsat na papír? A ještě po všech těch tragických událostech, které nás postihly? Co je to vůbec za logiku z vděčnosti někomu uřezat ruce a nohy? Kde jsi, sestro, dala rozum? Ano, zeptala jsem se Heleny na totéž, prý to spasí před trestem ukřižováním. Vyhrkla na mě málem zlostně, že se vůbec ptám. Musí se to stát! Co se má stát, se stane, tvrdila mi a očividně myslela každé své slovo vážně, ale nevím, co na to říci jiného než: Co jsem slíbila, jsem vykonala. Sama tomu nevěřím, ale slib plním. A ještě o jedno sdělení mě důtklivě žádala, abych ti ho slovo za slovem přesně napsala. Ačkoliv musím říct, že se to až někdy přičí mé víře. Nevím, proč mě Pán tak zkouší, ale snad nečiním nic zlého a On mi odpustí. Nemá to už vůbec žádný smysl ani logiku, ale právě proto, že tomu nerozumím, mě občas až ze všeho popadne bezdůvodný strach. Jediné zdůvodnění je, že se Hela už načisto zbláznila, a tak to i ber, že předávám bláboly bláznivé pomatené cikánky tak, jak si to ve své vrtošivosti přála. Ale tohle mi doslova řekla: Opovaž se ji ještě jednou uhodit! Ani jen prstem už se jí nedotkni, nebo si nepřej vědět, co se ti stane a všichni se to dozví! Vyhrožovala někomu třetímu neznámému.

Sestro, přísahám při samém Bohu, nevím ke komu mluvila. Dál pak Helena pokračovala ve vyličení jejich dalších životních strastí, které už nejsou tak zajímavé ani pravdivé, protože se týkají podrobností jejího přesunu do ústavu choromyslných a toho, jak a proč je vlastně kdysi zatklo gestapo. To vše prý lze dokázat, protože znala osobu, která vedla výslech a překládala Němcům výpovědi a později ještě té noci osobně zastřelila jejího nejstaršího syna Attilu...

Dále už dopis pokračoval jen krátkým ujištěním, že je všechny srdečně zdraví včetně dětí, že je věčná škoda vzdálenosti, která je dělí, a bylo by lepší vidět se osobně a znova následovala omluva za tak nesrozumitelnou zprávu z domova, doplněnou o opětovné ujištění: Plním jen slib, který jsem dala a ještě jednou naposledy, rodina zůstává pohromadě.

Major Krásný zamyšleně vrátil dopis ke kartě své ženy a potichu ztěžka polkl, jako by ty zprávy zpracovával celým tělem. A že už bylo ráno, tak beze slova vstal po probdělé noci a mlčky odešel do práce, aniž by s kýmkoliv doma prohodil jediné slovo. Dveře za ním zaklaply a oddělily ho od jeho domova, zastoupeného závanem teplého vzduchu z bytu na studené vlhké chodbě jako připomínka jiného světa za nimi. Ale v mžiku zmizel i ten závan, až v něm

navodil ne zrovna příjemný, ale neodbytný pocit, že se těmi dveřmi oddělil i od svého dosavadního života. Jakou roli však měl hrát v tom novém, prozatím netušil. Přesycený informacemi, jejichž smysl ani účel nechápal, vnímal svět kolem sebe jako nepřátelské kulisy, které určovaly běh věcí navzdory jeho nicotnému chtění. Kdo je to vlastně Kiril a jaká je jeho úloha v jeho životě? Ptal se sám sebe, zatímco cizí hlasy na něj útočily a z nich vystoupil jeden známý:

„A ten tvuj maly ať se udusi! Slyšíš mě? Teď mluvím zase k tobě, ty bestijo! Stejně ho nezabiješ!“ Zněl mu znova v uších hlas staré Kiszové jako ozvěna dávného v dětství. „To si navždy pamatuj! Na toho si moc malým panem!“

A do toho se, bůh ví proč, zjevil muž s uřezanýma nohama i rukama. A hleděl na něj svýma přísnýma očima, až ho obešel strach. Major věděl, že se ocitá ve víru dění, jehož zvyšující se intenzitu dokázal zřetelně poznat svými smysly, nikoliv však rozumem. Jako honící pes, jako vycvičený ohař větřil a nasával tu vše obklopující přítomnost událostí, které se daly (samy od sebe?) do pohybu. Svět mu ujíždí, cítil naprosto zřetelně. A ti, co mají to štěstí a naskočili ještě v poslední chvíli do vlaku, už pozorují míhající se stíny stromů a prodlužujících se domů z ještě

otevřených oken kupé. On však stojí zapomenutý na peroně a nemá tušení, jak se do vlaku dostat, cloumalo jím poznání promeškaných příležitostí. Sžíral ho pocit marnosti, kterému neuměl čelit, zatímco ti, kterým se podařilo nastoupit a uniknout, vysílali letmé záblesky úsměvů na rozloučenou určené opozdilcům na nástupišti naplněném všeobecnou skepsí a samotou. Nezbyvalo než se chopit příležitosti po svém a aspoň si všechny pamatovat a zapisovat. Především pak ty, kteří už spokojeně seděli v tom vlaku v bláhovém přesvědčení, že útekem všemu v exilu uniknou. Ale zbývaly tu pořád jejich rodiny a příbuzní a známí a jako rukojmí jejich děti. Však my vám tu emigraci osladíme! To si pište! Utvrdil se v duchu s neznatelným úsměvem.

Potenciál kolem se jevil majoru Krásnému jako nekonečný. Vědom si své vlastní osobní ceny zamyšleně otevřel dveře své kanceláře a sebevědomě do ní vstoupil. Hrdě se rozhlédl po místnosti s obrazem Lenina, Stalina a Gottwalda a rozhodl se spravit si náladu po probdělé noci horkým šálkem kávy. Výkonná složka aparátu výkonné moci státu vzniklého vítězstvím pracujícího lidu nesmí pochybovat, ujišťoval sám sebe nad silnou kávou. Bylo 10. května roku 1958 a události se daly do pohybu. A major Krásný v sobě našel odhodlání

navzdory všemu v pravý okamžik zasáhnout a zvrátit ten nepochopitelný sled věcí za každou cenu ve svůj prospěch. Narůstalo v něm sílící se uvědomění, že se stává sám hybatelem událostí. Hybatelem, od kterého se očekává v pravý okamžik příslušné odhodlání i čin. Vždy připraven! Podléhal dopředu v duchu euforii věrný odkazu pionýrského hesla pro děti.

A tak s vědomím vlastní důležitosti v něm dozrála utkvělá představa, že právě on je osobou, od níž se očekává, že jako vyškolený drážní zaměstnanec změni v pravý okamžik přehozením výhybky směr celého toho vlaku, který mu už dávno nekontrolovaný ujel a splýval jako černá nezřetelná tečka kdesi v dáli s lesem temných kopců rozmazaného horizontu. Takto překotně ve svých představách uvažoval, zatímco realita květnového dne se ubírala svým vlastním tempem k následujícímu vyústění: čtyři muži v dlouhých pláštích okázale nenápadného vzezření, posílení sebevědomím vyztuženým nejmodernějšími zázraky techniky umožňujícími hladkou proměnu z úřední osoby v obleku na kominíka nebo opraváře s koženou brašnou všech profesí, mířili za vzájemného tlumeného hovoru ke kanceláři jejich sovětského instruktora – bytu Kirila Alexandroviče Opruzova. Začal další pracovní den majora Krásného. Den, který svým vyústěním

přinesl rozuzlení napohled beznadějně zamotaných událostí, jež navíc ani z politického hlediska nebylo možné vysvětlit či interpretovat jinak než – nemožné. „No považte, Kiril má být Ďábel? Inu, přesvědčíme se dnes. Když Ďábel, tak ať!“ dodal polohlasem s kuráží. „Však my si na něj posvítíme,“ prohodil ještě nahlas, když si balil věci, aby vyšel za pracovními úkoly v terénu. „A to znáte, jak to bylo s Kirilem, když se vsadil s tím Ferdou?“ zeptal se polohlasem ostatních za chůze coby nejstarší ze všech. S vervou obutý do své dnešní role – major Antonín Krásný, kapitán policie a zároveň agent StB, odbor hlavní správy kontrarozvědky, odborník pro boj s vnitřním nepřítelem – hořel touhou vypovědět aspoň část z toho, co bez přestání podněcovalo jeho pochybnosti. „No kde toho troubu našli,“ pokračoval s povzdechem nad nedokončenou otázkou plynule v hovoru, „to ví snad jen čert. Už jsou tomu dobré tři až čtyři roky. Prý se jako vsadil, měsíc před smrtí Stalina s Gottwaldem, že půjdou oba do kyték, že všechno ví dopředu. A prý to pak i uhodl. Jo, a s tím Ferdou, to byl případ, že jste nic takového ještě neviděli. On se ten osel navíc ještě ke všemu přiznal, že to tak opravdu bylo a že za nic nemůže, prostě všechno uhodl,“ dodal nejistým hlasem. Pak se ale vrátilo sebevědomí zpět a s úsměvem

pokračoval: „Prý to tak mělo být a podobné kecy na nás zkoušel. No evidentně všechno připravené dopředu i s obhajobou,“ blábolil a chrлил ze sebe major, jak podlehl nutkání vše z neznámého důvodu po svém vysvětlit ostatním. „Skončilo to nakonec až u samotného Kirila. V duchu jsme ho už odepsali. Tak konec, Ferdo, šklebili jsme se jeden na druhého, zatímco on tam ten Ferda do omrzení hrál tu svoji komedii. Však on ti to Kiril už spočítá. Teď si můžeš ty svoje sázky cvičit dalších dvacet let v Jáchymově, když ti na to vyjde čas, řehtali jsme se v duchu. Ty náš mravenečku, seber si uzlíček a půjdeš. Takových brouků Pytlíků jsme už viděli. Mladej smrad to byl, hádám tak osmnáct let. Ale ono ne. Kiril na něho vyrukoval rovnou tu svou ruletu, ale ten Ferda odmítl. Jako že za nic na světě. No uhýbal jak čert kříži, použil neúmyslně podruhé stejnou metaforu. Tak Kiril přešel na kostky a vsadil vlastní ruce a nohy. Nikdo neví, co ho vlastně napadlo, co ho k tomu vedlo. Ale u něj nikdy nevíš, na čem jsi. Celkem čtyřikrát si hodili kostkami a čtyřikrát prohrál. A ten Ferda, ten se tím vysekal z basy ven! Každá výhra pět let k dobru. Jinak by dostal dvacet a hotovo. Už se na tom normálně pracovalo. Ale on Kiril nakonec všechno zmastil a čtyřikrát v řadě za sebou tu sázku projel, tak ho ještě ten den pustil. A navíc ho ten

Ferda popíchl uprostřed sázení, že se jako přesně neví, o kterou nohu se teď hraje. No poslechněte si, co se stalo. Ruce už Kiril měl prohrané, zbývalo mu jen hrát o dvě nohy. A on si do toho ten osel ještě drze vymínil, že mu prý Kiril má říct, která noha je na radě. To jste měli vidět, co se dělo pak, když všechno skončilo. Mysleli jsme, že nás Kiril doslova pozabíjí. Vodky vypil dvakrát tolik než obvykle a židle lítaly, stůl mu nestačilo převrátit, on ho prostě úplně rozmlátil na padrtě, jak byl vzteklý. Chvilí trvalo, než upustil páru, a pak tam uvnitř v místnosti usnul. Všechno ztichlo a on tam spal sám v té rozmlácené kanceláři. Strach nám bránil ho vzbudit. Nikdo ho předtím neviděl spát. To vám říkám, jezdím s ním už pěkných pár let, tak vím, co dokáže. Ale jak tady stojím, prohlašuji: Co byl se mnou, nikdy nespál. A od té doby je to s ním jen horší a horší. Jak chytí flašku, a že on ji drží pořád, tak každou chvíli spí. Ale ten jeho spánek je lehký jako spánek kočky. Dvacet minut a už se budí – nikdy víc. No něco jsem s ním už sjezdil, nemám proč si vymýšlet. Poslední dobou ale vždycky na dvacet minut odpadne, pak se znova vzchopí a pokračuje dál. Otevře oči, něco zamumlá rusky, nebo bůh ví jakou řečí to vlastně mluví, a rozumíš akorát tu jeho vodku. Přísahám, jednou jsem ho slyšel vydávat takové skřeky, že jsem

si byl jistý, že pozbyl rozumu,“ pokývl mjr. Krásný uznale hlavou se zřetelným pocitem, že se mu konečně otevírají oči a význam všech těch doposud nejasných symbolů předešlé probdělé noci se náhle spojil v řetěz událostí, jejichž prozatím skrytý cíl začal dostávat pevné obrysy, narůstající v jeho mysli v jedno osamělé obrovité odhodlání. „A jak si přihne, tak zase usne na dalších patnáct, dvacet minut,“ pokračoval plynule k těm třem. „A tak pořád dokola. Jak vám povídám, chlapi. Vy budete akorát přikyvovat ano, nebo ne. Nic dalšího se od vás nečeká. Žádné řeči, rozumíte. Na něj si musíme dát bacha. Vůbec netušíte, koho máte před sebou. Chlapa, který si chodil pěšky rusko-německou frontou a nikdo ho nikdy nezranil,“ zamával na vysvětlenou ve vzduchu bezmocně rukama, jako by se s tím prostě nedalo nic dělat. „Ale ne s Rudou armádou. Sám. Namířil si to prý rovnou přes Němci obsazená území, prováděl jednu akci za druhou, až dorazil sem k nám. To bylo za protektorátu, někdy ve čtyřicátém. Znímám ho už nějaký pátek, ale dodnes kolikrát úplně žasnu, co všechno umí. Ten dokáže na každého vytáhnout, co právě potřebuje. Nemám tušení, kde na ty rozumy chodí, ale ten ví doslova o každém prdu. Jestli se tvoje matka před třiceti lety tajně spustila a nikdy to nevyšlo najevo, tak ti garantuju, že Kiril na to

přijde. A když to nemůže zjistit odjinud, ožere tě vodkou takovým způsobem, že mu na sebe všechno vyzvoníš sám. To jsem viděl taky, v tom je mistr. Tak ho znám já! Jo, raději ani nechtějte vědět, co všechno jsem už viděl a o něm vím,” doplnil s unaveným povzdechem, jako by si byl vědom vlastního těžkého údělu. „A co o něm tvrdí ostatní, o tom nechtějte mít ani představu. Takže mluvím jen já, rozumíme?“ vrátil se zase vítězoslavně zpět do hry. „Jo, máte dost vodky?“ Tři noví horlivě přikyvuji. „Budeme ji potřebovat. A jestli dojde na ruletu, tak to bude mazec. Ne aby vás napadlo s ním opravdu hrát. On tam má fakt ostrý náboj. A teda na ten trik, jak to dělá, tak na ten jsem ještě zatím... zatím nepřišel. Takže vám radím odmítnout a platit. On ty výhry nikdy netahá moc vysoko. Skoro jako by viděl do peněženky,” povzdechl si major napůl bezradně, jako by připustil, co nechtěl vyslovit, zatímco se bezděky škrábal na zdeformovaném zbytku ucha. „Tak jsme tady, jdeme na to,” odpískal Tonda jejich cestu. Zapadl do dveří domu a rázoval vzhůru po kamenných schodech. A za hodinu už byli všichni ožralí, jak zákon káže. Ten večer měl Kiril překvapivě dobrou náladu. Když dopili vlastní zásoby, rozhodl Kiril, že budou pokračovat jinde. Volba padla na vedlejší hotel kousek naproti přes koleje. Rozjaření

opustili byt a mířili k hotelu. Cestou se ale doposud dobře naladěný Kiril najednou změnil.

„U NÁS V RUSKU MÁME TŘI JMÉNA. VY TADY MÁTE JEN DVĚ JMÉNA,“ pronesl svým neurčitým hlasem směrem k Tondovi. „MOJE JMÉNO JE JASNÉ, JSEM KIRIL ALEXANDROVIČ OPRUZOV. A TY JSI JEN ANTONÍN KRÁSNÝ,“ ukázal na majora. „TO JE MÁLO. U NÁS JE KRASNAJA VAŠE RUDÁ. TO SI NEZASLOUŽÍŠ. PRO MĚ JSI ANTONÍN VYLIZOV KRASNYJ. VYLIZOV, PROTOŽE JI KAŽDÉMU VYLÍŽEŠ,“ pokračoval Kiril neúprosně. „VLEZEŠ DO KAŽDÉ ŘITĚ,“ pošeptal konejšivě nevěřícímu majorovi Kiril rovnou do ucha jako malému děcku, ale tak, aby to zároveň každý slyšel. A rovnou pokračoval dál úplně nahlas: „SPRÁVNĚ BYS MĚL BÝT ŘIŤOLIZOV, ALE ANI TO NENÍ PŘESNÉ. TY TOTIŽ MILUJEŠ LÍZAT I ŽENY,“ usmál se Kiril a poplácal ho žoviálně po zádech. „KIRIL NEPOTŘEBUJE LÍZAT. KIRIL POUŽÍVÁ TO, CO MÁ MEZI NOHAMA,“ vypjal se hrdě a chytil přátelsky zdrceného Antonína kolem ramen. „ALE TOBĚ SE TOHO MEZI NOHAMA NEDOSTÁVÁ, TAK MUSÍŠ LÍZAT,“ dodal tlumeně, ale zase tak, aby to všichni slyšeli. „POVĚZ MI, VYLIZOVE, JE TO PRAVDA, ŽE HO MÁŠ MENŠÍHO NEŽ MŮJ UKOUSLÝ PRSTENÍČEK?“

poznamenal posměšně Kiril hlasem, že to muselo být slyšet na dohled daleko a zadumaně se podíval na svůj zkrácený prst. Nikdo se nesmál. Ostatní polilo horko, ztichli a začali zvolna litovat, že se dnešního večera vůbec účastní. Co tady Kiril zmínil, sice bylo veřejným tajemstvím, každý ale předstíral, že nic neví. Všichni znali z doslechu pikantní historky o velikosti majorova přirození, taky na to téma každou chvíli skrytě padl nějaký ten vtip. Něco jiného však bylo, o tom potichu za zavřenými dveřmi polohlasem žertovat za nepřítomnosti majora, ale veřejně se všemu vysmívat na ulici přímo před majorem Antonínem Krásným? Kiril se nemá čeho bát, na toho major nemá, ale co oni? Tak Kirilův monolog provázelo jen trapné ticho. V obličeji zrudlý Antonín Krásný klopil oči k zemi a zarytě mlčel. Zadržovaný vztek v něm vybuchoval jako pára v hrnci. Polkl ale poslušně všechno ponížení a se zlostí zamlženými očima ztichlý následoval Kirila. Jeho pravá paže mu mezitím zůstávala přátelsky spuštěná kolem ramen. „A TO TI, VYLIZOVE, NESTAČÍ JEN TVOJE ŽENA? TO MUSÍŠ LÍZAT I NÁČELNÍKOVU ŽENU NAĐU?“ dobíral si ho dál Kiril a předstíral, že mu šeptá do ucha, zároveň však úmyslně hulákal dál na celé kolo. „V PRÁCI VYLIZUJEŠ NÁČELNÍKA, PO PRÁCI JEHO ŽENU, VYLIZOVE? NEMĚL BYS

VRÁTIT KLÍČE OD JEHO BYTU? A VÍŠ VŮBEC, ŽE TVOJE DVĚ DCERY NEJSOU TVOJE DCERY?“ pokračoval neúprosně Kiril, zatímco se neustále posilňoval vodkou a překračoval koleje. „JO, JO, JE TO TAK – DOMA ZAHÁLÍŠ, ANI VLASTNÍ DĚCKA NEMÁŠ, ZATO JINDE JSI AKTIVNÍ, AŽ JE TO K NEVÍŘE – ABYCH SE VYJÁDRIL VAŠIMI SLOVY. TUHLE MALÝ MIRDA SUCHOVEC JE TVOJE DÍLO.“ Na chvíli se zastavil, na obě strany změřil zrakem dráhu kolejí a pak je všechny dohromady přeměřil zkoumavým pohledem, až je kdovíproč zamrazilo. A ostatní na tom místě ztichli jako zařezaní. Tak tohle nevěděl nikdo. Naděžda Suchovcová, čerstvá náčelníková žena byla všemi považována za nejtlustší, nejškaradější a nejzlomyslnější možnou variantu ženy vůbec. Ve chvíli, kdy padla zmínka o Naděždě, sebou Antonín bezděky trhl, jako by ho píchla jehla v boku. Doteď žil v mylném domnění, že nikdo o ničem neví. Když už to teď ale zaznělo veřejně, bude jen otázkou času, než se vše dostane k náčelníkovi, uvažoval překotně rudý vzteky. A... a co to mele za nesmysly, vždyť ho úplně znemožní a zničí! Jaký Mirda Suchovec je jeho? To až se šéf dozví, na odstřel pak bude on. Konec kariéry kapitána Krásného, znělo mu nemilosrdně v uších, zatímco ve stejný čas zpracovával druhou

informaci. Odkud ví, kdo je otcem mých dcer? Odkud to vlastně všechno zná? Že by moje žena Anna? Lomcovaly jím skryté pochyby, ale vzápětí tuto variantu zamítl sám, protože Kiril zmínil i věci, o kterých nevěděl nikdo vyjma jeho samého. Kiril ale nečekal a pokračoval dál. „MINULE TI U MĚ VYPADL KLÍČ OD NÁČELNÍKOVA BYTU, CO TI HO DALA NAĎA ZA TVOU SNAHU, KDYŽ MANŽEL NENÍ DOMA. MÁM HO U SEBE DOMA VE STOLE. ZAPOMNĚL JSEM TI HO DÁT, TAK TI HO POŠLU POZDĚJI, VY-LI-ZO-VE,“ doplnil už s neskrývaným opovržením.

Usmál se znova žoviálně na majora a nenuceně si vykračoval.

Kapitán Antonín Krásný zrudl k nepoznání a stěží zadržoval dech. To přece není možné. Nikdo nemůže vědět o tom klíči. Že by samotná Naďa? Uvažoval zbrkle, zatímco bezhlavě podezříval nesmyslně jednoho za druhým, ale nedošel k žádnému kloudnému závěru. Ten klíč musím získat za každou cenu nazpět, usmyslel si v duchu.

„To přece není možné. Nikdo nemůže vědět o tom klíči. Že by samotná Naďa? Jaký Mirda Suchovec je jeho?“ zaznělo ženským hlasem shora nad nimi.

Všichni do jednoho s překvapením pohlédli vzhůru, zatímco Kiril jen znuděně mávl rukou a poznamenal:

„TO JSOU DNES SAMÁ KOUZLA,“ otočil se k nim zády a šlo se dál.

Chvíli hleděli nevěřicně do prázdna, major Krásný ztěžka vstřebával fakt, že vzduchem právě cizím hlasem zazněly jeho předchozí nejskrytější myšlenky, načež se beze slov vydali za Kirilem. Tak se zvolna blížili k hotelu, zatímco hluboké ticho rušilo pouze Kirilovo vyprávění.

No to je panečku informace, tak on nám nějak píchá náčelníkovu starou, honilo se nevěřicně hlavami ostatních tří příslušníků StB. A mladej Suchovec je tuhle po majorovi? Zajímavé, přijali svorně bez váhání novou informaci jako fakt, ačkoliv se jim zdála celá věc technicky neproveditelná. A teď, když vše zaznělo veřejně, kapitán nikdy nezjistí, kdo ho vlastně udal. Mají ho v hrsti, počítali všichni tři v duchu své malé podlé počty. Ten klíč by se ale jako důkaz hodil, napadlo všechny tři zároveň... A jeho děcka nejsou jeho? Čí teda sakra asi budou? Vrtalo nedůvěřivě ve třech hlavách, uši našpicované, aby jim neunikla ani slabika. Téměř k breku vystrašený major Krásný se za nimi zkoprnělý ploužil a nebylo mu do řeči. Co se to vlastně děje? Kňoural v duchu, ale přerušovaný panovačným hlasem nestačil domyslet, co chtěl.

„ANTONÍNE VYLIZOVE KRASNYJ, JÁ KIRIL ALEXANDROVIČ OPRUZOV TI ODE DNEŠKA ZAKAZUJI LÍZAT!“ zahřměl Kiril na celou ulici a vztyčil se nad ním jako pan učitel. Překročili koleje a mířili k cíli. „SLIBUJEŠ?“

Otočil se na něj a hleděl mu vyzývavě do očí.

Kapitán-major Krásný nemyslel na nic jiného, než aby to už ukončil a bez přemýšlení poslušně odpověděl: „Slibuji. Už to nikdy neudělám!“

Přítakal horlivě. Jen aby se ho už probůh zbavil, aby už přestal křičet na celé kolo všechny ty intimní věci o něm! Propadal se hanbou, ošíval se, vztek smíšený s ponížením jím lomcoval, ale strach mu nedovolil protestovat.

V tu chvíli se Kiril otočil a v mžiku na něj zapomněl. „VODKU!“ křičel panovačně na celou halu hotelu, když ramenem rozrazil dveře. Usadili se u stolu a Kiril pokračoval. Tentokrát se ale obrátil na Tondovy podřízené: „A VY OSTATNÍ JSTE PŘECE KAPITÁNOVI PODŘÍZENÍ. TAK PROČ KRADETE ERÁRNÍ NAFTU? A CO TO JE ZA OBCHODY S ARMÁDNÍM SKLADEM? TO JE, SOUDRUZI, ROZKRÁDÁNÍ SOCIALISTICKÉHO MAJETKU. TO JE HORŠÍ NEŽ VRAŽDA NEBO CIZOLOŽSTVÍ,“ poznamenal smutně Kiril. „TO JE VELEZRADA – ZLOČIN PROTI VNĚJŠÍ

I VNITŘNÍ BEZPEČNOSTI STÁTU, PROTOŽE OSLABUJETE NAŠI LIDOVOU ARMÁDU. JÁ VÁS ODHADUJI NA TŘI BRATRY. ODE DNEŠKA MÁTE VŠICHNI SPOLEČNÉ NOVÉ JMÉNO: ZLODĚJOV. TY JSI ZLODĚJOV NEJSTARŠÍ,“ ukázal prstem na nejstaršího ze tří kapitánových podrízených. „TY JSI JEHO MLADŠÍ BRATR ZLODĚJOV DRUHÝ. A TY MUSÍŠ BÝT ZLODĚJOV TŘETÍ, NEJMLADŠÍ SYN ZLODĚJE ZLODĚJOVIČE ZLODĚJOVA!“ rozesmál se Kiril na celé kolo a znova se napil. „PO OTCI ZLODĚJOVIČ, SYNEM ZLODĚJOV, DUCHEM ZLODĚJ. VTĚLENÍM OTCE A STEJNĚ MIZERNÉHO SYNA BOŽSKÁ LÁSKA UTVOŘILA TROJEDINOU OSOBU S DUCHEM ZLODĚJOVA. VY TADY ALE U VÁS V TOM VAŠEM SVĚTĚ MUSÍTE BÝT TŘI, ABY SE TO VŮBEC PODAŘILO,“ dodal náhle jaksi podrážděně a znechuceně mávl rukou. „TAKŽE K TÉ SVATÉ TROJICI,“ uchechtl se pro sebe a přeměřil je pohledem, aby bylo jasné, koho má na mysli. „MÁM O TOM VŠEM DŮKAZY DOMA VE STOLE, PROBEREM TY VAŠE MRZKÉ ZLODĚJNY ZÍTRA, JASNĚ?“

Najednou mu ale hlava poklesla a usnul přímo na stole. Ostatní zarytě mlčeli a jeden po druhém v tichu vážili šance. Má nás v šachu. Oba. Kiril i kapitán

Krásný nás teď mají v šachu, přemítali ti tři horečně a nikdo z nich si nedokázal vysvětlit, jak to ten Kiril může všechno vědět. Jak je možné, že ví o jejich obchodech s armádním proviantem? Tohle se nemělo dostat ven. Mrazivý pot jim stékal po zádech, studil je a zábl. Předchozí zábava se změnila v nervozitu plnou vzájemného podezření. Kapitán Antonín Krásný přejížděl mlčky zlostným pohledem všechny okolo stolu, čekal a v duchu připravoval, co dál. Chvilí na to se Kiril znova probudil a opakovaně požádal o další vodku. Krátký okamžik je pátravým okem pozoroval a pak jen prohodil, že je na čase jít domů. V jeho stavu to znamenalo, že ho mají odnést. Pravidelně se nechal provázet pokaždé, když byl příliš opilý, aby šel sám. Kapitán Antonín Krásný a jeho tři podřízení potichu vstali. Kapitán chvíli váhal, pak mimořádně proti zvyklostem zaplatili útratu a zmizeli s Kirilem v závěsu z hotelu jako pára nad hrncem. Nikdo neprohodil ani slovo. Kapitán mlčky kráčel, podpíral Kirila a vyhodnocoval informaci, kterou právě Kiril pronesl o jeho podřízených. Jestli je to pravda, mám je v hrsti. Jen se dostat do toho jeho stolu a získat důkazy. A spolu s nimi klíč od náčelníkova bytu, přemýšlel potichu. Kiril mezitím usnul za chůze, kymácel se, aniž by otevřel oči, sesouval se mu z ramen a každou chvíli klesal bezvládně k zemi nebo

se na mol zpítý občas dožadoval vodky. Když měli koleje, vyklouzl náhle kapitánovi ze sevření, zakopl a přistál na pražcích, až mu hlava třeskla o kolejnici tak silně, že tam zůstal jen bezvládně ležet. Chvíli nejevil známky života, pak se ale s chrčením uvelebil na záda jako v posteli a poručil si další vodku. Hlavu zvrácenou přes kolejnici, nohy natažené na protější kolej a roztaženýma rukama se dožadoval láhve jako doma z postele. Tonda se na něho shora díval a mlčky, chladnokrevně zvažoval situaci. Směr jeho myšlenek začal dostávat nový, temný smysl. Podíval se na hodinky a pokýval hlavou, načež otevřel novou láhev a plnou ji podal Kirilovi. Ten nečekal a hltavě chlemtal s hlavou zvrácenou dozadu.

Ohryzek podložený kolejnicí mu poskakoval při každém hltu, zatímco mu vodka stékala po obličej i po krku. Když se konečně napil, vzal do rukou láhev ještě Tonda a násilím do něj nasoukal poslední hlty, až ji téměř vyprázdnil. Z dálky se ozvalo zlověstné houkání vlaku. Zbylí tři dostali strach a shlukli se kolem Kirila, aby ho společnými silami odnesli ven z kolejíště. V tu chvíli se ale Tonda prudce vztyčil, chytil je a ostrým pohybem ruky dal beze slov jasně najevo, že s ním nemají hýbat. Pak se sehnul, roztáhl bezvládnému Kirilovi ruce a nohy tak, aby obě přesahovaly přes koleje. Hlava mu přitom sklouzla

do kolejiště, až všichni strnuli, jestli se probudí. Zašátral ale jen naslepo rukou a znova usnul. Tonda mu opatrným pohybem položil ruku nazpět přes koleje a hlavu podložil jeho vlastním kusem kabátu. Houkání vlaku už znělo z bezprostřední blízkosti. Hbitě sáhl Kirilovi do kapsy a nahmatal klíče od jeho bytu. Pak se vztyčil, poodstoupil kus z kolejiště a naposled obhlížel své dílo. Cítil, že okamžik, který nastane, konečně rozhodne a dodá jeho životu důvod. Vehementně se rozhodl chopit příležitosti a vykročit novým směrem. Směs doposud nejasných obrazů dostala svůj zřetelný cíl. I ostatní mezitím pochopili účel jeho snažení, mlčky pozorovali roztaženého Kirila v kolejišti a se zřetelnou nedůvěrou zvažovali své šance.

„Pomůžeme tomu Ferdovi s jeho legendou, co říkáte?“ Promluvil po dlouhé době mlčení Antonín, zvaný Tonda. „Kdo se vsadí, že Ferda tu jeho praštěnou sázku o nohy a ruce vyhraje?“ pokusil se nuceně o vtip v nejapné narážce na zmiňovanou historku, ale neuspěl. Zírali mlčky před sebe, v tichu přemítali, ale nikdo nic neřekl. Každému bylo jasné, že je to vlastně nejlepší řešení vzniklé situace. Čas se krátil. Koleje se chvěly a duněly, vlak se neúprosně blížil a spolu s ním i okamžik, který měl přinést očekávané

rozřešení. „Pojďme támhle za stromy,“ poručil těm třem velitelsky Tonda, zpět pánem situace.

V rychlosti zmizeli ve stínu stromů a z úkrytu pozorovali nehybného Kirila. To už se ale ze zatáčky vyřítil vlak a Kiril roztažený po celé délce kolejí zmizel pod jeho koly. Jen ujeté, vlakem amputované nohy na jejich straně byly důkazem, že polovina jejich plánu vyšla. Vyskočily nepřírozeně vzhůru jako v křeči, ale hned zase zmizely ve stínu jedoucího vlaku. Zbývalo dokončit, co už začali. Jakmile vlak s houkáním zmizel, společně prohlédli, co na místě zbylo z Kirila. Po zemi se válely rozdrcené zbytky Kirilových končetin roznesených a rozházených podél kolejí uhánějícím vlakem. Nehybné tělo leželo v kolejišti a v matném světle měsíce neviděli žádnou krev. Na zemi kolem jí však bylo všude dost. Kiril bez rukou a nohou, oči upřené nepřítomně do tmy, se nehýbal a nedýchal. Je po něm, konstatovali v duchu svorně všichni čtyři. Je konečně po něm, pomyslel si s úlevou a špatně skrývanou radostí téměř strážlivý Tonda a bylo mu samým veselím do tance!

„To bylo furt nějakých záhad,“ poznamenal uštěpačně se sebejistým úsměvem, aby to slyšeli i ostatní. „A nakonec ho zamordoval obyčejný osobní vlak, chytrolína,“ rozřehtal se už úplně na celé kolo samou úlevou. „Prý Ďábel! A nesmrtelný!“ vyrazel ze sebe

nahlas jako pominutý, v postoji se zdviženými zaťatými pěstmi v úrovni očí jako dirigent. „Pche, já ti dám, že ho nezabiju,“ zajíkal se smíchem. „Bl-bá Ki-szo-vá,“ odtušil ještě po slabikách, jako by k někomu pohrdáním mluvil, ale pak si uvědomil přítomnost ostatních a ukázněný se vrátil ke své strohé rutině. „Necháme ho tady, jak leží. Ráno ho najdou s láskou vedle a každému bude jasné, co se stalo,“ ujal se znovu iniciativy jako znovuzrozený kapitán Krásný, zatímco mu obrovské břemeno spadlo z hrudi, až se mu náraz dýchalo zlehka, jako snad nikdy předtím. A uvnitř poznal, že se stalo, co se mělo stát a náhoda potkala příčinu i naopak. A znovu pobaveně obhlédl rozeseté zbytky Kirila a uspokojení, které cítil, by nevyměnil skoro za nic jiného. Pohodlně seděl v představách ve svém vysněném vlaku, který mu ještě včera ujížděl, sledoval dění kolem a všichni mu zase patřili. Zpupně kontroloval doklady jednomu za druhým a z moci úřední i státní pořizoval záznamy o jménech i dokonaných skutcích. Dychtivě sepisoval a zabavoval majetky vezené v kufrech včetně toho, co na útěku ze země zanechali doma, a šetřil další, podezřelé podrobnosti. Tak to máme provedenou emigraci – usvědčen z trestného činu útěk, z republiky přes řeku na plovoucí kládě, a tady nám osoba dokonce přestříhla ostnaté dráty! Nasadit

pouta a další! To je trestný čin! Na to máme zákon! Nedovolené opuštění území republiky! Posílený tím krátce prožitým vjemem vnitřní síly si dokonce tajně tak, aby to ostatní neviděli, sáhl na přirození s vírou, že tím zázrakem dorostlo do normální velikosti. Sám se rozhodl, že by si něco takového zasloužil, ale očekávání bylo příliš velké. S bolestným výrazem potlačil nenápadně zklamání, nenuceně vytáhl ruku z kapsy kalhot ven a vrátil se ze svého snu nazpět do vítězné reality. „A teď ještě musíme pro pár drobností do jeho bytu,“ dokončil pragmaticky nahlas to, na co každý z nich už v duchu intenzivně myslel.

Antonín Krásný, zvaný Tonda, se znova chopil sebevědomě vedení. Naposledy obhlídl místo činu a zavelel k odchodu. Tak společně pod jeho velením zamířili znova do domu, kde Kiril bydlel. Kapitán Krásný shromáždil všechny důkazy, klíč si nechal a doklady o zmizelé naftě a prodeji armádního eráru po dohodě s ostatními před očima všech spálil. Dohodu zpečetili podáním ruky a stylově posledním přípitkem zbylé vodky. Bylo k třetí hodině ráno, když se rozcházel po vzájemném ujištění, že vše, co se dnešní noci událo, zůstane navždy mezi nimi.

Až doma major Krásný posílený nově nabytou energií takřka slavnostně vytáhl list ze svého archívu se záznamem: Lze zabít Kirila? Krátce si kartu

s úsměvem prohlížel, pak nápis s úlevou přeškrtl a stroze nadepsal: Vyřešeno. A až pak konečně po mnoha bezesných nocích major Krásný pohodlně usnul nerušeným spánkem spravedlivých.

Ale noc ještě neskončila. Měsíční svit zatím dopadal na opuštěné kolejiště a sporým světlem ozářil zkrvavené torzo těla Kirila Alexandroviče Opruzova. V jeho kalném světle Kiril pohnul hlavou a s omezenými možnostmi, které mu zbývaly, nastavil svou tvář šerosvitu Měsíce. Otevřel oči a bez jediného slova zíral na nehybnou tvář muže s bílou jizvou dokola kolem celého krku. Tak dlouho na něj mlčky zíral, až Měsíc ustoupil a zanechal své místo hvězdám. Pak začaly mizet i hvězdy, jedna za druhou se vytrácely nejdříve pomalu, ale najednou zmizely skoro všechny, ustoupily rannímu rozbřesku. Tma noci se začala vytrácet a s ní i noční chlad, který zábl a studil, nahrazený vlhkou rosou, co ulpěla jako pavučina na kolejích i pražcích, zatímco Kiril pořád netečně zíral do těch míst, kde předtím stál Měsíc a ve tváři se mu nehnul ani sval.

První ranní chodci našli Kirilovo tělo pohozené podél kolejí, nohy i ruce se ujeté válely, jak je odhodil nápor jedoucího vlaku. Když dorazil přivolaný doktor, nikdo už ani nepočítal s tím, že by zraněný dýchal, nikdo se ani nepokoušel ho oživovat.

Zranění byla tak vážná, že se nezabývali myšlenkou na záchranu. Pomocníci posbírali končetiny, provedli zběžnou kontrolu místa a doktor znuděně zamířil do nemocnice. Vyřešený případ. Zbývalo jen vše uklidit, tak v rychlosti naložili Kirilovy zbytky a právě v okamžiku, kdy hodili na lehátko mezi ruce a nohy i torzo Kirilova těla, otevřel zraněný, domněle mrtvý muž ústa a něco nesrozumitelného zachrčel. Doktor překvapením téměř omdlel.

„Žije, on žije,“ udiveně hlesl a zahájili boj o záchranu jeho života.

Tentýž den ve večerních hodinách dva prověření příslušníci StB dokončovali poslední zběžnou kontrolu konspiračního bytu Kirila Alexandroviče Opruzova. Ten byl prozatím veden ve stavu, který jejich nadřízený pohotově nazval nemrtvý. Bylo však už zcela zřejmé, že prostory bytu ani další z těch několika osobních věcí, které měl, potřebovat nebude. S úmyslem uvolnit a vypojit telefon před zapečetěním celé místnosti z úředních důvodů nadzdvihli mladí agenti pracovní desku stolu tak nešikovně, že se vyklopil jeden z již kontrolovaných šuplíků a s třeskotem dopadl na zem, přičemž se nárazem uvolnilo i falešné dno.

Ze skrytých útrob stolu vypadla pečlivě zvláštním razítkem zapečetěná úřední obálka s nápisem v ruštině (překlad následuje):

Совершенно секретно

Здесь в Праге

Предмет: Конспиративный заговор, подрывная деятельность с целью дестабилизировать органы государственной власти, полицию, армию и секретные спецслужбы с намерением разрушить область Западного Востока.

Дата: 24.12.1953, Первый день Рождества

Подпись: Кирилл Александрович Опрузов, под псевдонимом Коба II,

код: ЗАГГ8516, ситуация: критическая

Přísně tajné

Zde v Praze.

Věc: Konspirační spiknutí, podvratná činnost za účelem destabilizace orgánů státní moci, policie, armády i tajných služeb s cílem rozvracení oblasti Západní Východ.

Datum: 24. 12. 1953, První den vánoční

Podepsán: Kiril Alexandrovič Opruzov, krycím jménem Koba II,

kód: ZAGG8516, situace: kritická

Oběma mladíkům se při nálezu rozechvěly ruce. Jeden s nedůvěrou pohlédl na druhého, a aniž by to kterýkoliv z nich vyslovil, vzájemná nedůvěra visela ve vzduchu jako bouřkový mrak v létě. Po dlouhé, opatrné debatě vyloučili oba možnost zničení dopisu, možnost předání nadřízeným, dokud neznají obsah, možnost anonymního zaslání, možnost uložení zpět na původní místo včetně několika dalších kombinací předchozích variant. Po více než hodinovém dohadování dospěli k zoufalému závěru, že nezbyvá než dopis otevřít, a až potom se rozhodnout, jak naloží s jeho obsahem. Chvějící rukou opatrně rozpečetili obálku.

Obsah listu byl následující:

Я, нижеподписавшийся Кирилл Александрович Опрюзов, под псевдонимом Коба II, при сохранении наивысшей степени секретности сообщаю: под угрозой собственной жизни я стал свидетелем конспиративной встречи с целью

указанной в названии. Настоящие имена и личность преступников мне неизвестны. Однако известно, что для прикрытия они используют специальные ложные имена, Вылизов и братья Воровские, следовательно Воровской первый, второй и третий, имена издевательские и сбивающие с толку. Пишутся так: Воровской 1, Воровской 2, Воровской 3.

Вышеуказанные подробно ознакомлены со структурой и совершенно секретной информацией в рамках всех органов безопасности. При этом они действуют на территории под псевдонимом Западный Восток, конкретно в Чехословакии, Венгрии, Польше и ГДР. Имеются все основания утверждать, что речь идет о самих представителях вооруженных сил или их сообщниках, являющихся носителями чешского языка, владеющих русским и английским языками. В вышеназванных странах они делятся на главу организации с подразделениями, имеют в своем распоряжении огневую поддержку пехоты для одной роты, включая радиосообщение и достаточную финансовую поддержку.

Далее сообщаю, что при выполнении задания с целью уничтожения врага любой ценой, они ради выполнения приказа готовы лишиться и своей собственной жизни. Первоначально было 5 агентов, одного из них я взял в плен. Но хотя я и использовал постепенно всевозможные существующие методы ведения допроса вплоть до степени Б-10, пленный не заговорил и своим неучтивым поведением порочил нашу идею. Констатирую, что осознавая особую опасность и важность возможной информации, я абсолютно целенаправленно, а не в качестве угрозы, использовал последний метод. Тогда я неторопливо отрезал ему голову при полном его сознании. (остальных частей тела у него уже не было)

Но даже этот способ не принес никаких результатов, за исключением матерных слов в мой адрес и нашей идее, включая угрозы, что и со мной расправятся также. Далее сообщаю, что опознавательным знаком для определения одного из оставшихся четырех преступников является очень маленький половой член, причем даже при половом акте. Точные размеры

неизвестны, приблизительно оцениваю, что при эрекции он увеличивается не больше чем на 2 см.

Далее добавлю, что мужчина с небольшим членом должен быть одним из вышеназванных четырех, то есть либо Вылизов, либо один из Воровских. Так как при степени Б-9 – отнятия конечности, за исключением головы, был половой орган пятого, на сегодняшний момент уже мертвого агента, стандартной величины. От туловища и головы я избавился способом В4. У меня есть основательные подозрения полагать, что эти преступники связаны с деятельностью группы Машиновых (Machine), судя по их сильной решимости и упорству.

Это я допросил и записал с целью продолжить расследование самостоятельно. Эта запись является доказательством в случае моего ранения, напр. потери конечности при степени Б-9. Дальнейшие детали будут в следующем сообщении. Этим я перерабатываю процедуру ДОПРОСА и расширяю ее в новую степень Б-11, отрез ушей. Повод: в подходящий момент отрезанные уши, в качестве органа для восприятия звука, могут служить предметом для

передачи разговоров первоначального хозяина и после его смерти.

Таким образом, можно с абсолютной уверенностью продолжать допрос преступника и после его смерти, подслушивая его посмертный шепот. Риски и выгоды данного способа я разработаю, усовершенствуя саму установку методики Допроса, заведением упомянутой степени Б-11: посмертный допрос преступника.

Разработал: КАО

Подпись: Кирилл Александрович Опрузов, под псевдонимом Коба II, код: ЗАГГ8517

Tímto sděluji při zachování nejvyššího stupně utajení já, níže podepsaný Kiril Alexandrovič Opruzov, krycím jménem Koba II, toto: s nasazením vlastního života jsem se stal svědkem konspirační schůzky za účelem jak specifikováno v názvu. Vlastní jména ani totožnost pachatelů mi nejsou známa, za účelem zatajení však používají záměrně matoucí a zesměšňující krycí jména Vylizov a bratři Zlodějovi, tedy Zlodějov první, druhý a třetí. Psáno Zlodějov 1, Zlodějov 2, Zlodějov 3.

Jmenovaní jsou detailně obeznámeni se strukturou i přísně utajovanými skutečnostmi v rámci všech bezpečnostních složek, operují na území s krycím jménem Západní Východ, konkrétně Československo, Maďarsko, Polsko a NDR. Panuje důvodné podezření, že se jedná přímo o příslušníky ozbrojených složek nebo jejich komplice. Ovládají způsobem rodilý mluvčí jazyk český, umí rusky a anglicky. Představují hlavu organizace s buňkami ve jmenovaných zemích, mají k dispozici palebnou sílu pěchoty pro jednu rotu včetně rádiového spojení a disponují dostatečnou finanční hotovostí.

Dále uvádím, že jsou odhodláni zemřít v akci s cílem likvidace nepřítele za jakoukoliv cenu, včetně nasazení vlastního života za účelem splnění rozkazu. Původní počet agentů byl 5, jednoho z nich jsem zajal, a ačkoliv jsem užil všech dostupných výslechových metod postupně až na úroveň B-10, zajatý nepromluvil a neuctivým chováním ostouzel naši ideu. Konstatuji, že vědom si výjimečnosti nebezpečí a důležitosti možných informací jsem použil i poslední metody nikoliv jako vyhrůžku, ale zcela záměrně jsem mu pomalu uřezal hlavu za jeho plného vědomí a smyslů (ostatní údy už neměl).

Ani tato metoda však nevedla k žádnému výsledku, vyjma sprostých slov na adresu mě samotného a naší věci, včetně výhrůžky, že mě samotnému se dostane stejné odplaty. Dále uvádím, že poznávacím znamením k identifikaci jednoho ze zbylých čtyř pachatelů je velmi malý úd pohlavní, a to i v případě pohlavní aktivity. Přesné rozměry nejsou známy, odhaduji ne více než 2 cm při ztopoření.

Dále dodávám, že muž s malým údem musí být jedním z výše uvedených čtyř, tedy buď Vylizov, nebo jeden ze Zlodějovů, neboť při úrovni B-9 – odnětí údů vyjma hlavy, byl pohlavní úd páteho, dnes již mrtvého, agenta standardní velikosti. Těla i hlavy jsem se zbavil způsobem V4. Se silným podezřením spojuji pachatele na základě odhodlání a zatvrzelosti s činností skupiny Mašínové (Machina).

Toto jsem vyslechl a zaznamenal, s cílem pokračovat v pátrání osobně. Sepisuji jako důkaz pro případ mého zranění, např. ztráty končetin, úroveň B-9. Další podrobnosti v příští zprávě. Tímto upravuji proceduru VÝSLECH, rozšiřuji ji nově o úroveň B-11, uřezat uši. Důvody: uši jako sluchový orgán uřezány v pravý čas mohou sloužit jako předmět zprostředkující slyšení hovoru původního majitele i po jeho usmrcení.

Lze tedy tímto způsobem se zaručenou jistotou pokračovat ve výslechu pachatele i po jeho smrti nasloucháním jeho posmrtného šepotu. Rizika i výhody uvedeného postupu rozpracuji formou opravy směrnice metodiky Výslechu zavedením zmíněné úrovně B-11: posmrtný výslech pachatele.

Zpracoval: KAO

Podepsán Kiril Alexandrovič Opruzov, krycím jménem Koba II, kód: ZAGG8517

Milý čtenáři právě jste dočetl ukázkou z prvního dílu románové trilogie **ZAGGABIROZZI** s podtitulem **Země Antikrista**. Celou knihu si můžete stáhnout na stránkách Databook.cz

Text © 2016 Hynek Mařák
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016

1. díl

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-104-2

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-105-9

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-106-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>